

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2018. FEBRUÁR

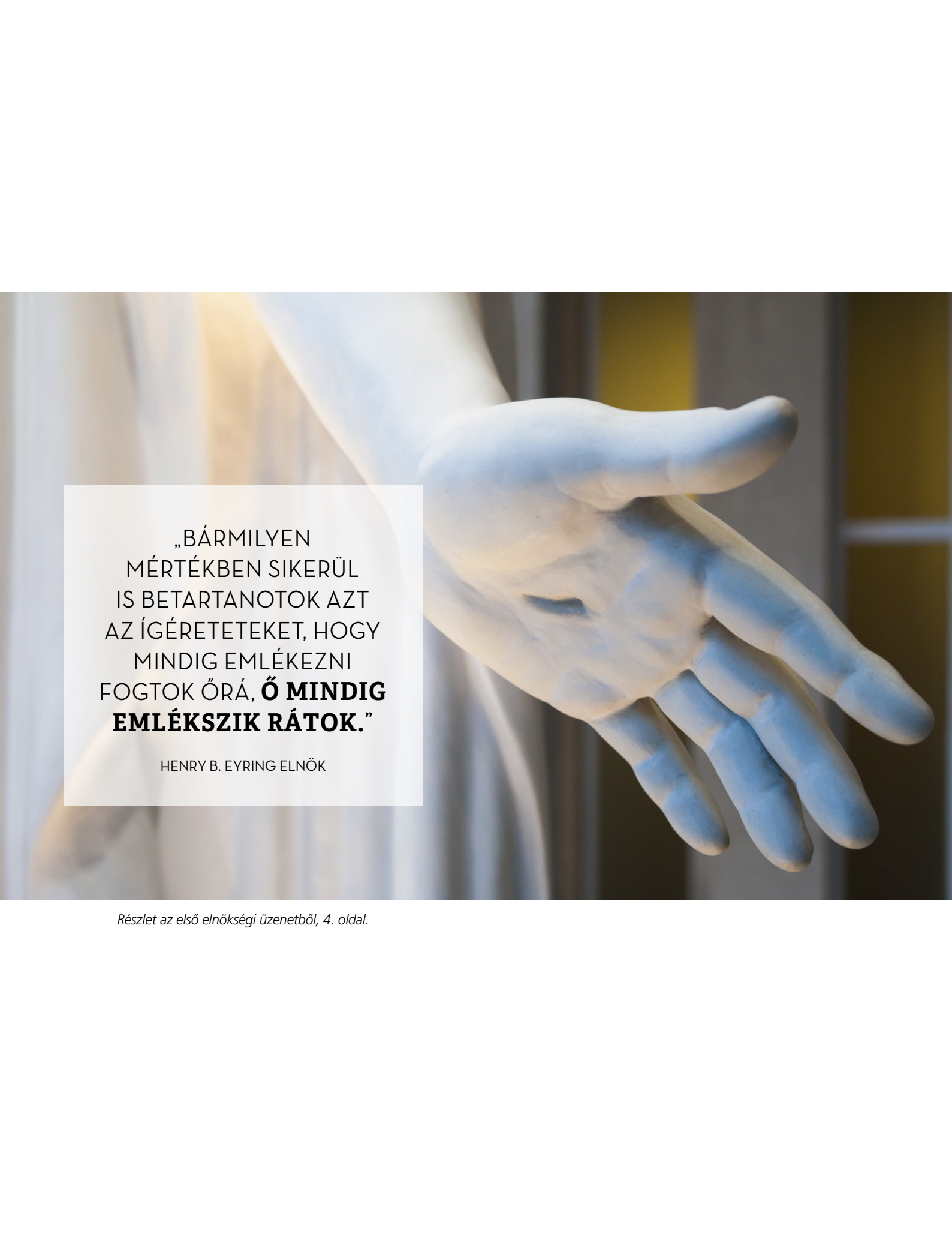
Liahóna

Békére törekedni a vallási sokféleség világában, 24

Mint mond nekünk Péter tanúsága Krisztusról?, 18

Az új, többkötetes egyháztörténeti sorozat ismertetése, 30, 32

„BÁRMILYEN
MÉRTÉKBEN SIKERÜL
IS BETARTANOTOK AZT
AZ ÍGÉRETETEKET, HOGY
MINDIG EMLÉKEZNI
FOGTOK ŐRÁ, **Ő MINDIG
EMLÉKSZIK RÁTOK.**”

HENRY B. EYRING ELNÖK

Részlet az első elnökségi üzenetből, 4. oldal.

32 Szentek: Az egyház története – 1. fejezet: Kérj hittel
Szokatlan körülmények vezették a Smith családot Palmyrába; nyugtalan érzései imára sarkallták Josephet.

ROVATOK

8 2017. októberi konferenciai jegyzetfüzet

11 Szolgálat az egyházban: A felmentés kezdet, nem vég
Írta: Richard M. Romney

12 A Szabadító módján tanítani: Mit tehetek azért, hogy a Szabadítóhoz hasonlóbban tanítsak?
Írta: Tad R. Callister

16 A szószékről: Isten kinyilatkoztatta nekem
Írta: Rachel H. Leatham

38 A hit képmásai: Feinga Fanguna

40 Utolsó napi szentek történetei

80 Míg újra találkozunk: A levélen túl
Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök

ÜZENETEK

4 Első elnökségi üzenet: „Órá mindenkor emlékezni”
Írta: Henry B. Eyring elnök

7 Látogatótanítási tantételek: Ismerjétek meg őt és a családját!

KIEMELT CIKKEK

18 „Ti pedig kinek mondotok engem?” – Péter tanúsága Krisztusról
Írta: Terry B. Ball
Amikor megszeretjük és megértjük Pétert, hajlandóbbá és képesebbé válunk elfogadni a Krisztusról tett különleges tanúságát.

24 Vallásszabadság: A béke szegletköve
Írta: D. Todd Christofferson elder
Egy olyan világban, amelyben világnézetek versengenek egymással, összefoghatunk a béke keresésében a vallási sokféleség elfogadása és a vallásszabadság megőrzése által.

30 Szentek: Jézus Krisztus egyházának története az utolsó napokban
Írta: Steven E. Snow elder
Ismerd meg jobban az új, többkötetes egyháztörténeti sorozatot.

BORÍTÓ
Illusztráció: Joshua Dennis.

44

44 „Ő ki fog szabadítani minket”

Írta: Reid Tateoka

A Japánt sújtó pusztító földrengést követően a misszionáriusok érezték, ahogy az Úr óvó és iránymutató keze védelmet nyújtott számukra.

48 A saját családom körében végzett misszióm

Írta: Andrea Gómez Lagunes

Azt gondoltam, hogy a műtétem után véget ér a misszióm, de valahogy engedélyt kaptam a maradásra. Már csak ki kellett derítenem, hogy miért.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát!

Tipp: Milyen tehetségeket oszthatsz meg másokkal?

50 Jézus Krisztus: Békességünk forrása
Írta: M. Russell Ballard elder
A világ legfeljebb időleges boldogságot nyújthat, de Jézus Krisztus örökké tartó békességet kínál.

54 A világ békessége vagy Krisztus békessége
Írta: Sarah Hanson
Hogyan ismerheted fel a békesség világi hamisítványait?

56 Nem lehet befagyasztani azt, ami a szívemben van
Írta: Blossom Larynoh
Amikor Ghánában törvénytelené vált mormon istentiszteletre járni, tudtam, hogy a bizonyágomnak erősnek kell maradnia.

58 Hogyan mélyítem el a kapcsolatomat Istennel?
Írta: Massimo De Feo elder
Az Úr felkarol mindegyikünket, személyesen. Döntsd el már most, hogy erősebb kapcsolatot fogsz kialakítani Övele.

60 Átadom az aggodalmaimat Istennek
Írta: Ninoska Nawrath
Amikor a barátnőm súlyos depresszióval kórházba került, letaglózott az aggodalom. Mit tehetnék, hogy segítsek?

62 Poszter: Örök élet

63 Sort sorra: 1 Nefi 3:7

64 Kérdések és válaszok
Hogyan kérhetném meg a barátaimat, hogy ne beszéljenek rosszindulatúan vagy helytelenül másokról?

56

74

66 Kiállni az egyházért
Írta: Tracie Carter és Maryssa Dennis Easton és új barátja, GianMarco, az egyházzól akarták tanítani az osztálytársaikat!

68 Fényljen a világosságotok!: Az ajándékok megosztása
Írta: Marissa Widdison

70 A boldogság terve
Éz a színezőfüzet segíteni fog neked Mennyei Atya tervéről tanulni!

72 Apostolok bizonyágtétele Krisztusról
Írta: Dallin H. Oaks elder

73 Próbálkozz tovább!
Írta: Peter F. Meurs elder
Még amikor ijesztőnek is tűnik a tehetségeid és a bizonyágod megosztása, segíthetsz boldoggá tenni másokat általa.

74 Konferenciai gyöngyszemek

75 A mi oldalunk

76 Történetek a szentírásokból: Ádám és Éva
Írta: Kim Webb Reid

79 Kifestő

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Hugo E. Martinez

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R.
Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom,
Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Francisca Olson

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal,
Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy
Anne Selu, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko
Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G.

Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az

Ügyfélélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1,90 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be,
vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben:
liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, bizsáma, bolgár, cseh, dán, észt,
fidzi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi,
japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar,
malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz,
örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano,
szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és
vietnami. (A megjelenés gyakorisága országoként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2018. Minden jog fenntartva.

Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a
Liahonában megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi
használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást
is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság
bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat
készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel
lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők:
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt
Lake City, UT 84150, USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2018 Vol. 26 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)
Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year
(January, April, May, July, October, and November) by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent issue;
old and new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DIMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

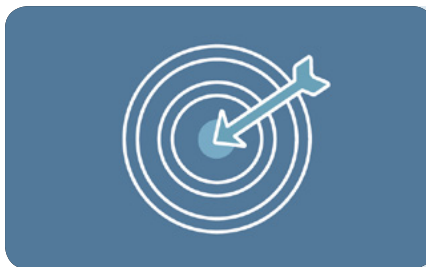
INTERNETES FORRÁSOK

Olvass cikketek és küldj be sajtót
a liahona.lds.org oldalon.

Lélekemelő, megosztható üzeneteket
találsz a [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona)
oldalon (angolul, portugálul és spanyolul).

Visszajelzést a liahona@ldschurch.org
címe küldj.

Előfizetni a store.lds.org oldalon tudsz.
Segítség kaphatsz még az
elosztóközpontokban, az egyházközségi
vezetők megkeresésével, vagy az
1-800-537-5971-es telefonszám
felhívásával (USA és Kanada).

IKONOK: A GETTY IMAGES JÓVÓITÁBOL

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

Ádám és Éva, 76
alázat, 12
általános konferencia, 74
barátság, 7, 41, 60, 64, 66
békesség, 24, 50, 54, 60
bizonyosság, 16, 18, 56,
66, 73
bűnbánat, 4, 50
család, 10, 48, 75
családtörténet, 43, 48
depresszió, 54, 60
egyházi elhívások, 11,
12, 58
egyháztörténet, 30, 32

engedelmesség, 16,
63, 79
házitanítás, 40
igazság, 80
Jézus Krisztus, 4, 12, 18,
50, 54, 58, 62, 70, 72
Joseph Smith, 32
jószívűség, 7
keresztelés, 75
megpróbáltatás, 44, 48,
54, 56, 60
Mennyei Atya, 58, 62, 70
misszionáriusi munka, 44,
48, 56, 66

Mormon könyve, 75
nyelvezet, 64
pátriárkai áldások, 38
szabadítás terve, 70
szentírás-tanulmányozás,
43
szolgálat, 7, 11, 42, 68
tanítás, 12
tehetségek, 38, 68, 73
templomok, 75
úrvacsora, 4, 58
vallásszabadság, 24

Írta: Henry B. Eyring elnök

első tanácsos az Első Elnökségben

„ÓRÁ MINDENKOR EMLÉKEZNI” VILÁGMÉRETŰ VEZETŐKÉPZÉS

El tudjátok képzelni velem együtt Moróni prófétát, amint éppen a Mormon könyve utolsó szavait rója az aranylemezekre? Egyedül volt. Tanúja volt annak, ahogy elbukik az országa, a népe és a családja. Földjét a háború „szüntelen körforgása” jellemezte (lásd Mormon 8:8). Mégis volt reménysége, mert látta a mi napjainkat! És bár sok dolgot írhatott volna, leginkább arra buzdított minket, hogy *emlékezzünk* (lásd Moróni 10:3).

Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) mindig szívesen tanított arról, hogy a szótár talán legfontosabb szava az *emlékezni*. Mivel szövetségeket kötöttünk Istennel, ezért „arra van a legnagyobb szükségünk, hogy emlékezzünk” rájuk.¹

A szentírásokban számos helyen megtalálhatjátok azt a szót, hogy *emlékezni*. Amikor Nefi a bátyjaihoz intézte intelmeit, gyakorta arra szólította fel őket, hogy emlékezzenek az Úr szavaira, és hogy emlékezzenek arra, miként szabadította meg Isten az atyáikat (lásd 1 Nefi 15:11, 25; 17:40).

Búcsúbeszédében Benjámin király hétszer használta az *emlékezni* szót. Azt remélte, hogy a népe emlékezetben tartja majd „Isten nagyságát... és az ő jóságát és hosszútűrését” irántuk (Móziás 4:11; lásd még 2:41; 4:28, 30; 5:11–12).

Amikor a Szabadító bevezette az úrvacsorát, arra szólította fel tanítványait, hogy az Ő áldozatának emlékezetére vegyenek azokból a jegyekből (lásd Lukács 22:19). Minden úrvacsorai imában, amelyet csak hallunk, az *emlékezni* szó előtt ott szerepel a *mindig* szó (lásd T&Sz 20:77, 79).

Az üzenetem felkérés – mi több, esdeklés – az emlékezésre. Íme három javaslat arra vonatkozóan, hogy mire is emlékezhetek minden héten, amikor az úrvacsora szent jegyeiből vesztek. Remélem, hogy számotokra is olyan hasznosnak bizonyulnak, mint amilyenek számomra bizonyultak.

Emlékezzetek Jézus Krisztusra!

Először is, emlékezzetek a Szabadítóra! Emlékezzetek rá, hogy ki volt Ő, míg a földön járt, hogyan beszélt másokkal, és hogyan tanúsított kedvességet a cselekedetei során. Emlékezzetek, hogy kivel töltött időt, és hogy mit tanított. A Szabadító „széjjeljárt jót tévén” (Apostolok cselekedetei 10:38). Meglátogatta a betegeket. Elkötelezett volt az Atyja akaratának megtétele iránt.

Legfőképpen pedig mindannyian emlékezhetünk az Őáltala – az irántunk érzett szeretete miatt – fizetett hatalmas árra, mellyel lemosta bűneink foltját. Amikor emlékezünk Őrá, növekszik a követésére irányuló vágyunk. Egy kicsit kedvesebbek akarunk majd lenni, megbocsátóbbak, hajlandóbbak arra, hogy Isten akaratát kutassuk és cselekedjük.

Emlékezzetek arra, hogy mit kell jobban csinálnotok!

Nehéz úgy gondolni a Szabadítóra – az Ő tisztaságára és tökéletességére –, hogy egyúttal ne gondoljunk arra is, hogy mi mennyire hiányosak és tökéletlenek vagyunk Őhozzá képest. Szövetségeket kötöttünk, hogy engedelmeskedni fogunk a parancsolatainak, mégis gyakran vallunk kudarcot e magas mérce elérésében. Ám a Szabadító tudta, hogy ez így lesz, ezért is adta nekünk az úrvacsora szertartását.

Az úrvacsora gyökerei az áldozatbemutató ószövetségi gyakorlatáig nyúlnak vissza, amikor a bűnök megvallására is sor került (lásd 3 Mózes 5:5). Mi már nem áldozunk fel állatokat, a bűneinkkel azonban így is felhagyhatunk. A szentírások a megtört szív és a töredelmes lélek áldozataként hivatkoznak erre (lásd 3 Nefi 9:20). Bűnbánó szívvel járuljatok az úrvacsorához (lásd T&Sz 59:12; Moróni 6:2)! Amikor így tesztek, elnyeritek a bűnök bocsánatát, és nem fogtok letérni az Istenhez visszavezető ösvényről.

Emlékezzetek az általatok eddig elért fejlődésre!

Amikor az úrvacsora szertartása alatt megvizsgáljátok az életeteket, azt remélem, hogy a gondolataitok nemcsak a helytelen cselekedeteitek körül forognak majd, hanem a helyesek körül is – azon pillanatok körül, amikor úgy éreztétek, hogy Mennyei Atya és a Szabadító meg vannak veletek elégedve. Akár még arra is számíhattok egy pillanatot az úrvacsora

alatt, hogy megkérjétek Istent, segítsen nektek meglátni ezeket. Ha így tesztek, megígérem nektek, hogy érezni fogtok valamit. Reményt fogtok érezni.

Amikor én tettem így, a Lélek biztosított engem arról, hogy bár a tökéletestől még távol vagyok, de jobb vagyok ma, mint amilyen tegnap voltam. Ez pedig azt a bizonyosságot nyújtja számomra, hogy a Szabadítónak köszönhetően holnap még jobbá válhatok.

A *mindig* hosszú idő, és sok összpontosított erőfeszítést jelent. A saját tapasztalatotokból tudjátok, mennyire nehéz tudatosan mindig egy dologra gondolni. Ám bármilyen mértékben sikerül is betartanotok azt az ígéreteket, hogy mindig emlékezni fogtok Órá, Ő mindig emlékszik rátok.

A Szabadító ismeri a kihívásaitokat. Tudja, milyen az, amikor nyomasztanak az élet gondjai. Tudja, milyen sürgető szükségetek van az abból fakadó áldásokra, hogy mindig emlékezzetek Órá és engedelmeskedtek Neki – „hogyan *mindig* velletek legyen” (T&Sz 20:77; kiemelés hozzáadva).

Így hát Ő minden héten visszavár titeket az úrvacsorai asztalhoz, ismét felkínálva számotokra annak lehetőségét, hogy tanúságot tegyetek Őelőtte, miszerint mindig emlékezni fogtok Órá. ■

JEGYZETEK

1. Spencer W. Kimball, “Circles of Exaltation” (address to Church Educational System religious educators, June 28, 1968), 5.

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Az élet elég mozgalmas lehet, ami megnehezítheti számunkra, hogy mindig emlékezzünk a Szabadítónkra, Jézus Krisztusra. Az úrvacsora azonban olyan különleges alkalmat biztosít a hét során, amikor eltöprenghetünk az Ő életén és tanításain. Gondoljátok végig az általatok tanítókkal, hogy jelenleg miként használjátok ki ezeket a csendes pillanokat, és beszéljétek meg, hogy miként összpontosíthatnátok jobban a Szabadítóra. Miként használhatjátok ezeket a pillanokat arra, hogy eltöprengjétek mindazon, amin ti személy szerint javíthatnátok? Milyen értékkel bír az, ha felidézitek a hetente elért fejlődéseket?

„...emlékeztek rá, milyen irgalmas volt az Úr”
(Moróni 10:3).

FIATALOKNAK

Három emlékezetben tartandó dolog

Az **emlékezni** szó számos alkalommal fordul elő a Mormon könyvében. Nefi arra buzdította a fivéreit, hogy emlékezzenek rá, miként szabadította meg Isten az atyáikat. Benjámín király arra kérte népét, hogy tartsák emlékezetükben Isten nagyságát. Moróni pedig arra biztatta az olvasókat, hogy emlékezzenek rá, milyen irgalmas az Úr.

A Szabadítóra való emlékezés alapvető fontosságú – még szövetséget is kötünk minden egyes úrvacsoravételkor arra, hogy emlékezni fogunk Őrá. Eyring elnök arra kér minket, hogy az úrvacsora alatt emlékezzünk e három dologra:

- 1. Emlékezzünk Jézus Krisztusra:** Olvass a szentírásokban arról, hogyan szolgált és szeretett másokat a Szabadító. Miként érzed az Ő szeretetét? Hogyan tudsz úgy szeretni és szolgálni másokat, ahogy a Szabadító tette?
- 2. Emlékezzünk arra, hogy mit kell jobban csinálnunk:** Bűnbánó szívvel gondolj vissza az elmúlt hetedre. Válassz ki egyvalamit, amin változtatni tudsz, és ird le, miként fogsz ebben fejlődni. Tedd ki a célkitűzésedet olyan helyre, ahol gyakran láthatod.

- 3. Emlékezzünk az általunk elért fejlődésre:** Kérd Istent, hogy segítsen észrevenni, milyen sokat fejlődsz. Jegyezd fel az érzéseidet.

Nem vagyunk tökéletesek, de ezt a Szabadító is tudja. Ezért kér minket, hogy emlékezzünk Őrá. Az Őrá való emlékezés reményt ad nekünk, és segít, hogy jobbá akarjunk válni. Eyring elnök kijelenti, hogy még amikor mi el is mulasztjuk a Krisztusra való emlékezést, „Ő mindig emlékszik rátok”.

GYERMEKEKNEK

Jézusra emlékezni

A szentírások azt tanítják, hogy mindig emlékezzünk Jézus Krisztusra. Ez azt jelenti, hogy *sokat* kell gondolnunk Őrá, és követnünk kell a példáját!

Átrajzolhatod ezt a Jézus-képet egy lapra, és kiszínezheted, hogy segítsen neked mindig emlékezni Őrá. Tedd ki valahova, ahol gyakran látod.

„És ha mindig emlékeztek rám, akkor Lelkem veletek lesz”
(3 Nefi 18:7).

Ismerjétek meg őt és a családját!

A látogatótanítás arról szól, hogy őszintén megismerjük és megszeretjük az egyes nőtestvéreket, hogy ezáltal is segíthessünk megerősíteni a hitüket és szolgálni őket.

Hit, család, segítségnyújtás

Rita Jeppeson és a látogatótanítója szoros barátságot kötöttek találkozásaik és evangéliumi témájú beszélgetéseik során. Látogatásaiuknak azonban részét képezik az együtt játszott szókirakó játékok is, melyek csiszolják a már korosodó Rita elméjét. Mivel látogatótanítója ismeri Rita szükségleteit, és tudja, mivel szereti tölteni idejét, mindketten nagyon várják a következő látogatást. Olyan sok minden van, amit a nőtestvérek megtehetnek egy-egy látogatás alkalmával: például tehetnek egy közös sétát, vagy segíthetnek nőtestvérüknek a házimunkában.

1842-ben Joseph Smith próféta édesanyja, Lucy Mack Smith kifejtette, miként kellene érezniük egymás iránt az újonnan megalapított Segítőegylet utolsó napi szent nőtestvéreinek: „Gondját kell viselnünk egymásnak, örködnünk kell egymás felett, vigaszt

kell nyújtanunk egymásnak, és tanulnunk kell, hogy mindannyian együtt foglalhassunk majd helyet a mennyben.”¹ Ez az állítás még ma is igaz.

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta, hogy „tekintetek magatokra... az Úr küldöttjeként az Ő gyermekei számára. [A]zt reméljük, hogy egy olyan korszakot alkottok, melyben őszinte, evangéliumközpontú törődést tanúsítotok az egyháztagok iránt, örködtök felettük és törődtek egymással, és bármely segítséget jelentő módon foglalkoztok a lelki és fizikai szükségleteikkal.”²

Mózesen keresztül az Úr azt parancsolta Izrael gyermekeinek, hogy „olyan legyen néktek az idegen, a ki nálatok tartózkodik, mintha közületek való benszülött volna, és szeressed azt mint

magadat” (3 Mózes 19:34). Az általunk látogatott nőtestvérek a szolgálatunk kezdetekor talán még „idegenek” számunkra, de ahogy megismerjük őket és a családjukat, növekedni fog a vágyunk „egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek”, és hogy a szívünk „egységbe és szeretetbe [legyen] összefonva egymás iránt” (Móziás 18:8, 21).

JEGYZETEK

1. Lucy Mack Smith idézet, *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011), 27.
2. Jeffrey R. Holland: Az egyház küldöttjei. *Liahóna*, 2016. nov. 62.

Gondold át!

Milyen események várhatóak az általatok tanított nőtestvérek családjában, amelyeket észben kell tartanotok?

Szolgálattétel

Ezen az oldalon egy előre meghatározott üzenet helyett minden hónapban más-más tantétel fog helyet kapni, amelyek segíteni fognak abban, hogy eredményesebben szolgálhassuk egymást. Amikor imádkoztok és sugalmazásra törekedtek, tudni fogjátok, hogy milyen lelki üzenetre és szolgálatra van szüksége az egyes nőtestvéreknek.

2017. OKTÓBERI KONFERENCIAI JEGYZETFÜZET

„Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, ...akár saját hangom,
akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (TE&S 1:38).

A következő oldalak (valamint a korábbi és jövőbeni lapszámokban található konferenciai jegyzetfüzetek) használata segíteni fog az élő próféták, apostolok és más egyházi vezetők legfrissebb tanításainak tanulmányozásában és alkalmazásában, miközben visszpillantasz a 2017. októberi általános konferenciára.

KIEMELT TAN

A papság esküje és szövetsége

A melkisédekipapság-viselő szövetséget köt arra, hogy eleget tesz az ároni papsággal kapcsolatos feladatoknak, és felmagasztalja a melkisédeki papságban kapott elhívását. [...]

Cserébe Isten megígéri, hogy a melkisédeki papság viselője megkapja az Isten rejtelseinek megértéséhez

szükséges kulcsokat. Tökéletessé válik majd, hogy megállhasson Isten színe előtt. Képes lesz betölteni a szerepét a szabadítás munkájában. Jézus Krisztus elő fogja készíteni az utat a papságviselő előtt, és vele lesz. A Szentlélek a papságviselő szívében lakozik majd, és angyalok hordozzák majd őt. Teste megerősödik és megújul. Ábrahám

áldásainak örökösévé válik, és feleségével együtt örökostársává lesz Jézus Krisztusnak a Mennyei Atya királyságát illetően. »Igen nagy és becses ígéretetek« [2 Péter 1:4] ezek. Elképzelni sem lehet nagyobbakat.”

Dale G. Renlund elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: A papság, valamint a Szabadító engesztelő hatalma. *Liahóna*, 2017. nov. 65–66.

A HIT LEGYŐZI A FÉLELMET

„Amennyiben... már felépítettünk valamennyi hitet és bátorságot a szívünkben, az Úr töb-

bet vár el tőlünk – és az utánunk jövő nemzedékektől. Erősebbnek és bátrabbnak kell lenniük, mert még hatalmasabb és nehezebb dolgokat tesznek majd, mint mi. Egyre növekvő ellenállással is szembekerülnek majd lelkünk ellensége részéről. [...]

Bizonyágomat teszem, hogy az Úr az arcotok előtt jár majd mindig, amikor az Ő dolgában munkálkodtok. Olykor ti lesztek az angyalok, akiket az Úr küld mások hordozására, olykor pedig benneteket vesznek majd körül angyalok, akik hordoznak titeket. Az Ő Lelke azonban mindig a szívetekben lesz, ahogyan arra minden úrvacsorai szolgálat során ígéretet kaptok. Mindössze az Ő parancsolatait kell betartanotok.

A legjobb napok még előttünk állnak Isten földi királyságát illetően. Az ellenkezés megerősíti hitünket Jézus Krisztusban, ahogyan azt Joseph Smith próféta napjai óta tette. A hit mindig legyőzi a félelmet. Az összetartás pedig egységet kovácsol. A szükséglet látókért mondott imáitokat egy szerető Isten meghallgatja és megválaszolja. Ő nem szunnyad és nem alszik.”

Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben: Ne féljetez jót tenni! Liahóna, 2017. nov. 103.

SZOLGÁLJUK A KÖRÜLÖTTÜNK LÉVŐKET

„Úgy gondolom, a legtöbb egyháztag a szövetségei és a tanítványsága középpontjának nevezné a szolgálatot. Úgy vélem azonban, hogy időnként könnyű lemaradni mások szolgálatának legnagyobb lehetőségeiről azért, mert éppen másra figyelünk, vagy mert becsvágyó módokat keresünk a világ megváltoztatására, és nem vesszük észre, hogy a legjelentősebb szükségletek, melyeket kielégíthetünk, a saját családjunkban, a baráti körünkben, az egyházközségünkben és a közösségünkben vannak. Megérinti a szívünket, amikor látjuk a világ másik felén lévő szenvedést és hatalmas szükségleteket, de talán észre sem vesszük, hogy valaki épp mellettünk ül az osztályban, akinek szüksége van a barátságunkra. [...]

Mennyei Atyánk talán annak tudatában helyezte hozzánk legközelebb azokat, akiknek szükségük van ránk, hogy mi tudjuk legjobban kielégíteni a szükségleteiket.”

Bonnie L. Oscarson, a Fiatal Nők általános elnöke: A szemünk előtt lévő szükségletek. Liahóna, 2017. nov. 25–26.

„Mikor és hogyan érkezik az ihlet az általános konferenciai beszédekhez?

Bár nincsenek előre megadott beszéd témák, mégis minden egyes konferencia során láthatjuk, amint a mennygyönyörűen összhangba hozza az örök igazságok témaköreit.”

Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Az Úr hangja. Liahóna, 2017. nov. 123.

TÖKÉLETESSÉG – A KEGYELEM AJÁNDÉKA

„Hiszek [Isten] tökéletességében, és tudom, hogy mi az Ő lélektani és -leányai vagyunk, azzal az isteni képességgel, hogy Őhozzá hasonlónak váljunk. Azt is tudom, hogy Isten gyermekeként nem szabad lealacsonyítanunk vagy becsmérelnünk magunkat, mintha önostorozásunk valamiképp azzá tehetne bennünket, akivé Isten szeretné, hogy váljunk. Nem! A bűnbánatra való hajlandósággal és a fokozott igazlelkűség iránti vágygal állandóan a szívünkben remélem, oly módon tudunk személyes fejlődésre törekedni, melyhez nem társul gyomorfekély vagy anorexia, sem depresszió vagy az önbecsülésünk lerombolása. [...]

»Igen, jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé« – könyörög Moróni. »[T]eljes lelkekkel, elmétekkel és erőkkel szere[ssé]tek Istent, akkor... *kegyelme által tökéletesek lehe[t]tek Krisztusban*« [Moróni 10:32; kiemelés hozzáadva]. Az igaz tökéletesség elnyerésére egyetlen reményünk van: hogy mennyből jövő ajándékként kapjuk meg azt – saját erőből nem tudunk szert tenni rá. Így hát Krisztus kegyelme nem csupán a bánattól és a bűntől nyújt szabadulást, hanem szabadítást biztosít saját állandó önkritikánktól is.”

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kórumából: „Legyetek azért ti tökéletesek...” – majd egyszer. *Liahóna*, 2017. nov. 40., 41.

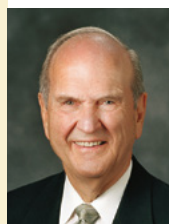

VÁLASZOK A SZÁMODRA

Miképpen hozhatjuk el életünkbe a Szabadítót?

„[A]z úrvacsorából venni azt jelenti, hogy kivetünk az életünkből mindent, ami nincs összhangban a krisztusi jellemmel, és elsajátítjuk az Ő jellemvonásait. Ez a bűnbánat tágabb jelentése: nem csupán elfordulunk a múltbéli bűntől, hanem »Isten felé fordítjuk a szívünket és az akaratunkat« [Kalauz a szentírásokhoz: bűnbánat], tovább haladva.”

D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kórumából: A mennyből alászálló élő kenyér. *Liahóna*, 2017. nov. 39.

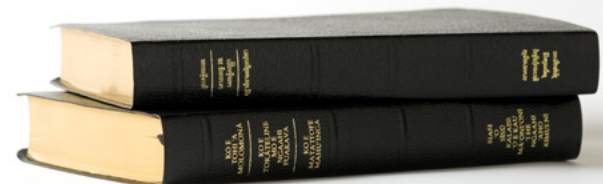
2017. ÁPRILISI MORMON KÖNYVE KIHÍVÁS

„Monson elnök hat hónappal ezelőtt elhangzott felhívása óta [miszerint tanulmányozzuk a Mormon könyvét, és elmélkedünk róla] megpróbáltam követni a tanácsát. Többek között készítettem egy felsorolást arról, hogy *mi* a Mormon könyve, hogy mit *erősít meg*, mit *cáfol*, mit *teljesít be*, mit *tisztáz* és mit *nyilatkoztat ki*. Jó meglátásokkal szolgált és lelkesítő volt ezeken a lencséken keresztül nézni a Mormon könyvét. Mindannyiútoknak javaslom. [A Nelson elnök által összeállított felsorolást lásd a beszéd végén.]

„[Gondoljátok át ezeket a kérdéseket:] Először is, milyen lenne az életem a Mormon könyve *nélkül*? Másodszor, mi az, amit *nem tudnátok*? És harmadszor, mi az, amitek *nem lenne*? [...]

Tudom, hogy Thomas S. Monson elnök Isten prófétája ma a földön. Teljes szívemből szeretem és támogatom őt.”

Russell M. Nelson elnök, a Tizenkét Apostol Kórumának elnöke: A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életemek? *Liahóna*, 2017. nov. 61., 63.

A FELMENTÉS KEZDET, NEM VÉG

Írta: Richard M. Romney

Egyházi folyóiratok

Az egyházban nem lépünk feljebb vagy lejjebb. Együtt haladunk előre.

Az egyik barátomat nemrég mentették fel az egyházközsége püspöki elhívásából. Tudva azt, hogy én is szolgáltam már püspökként, néhány nappal később beszélni szeretett volna velem.

„Normális, hogy úgy érzek, ahogy érzek?” – kérdezte.

„Miért, mit érzel?”

„Ürességet, azt hiszem. Olyan sok ember életének voltam a része, és most hirtelen az egésznek vége. Fogom még valaha is úgy érezni, hogy ennyire részese vagyok a dolgoknak?”

A kérdése visszarepített azokba az időkbe, amikor engem mentettek fel. Emlékszem, hasonló érzéseim voltak. Hiányzott az, amilyen mélyen részese voltam annak, hogy segítsék az embereknek közelebb kerülni a Szabadítóhoz és a Mennyei Atyjukhoz. Hiányzott az, ahogy a Szentlélek sugalmazásának keresésére és követésére biztattam őket. Püspökként szolgálni csodás áldás volt, és immár véget ért.

De tényleg véget ért? Egy kis idő elteltével felismertem, hogy a szolgálat-nyújtás áldása soha nem szűnik meg. Ez egy maradandó lehetőség. Hiszen Jézus Krisztus tanítványaiként *mindig* emlékeznünk kell Őrá, nem igaz? (Lásd

T&Sz 20:77, 79.) Nemde *mindig* segítenünk kell másoknak közelebb kerülni a Szabadítóhoz és a Mennyei Atyjukhoz? Nemde *mindig* segítenünk kell másoknak – különösképpen a házastársunknak és a családtagjainknak –, hogy keressék és kövessék a Szentlélek sugalmazását?

Eszembe jutottak a következő szavak Dallin H. Oaks eldertől a Tizenkét Apostol Kvórumából: „[N]em »lejjebb« vagy »feljebb« lépünk, amikor felmentenek vagy elhívnak bennünket. Az Úr szolgálatában nincs »fent és lent«. Csak »előre és hátra« van, és ez a különbségtétel attól függ, miként fogadjuk felmentéseinket és elhívásainkat, és miként reagálunk rájuk. Egyszer egy fiatal cövekelnök felmentésénél elnököltem, aki kilenc

éven át nyújtott kiváló szolgálatot, most pedig a felmentése és a feleségével közösen kapott új elhívása okán örvendezett. Elhívták őket bölcsődei vezetőknek az egyházközségükben. Kizárólag ebben az egyházban lehet az, hogy ezt ugyanolyan megtisztelőnek tekintsük!”¹

Ahogy beszélgettünk a barátommal, mindketten rájöttünk, hogy a szolgálat nem ér véget az elhívásból való felmentéssel, bármi legyen is az az elhívás. Krisztus követői számára a szolgálat soha nem ér véget. Hamarosan új elhívást kapunk és újra nekiállunk, miközben mindannyian együtt haladunk előre. ■

JEGYZETEK

1. Dallin H. Oaks elder: A papság kulcsai és felhatalmazása. *Liahóna*, 2014. máj. 49.

Írta: Tad R. Callister
a Vasárnapi Iskola
általános elnöke

MIT TEHETEK AZÉRT, HOGY A SZABADÍTÓHOZ HASONLÓBBAN TANÍTSÁK?

Amikor Kanadában, Torontóban szolgáltam misszióelnökként, az egyik segédem a következő kérdéssel keresett meg: „Callister elnök, hogyan lehetnék jobb misszionárius?” Az azonnali válaszom ez volt: „Kiválóan csinálod.” És ez így is volt. Ő azonban kitarzott a kérdése mellett, ezért egy pillanatra elgondolkodtam, majd tettem egy javaslatot, amelyet ő mosolyogva, pozitívan fogadott.

Ezt a kis élményt aztán megosztottam a többi misszionáriusunkkal is. Hamarosan más elderek és nővérek is ezzel a kérdéssel érkeztek az interjúnkra: „Callister elnök, hogyan lehetnék jobb misszionárius?” Egyetlen misszionárius egyszerű kérdése a jobbítás lelkületét hozta az egész missziónkba.

A tanítók is hasonlóképpen fognak építő tanácsot kapni, ha őszintén felteszik ezt az egyszerű kérdést az Úrnak és a vezetőiknek: „Mit tehetek azért, hogy a Szabadítóhoz hasonlóbban tanítsak?” Az Úr ezt ígérte: „Legyél alázatos; és az Úr, a te Istened kezdednél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra” (T&Sz 112:10).

Módfelett érdeklődni

J. B. Priestley-t, a néhai angol regényíró egy szer megkérdezték, hogy

lett belőle ilyen sikeres író, miközben egyik tehetséges kortársa sem ért el ilyen kiváló eredményeket. Ezt felelte: „A különbség közöttünk nem a képességben volt, hanem abban a tényben, hogy míg ők... csupán eljátszadoztak [az írás] lenyűgöző gondolatával, engem módfelett érdekelt!”¹

Tanítókként mi is feltehetjük a kérdést: „Megelégszünk vajon a jelenlegi tanítási képességeinkkel, vagy pedig módfelett érdekel minket, hogy úgy tanítsunk, ahogy a Szabadító tette?” Ha ez utóbbi a helyzet, akkor hajlandóak vagyunk-e félretenni minden büszkeséget, és nem pusztán várni az útmutatásra, hanem tevékenyen utána is járni?

Az alázat a kulcs

Sok kiváló tanítónk van ebben az egyházban, de az igazság az, hogy akárhány év tapasztalatunk vagy akár mennyi diplománk legyen is, bármennyire szeressenek is minket az osztály tagjai, mindannyian jobbá tudunk válni, hasonlóbbá a Tanító-mesterhez, amennyiben alázatosak vagyunk. A krisztusi tanító legmeghatározóbb vonása talán az, hogy tanítható. Az alázat olyan tulajdonság, amely egyrészt meghívja a Lelket, másrészt pedig táplálja a jobbá válás iránti vágyunkat.

Alkalmanként találkozom olyan vasárnapi iskolai elnökökkel, akik csalódtak amiatt, hogy az egyházközségük vagy gyülekezetük egy vagy több tanítója annyira tapasztaltnak vagy eredményesnek tartja magát, hogy úgy érzi, nincs szüksége további útmutatásra vagy a tanítói tanácsgyűléseken való részvételre. Ez elszomorít, mert soha nem találkoztam még olyan tanítóval, aki ne válhatott volna jobbá valamilyen téren.

Tudom, hogy legyen szó akár még a legtapasztaltabb tanítóról is, ha alázatos szívvel és a tanulás lángoló vágyával érkezik a tanítói tanácsgyűlésekre, akkor az ilyen tanító igenis isteni meglátásokat és benyomásokat fog kapni arra vonatkozóan, hogy miként válhat jobbá. Tanítói tanácsgyűlések tucatjain vettem már részt, és mindig úgy távoztam, hogy valami új meglátásra tettem szert, vagy éppen egy olyan készségemen vagy tulajdonságomon szeretnék javítani, amely finomításra és tökéletesítésre szorul.

A tanítói készségek fejlesztésének szükségessége

Egyesek időnként úgy gondolnak a tanítói készségekre vagy technikákra, mint egyszerű gépies vagy

világi eszközökre. Amikor azonban kifejlesztjük őket, ezek a készségek lehetővé teszik a Lélek számára, hogy számos lehetőség közül válassza ki azt, amelyik a legjobban megfelel az egyes tanulók szükségleteinek. Vajon mi az eredményesebb? Ha valaki bicskával próbál kivágni egy fát, vagy ha inkább láncfűrész használ? Mindkét esetben ugyanarról az emberről van szó, akinek ugyanolyan ereje és természete van, de a második esetben sokkal eredményesebb, mert hathatósabb eszközzel rendelkezik. A tanítói készségek isteni eszközökké válnak a Lélek kezében.

A képzés és gyakorlás, a szerepjáték, a tanulmányozás, valamint a

megfigyelés segíthetnek a tanítónak – bármilyen szinten legyenek is a készségei –, hogy olyan készségeket fejlesszen ki, amelyekre a Lélek támaszkodhat, így segítve minket a Mesterhez hasonlóbban tanítani. E készségek közül számosat lehet fejleszteni a tanítói tanácsgyűléseken.

Az Úr képes formába önteni és átalakítani minket

Egyesek talán úgy érzik, hogy egyszerűen nem képesek a Szabadítóhoz hasonlóan tanítani – hogy ez a feladat meghaladja a képességeiket. Talán Péter is azt gondolta, hogy nem több egyszerű halásznál; Máté pedig azt, hogy csak egy megvetett vámszedő.

A Szabadító segítségével mégis mind-egyikük hatalommal teljes vezetővé és evangéliumi tanítóvá vált.

Az Úr azon képessége, hogy formába öntsön és alakítson bennünket, hasonlít arra az élményre, amelyet Michelangelo élt át az egyik szobrának faragása közben, amely sokak szerint a legtokéletesebb, melyet emberi kéz valaha is alkotott: a *Dávid-szobor*.

Azelőtt, hogy Michelangelo elvállalta a munkát, már két másik szobrász, Agostino di Duccio és Antonio Rossellino is megbízást kapott a szobor befejezésére. Mindketten ugyanazzal a gonddal szembesültek: a tömb magassága és szélessége megfelelt, de a márvány erősen

selejtes volt. Di Duccio, majd pedig Rossellino is bevetette művészi tehetségét ezen a tömbön, de nem jártak sikerrel. Egyszerűen túl sok szépséghibája volt.² Végül mindketten feladták. Michelangelo is látta ezeket a tökéletlenségeket, de képes volt mögéjük látni. Látta Dávidnak azt az élő, lélegző, fenséges alakját, amelyet napjainkban megpillantva a látogatóknak gyakran áll el a szava az ámulattól.

Isten hasonlóképpen kijelentette, hogy az evangélium teljességét „az erőtlenek és egyszerűek [fogják] hirdetni a föld széleinek” (T&Sz 1:23). Isten látja a mi tökéletlenségeinket és hiányosságainkat, de Ő képes azok mögé is látni. Képes arra, hogy ne csak legyőzni segítsen a gyengeségeinket, hanem erősséggé is változtatni azokat a gyengeségeket (lásd Ether 12:26–27). Segíthet finomítani és tökéletesíteni a tanítói készségeinket és

tulajdonságainkat, hogy a Szabadítóhoz hasonlóbban tudjunk tanítani.

Módszerek a Szabadítóhoz hasonlóbb tanításra

Íme néhány központi alkotóelem, amelyekre mindannyian törekedhetünk, hogy a Szabadítóhoz hasonlóbban tanítsunk:

- **A Lélek által taníts**, tudva azt, hogy a Lélek az, aki élővé, lélegzővé és lényegivé teszi a leckéinket (lásd T&Sz 43:15).
- **A tanra összpontosíts**, felismerve azt, hogy a szentírásokban és az élő próféták szavai által tanított tanban életeket megváltoztatni képes hatalom rejlik (lásd Alma 31:5).
- **Válj lelkes tanulóvá**, tudva azt, hogy az eszményi tanító egyúttal eszményi tanuló is (lásd T&Sz 88:118).

- **Törekedj kinyilatkoztatásra**, tudva, hogy minden elhívással együtt jár az elhívás felmagasztalásához szükséges kinyilatkoztatás elnyerésének joga (lásd T&Sz 42:61).
- **Mutasd ki a szeretetedet** azáltal, hogy megtanulod az osztály minden tagjának nevét, egyénileg imádkozol értük, személyes érdeklődéssel fordulsz mindegyikük felé (különösen a sajátos igényű tanulók felé), és egyéni módon karolod fel azokat, akik nem járnak az órákra (lásd Moróni 7:47–48).

Személyes kiértékelés

Pál apostol ezt a tanácsot adta: „[Vizsgáljátok] meg magatokat, ha a hitben vagytok-é?” (2 Korinthusbeliek 13:5). Ezt a tanítókra átszabva úgy is lehet olvasni, hogy „vizsgáljátok meg magatokat, hogy a Szabadító módján tanítotok-e, vagy a saját módotokon”. Az év eleje megfelelő idő arra, hogy elvégezzetek egy ilyen vizsgálatot. Ennek megfelelően az a kérés felétek, hogy válaszoljátok meg az e cikket kísérő személyes kiértékelési kérdéseket. Amikor megteszitek, a Lélek segíteni fog nektek megtudni, hogy mire összpontosítsatok ahhoz, hogy krisztusibb tanítónak váljatok, és hogyan tudjátok ki- és továbbfejleszteni az ehhez szükséges tulajdonságokat és készségeket. ■

JEGYZETEK

1. J. B. Priestley, *Rain Upon Godshill* (1939), 176.
2. Lásd “Michelangelo’s David,” accademia.org/explore-museum/artworks/michelangelos-david.

Krisztusi tanítóként való fejlődés: Önértékelés

Fontold meg a hathatós tanítás alábbi tantételeit: Ha olyan területeket találsz, ahol úgy érzed, hogy fejlődhetnél, ott írd le az üresen hagyott helyre, hogy minek a megtételére érzel késztetést.

1. Azzal az alázatos vágygal veszek részt a tanítói tanácsgyűléseken, hogy tanuljak azokon és szerepet vállaljak azokban (lásd T&S 112:10).	
2. Rendszeresen feljegyzem a Lélektől jövő benyomásokat, hogy tanulóként és tanítóként is segítsenek engem (lásd T&S 76:28).	
3. Legalább egy héttel a tanítás előtt elkezdek felkészülni a leckéimre (lásd T&S 88:118–119).	
4. Megfelelő egyensúlyt tartok a tanítás és a közös megbeszélés között (lásd T&S 88:122).	
5. Buzgón fohászokodom a Lélekért, hogy ezáltal eszköz lehessen Isten kezében (lásd T&S 42:14).	
6. Még a lecke vagy a külső forrásanyagok elolvasása előtt időt szakítok a szentírásblokkon való elmélkedésre, hogy erőteljesebbé tehessem az esetleg nekem szánt kinyilatkoztatást (lásd T&S 42:61).	
7. Segítek az osztályom tagjainak – különösképpen a fiataloknak – abban, hogy ne csak megtanulják az evangéliumot, hanem eredményes tanítókká is váljanak, ezáltal pedig jobb misszionáriusokká, vezetőkké, tanítókká és szülőkké válhassanak (lásd T&S 88:77).	
8. Név szerint imádkozom azokért, akik az osztályomba járnak (lásd Lukács 22:32).	
9. Felkarolom az osztályomból azokat, akik nem járnak az órákra? (lásd Lukács 15:1–7.)	
10. Mit a legnehezebb leküzdenem ahhoz, hogy krisztusi tanítóvá válhassak, és miként küzdhetem le ezt a kihívást?	

Ha alaposabb kiértékelésre vágysz, töltsd ki *A Szabadító módján tanítani* című könyv 37. oldalán található önértékelési lapot.

ISTEN KINYILATKOZTATTA NEKEM

írta: Rachel H. Leatham

Ez az új sorozat az *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017) [A szószékről: 185 esztendő prédikációi utolsó napi szent nőktől] című könyvben szereplő elkötelezett nők életét és üzeneteit mutatja be. A könyv néhány fejezete elérhető a churchhistorianspress.org/at-the-pulpit oldalon.

Úgy vélem, hogy az egyik legboldogabb lány vagyok a világon, és ezt az evangélium miatt érzem így, mert tudom, hogy az evangélium igaz. Tudom, hogy Isten, a mi Atyánk, és az Ő Fia, Jézus Krisztus, alázártak és elhozták az evangéliumot, és megalapozták azt, és szóltak Joseph Smith profétához. [...]

Úgy érzem, ha örökké élhetnék is, soha nem tudnám kellően megköszönni Mennyei Atyámnak azon áldásokat, melyek az életembe érkeztek; a kiváltságot, hogy elmehettem a világba, és ezt a bizonyosságot tehettem, beszélve nekik az evangélium visszaállításáról, Krisztus által a szolgálóinak adott felhatalmazásról, valamint az áldásokról, melyek azokra várnak, akik hallgatnak az igazság, élet és szabadítás szavaira, és engedelmeskednek azoknak. [...]

Olykor úgy vélem, hogy mi, itt hon lévő fiatalok, nem fogjuk fel teljes mértékben a rajtunk nyugvó felelőségeket. Nem mindig tartjuk emlékezetünkben, hogy azok, akik az élünkön állnak, élemedett korúak, s mikor apáink és anyáink eltávoznak, ránk fog hárulni az ő munkájuknak

folytatása; hogy mi vagyunk Sion leendő felelősségviselő népe. Vajon megtesszük-e a mi részünket, és felkészítjük-e magunkat, hogy képesek legyünk azt a munkát végezni, melyet apáink ez idáig végeztek?

[...] Képesek vagyunk-e elősorolni, mely ígéreteket adott nekünk Isten, ha betartjuk az Ő parancsolatait? Jól ismerjük-e földrészünk lakóinak ősi feljegyzését, a Mormon könyvét? És jól ismerjük-e az abban tanított nagyszerű igazságokat, valamint a könyveket, amelyek annak a munkának a szépségéről tanítanak, melyben ma részt veszünk? Attól félek, nem vagyunk eléggé járatosak az evangélium tantételeiben, és nem vagyunk oly szorgosak, amilyenek lennünk kellene.¹

Ahol sok adatott, ott sok követeltek; ti pedig tudjátok azt – közületek mindenki tudja –, mily sok adatott nekünk, és mily sok fog követelteni a mi kezeinktől [lásd Lukács 12:48; T&Sz 82:3]. Vajon felkészítjük-e magunkat, hogy ne valljunk kudarcot? Élünk minden ígével, amely Isten szájából származik [lásd 5 Mózes 8:3; Máté 4:4; T&Sz 84:44]! Élünk úgy, hogy Ő bármikor kész legyen a sajátjának tartani

LEATHAM NŐTESTVÉRRŐL

Rachel Hannah Leatham (1884–1979)

volt a második olyan nő, aki szerepelt az egyház hivatalos konferenciai beszámolójában, miután 1908. április 5-én beszédet mondott az általános konferencia egyik kültéri kiegészítő helyszínén.

Azon hajadon nők első nemzedékéhez tartozott, akik térítő missziót szolgáltak az egyházban. 1906 szeptemberében, 22 éves korában kapta a feladatot, hogy a Colorado Misszióban szolgáljon.

Amikor 1908-ban visszatért Salt Lake Citybe, Leatham nőtestvér önkéntes idegenezetőnek jelentkezett a Templom Téri Tájékoztató Irodához. Ez az iroda 1902-ben nyílt, azzal a céllal, hogy pontos tájékoztatással és egyházi művekkel szolgáljon a Templom térre látogatók számára.

Ebben az időben az általános konferenciát a Templom téren álló Tabernákulumban tartották. Amikor a Tabernákulum megtelt, a résztvevőket a közeli Assembly Hall kiegészítő termeiben tartott gyűlésekre irányították. Amikor az Assembly Hall is megtelt, akkor az emberek a Tájékoztató Iroda épülete melletti gyepen csoportosultak, ahol ilyenkor szintén konferenciai gyűlések zajlottak azok számára, akik nem jutottak be.

Ez az üzenet egy részlet abból a beszédből, amelyet Leatham nőtestvér 1908. április 5-én mondott az általános konferencia kültéri kiegészítő helyszínén. Központosítás és nagybetűs írásmód szabványosítva.

bennünket, és megáldani bennünket, és szeretni bennünket!

[...] Ismételen el kívánom mondani, hogy tudom, hogy az evangélium igaz. Nem azért, mert édesapám tudja, s nem azért, mert édesanyám mindig ezt tanította nekem, hanem azért tudom, hogy az evangélium igaz, mert Isten kinyilatkoztatta nekem. Az Ő

Lelke tanúságot tett az én lelkemnek [lásd Rómabeliek 8:16], és e bizonyosság Isten legbecsesebb ajándéka számomra.

Isten áldjon meg mindannyiunkat – ezt kérem Jézus nevében, ámen. ■

Szemelvények innen: Jennifer Reeder and Kate Holbrook, eds., At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women (2017), 133–35.

JEGYZETEK

1. A Leatham nővér által a misszióelnökének írt havi levelek arról tanúskodnak, hogy szorgalmas volt. 1907. február 25-én ezt írta: „A kötelességem elvégzésére törekedtem, és nagy meglepetésre leltem a munkálkodásaimban” (Colorado Denver South Mission General Minutes [Colorado Denver Déli Misszió, általános jegyzőkönyvek], 166).

„Ti pedig kinek mondotok engem?”

PÉTER TANÚSÁGA KRISZTUSRÓL

Írta: **Terry B. Ball**

a Brigham Young Egyetem vallásoktatási professzora

Péter apostol nagy szeretetnek örvend a hívek körében – talán azért, mert annyira hiteles és közvetlen a szemünkben. Együtt tudunk érezni vele. Csodáljuk a bátorságát, amiért otthagyta a hálóját – méghozzá „azonnal” –, amikor így hívta a Mester: „Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok” (Máté 4:18–20). Meg tudjuk érteni a példázatok jelentése és mondanivalója feletti zavarodottságát (lásd Máté 15:15–16). Átérezzük a kétségbeesését, ahogy elgyengül a lába és a hite a Galileai-tenger viharos vizén azon az éjjelen, és így kiált fel: „Uram, tarts meg engem!” (Máté 14:22–33). Meltányoljuk a színváltozás láttán tanúsított ámulatát (lásd Máté 17:1–13). Együtt zokogunk vele a háromszori megtagadás feletti szégyene miatt (lásd Máté 26:69–75), együtt gyászolunk vele a Gecsemánéban (lásd Máté 26:36–46), majd pedig osztozunk az üres sírbolt láttán érzett örömeiben és csodálkozásában (lásd János 20:1–10).

Talán az evangélisták pont ezt a személyes kötődést szerették volna kiváltani bennünk Péter iránt. Beszámolóikban mintha szándékosan őriztek volna meg többet a Jézussal átélt élményeiből és lefolytatott beszélgetéseiből, mint az eredeti tizenkettek bármely más tagja esetében.¹ Sokan úgy véljük, hogy az evangéliumok azért szentelnek ekkora figyelmet Péternek, mert ő lett az apostolok szószólója és vezetője. Viszont az is lehet, hogy Máté, Márk, Lukács és János annak reményében szól ily gyakran és bensőségesen Péter és Krisztus kapcsolatáról, hogy amikor megszeretjük és megértjük Pétert, hajlandóbbá és képesebbé válunk a Krisztusról tett különleges tanúságát is elfogadni – azt a tanúságot, melynek megosztására mintha gondosan fel lett volna készítve.

Amikor megszeretjük és megértjük Péter apostolt, hajlandóbbá és képesebbé válunk elfogadni a Krisztusról tett különleges tanúságát.

Péter felkészülése

Úgy tűnik, hogy miközben Péter Jézussal járt annak halandó szolgálat-tétele idején, akkor mindazon szellemi, gyakorlati és kinyilatkoztató élmények által, amelyekben része volt, az apostol szert tett arra a tanúságra és bizonyoságra, miszerint a Mester a Messiás. Úgy is mondhatjuk, hogy a bizonyossága – a sajátunkhoz hasonlóan napjainkban – a fején, a kezén és a szívéen keresztül adatott meg.

Péter tudta, hogy a názáreti Jézus több egy egyszerű embernél, mert látta, ahogy a vakot látóvá teszi, a leprást megtisztítja, a bénát lábra állítja, a halottat pedig feltámasztja (lásd Máté 11:4–5; lásd még János 2:11; 10:25; 20:30–31). Azon logikus következtetését, miszerint Jézus a Krisztus, tovább erősítette mindaz, amit akkor tanult, amikor a Mester útmutatásai szerint cselekedett. Kivetette a hálóját, ahogy arra a Szabadító utasította, és rengeteg halat fogott ki vele (lásd Lukács 5:1–9; János 21:5–7). Amikor a Szabadító magához hívta – „Jövel!” –, Péter a vízen járt (lásd Máté 14:22–33). Amikor pedig a Szabadító útmutatása szerint kiosztotta azt a kevés kenyeret és halat a sokaságnak, a megsokszorozódás csodája a saját kezei közt ment végbe (lásd János 6:1–14).

A fején és kezén keresztül érkező e tanúságok jelentős kiegészítését képezhették a Péter által kapott legjelentősebb tanúságnak: annak, amely a szívének nyilatkoztatott ki. Amikor Jézus feltette a kérdést a tanítványainak: „Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?”, ők elismélték a kortársak közkeletű következtetéseit. Ezt követően a Szabadító

személyessé tette a kérdést: „Ti pedig kinek mondotok engem?” (Lásd Máté 16:13–15.) Péter habozás nélkül válaszolt:

„Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.

És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám” (Máté 16:16–17).

Több olyan, némiképp személyes természetű élménye is volt Jézussal Péternek, amelyek részei voltak az arra való felkészülésének, hogy Krisztus különleges tanúja legyen.² Az ilyen személyre szabott tanács és útmutatás gyakran akkor érkezett, amikor kérdésekkel fordult a Szabadítóhoz, vagy amikor Krisztus azt látta, hogy Péternek további felkészítésre van szüksége.³

Az összes tanítványa közül talán Péter volt az, akit Krisztus a legtöbbször rótt meg.⁴ Figyelemre méltó, hogy Péter nem a sértődöttséget választotta, hanem tovább követte a Mestert, naponta gyarapítva a saját bizonyosságát és ismereteit Róla.⁵

A galileai halász felkészítésének csúcspontja az volt, aminek a keresztre feszítést követően lett a tanúja. Hallva az üres sírról, Péter odasietett, hogy saját szemével lássa, majd „magában csodálkozván e dolgon”, távozott onnan (Lukács 24:1–12; lásd még János 20:1–9). Lukács feljegyzése szerint a feltámadt Szabadító még aznap megjelent Péternek négyszemközt, bár erről a történésről keveset tudunk (lásd Lukács 24:34; 1 Korinthusbeliek 15:3–7). Az est folyamán aztán a feltámadt Úr megjelent az apostoloknak és néhány más tanítványnak, arra hívta őket, hogy

Péter tudta, hogy a názáreti Jézus több egy egyszerű embernél, mert látta, ahogy a vakot látóvá teszi, a leprást megtisztítja, a bénát lábra állítja, a halottat pedig feltámasztja.

tapintsák meg a sebeket a testén. Ezt követően felnyitotta értelmüket azt illetően, hogy feltámadása miként teljesítette be a Mózes törvényében és a szentírásokban megírt jövődöléseket, kijelentve: „Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai” (lásd Lukács 24:36–48; lásd még Márk 16:14; János 20:19–23). A 11 tanítvány később a Szabadító utasításának megfelelően Galileába ment, „a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket”, és ahol arról biztosította őket, hogy Neki

„adatott minden hatalom mennyen és földön” (lásd Máté 28:7, 10, 16–20).

Mindezek során Péter feje, keze és szíve további tanításban részesült abból a célból, hogy a feltámadt Krisztus tanúja lehessen – hiszen látta a feltámadt Urat a szemével, hallotta a fülével, érezte a kezével, és bizonyosan ismét érezte a Lélektől jövő megerősítést a szívében.

Péter megbízatása

Ahogy Péternek időre, tanításra és tapasztalatszerzésre volt szüksége ahhoz, hogy teljességgel felfogja a Messiás engesztelő küldetését, éppen úgy a saját, Krisztus különleges tanújaként betöltendő küldetésének megértése is fokozatos folyamat volt.

**„Simon, Jónának fia:
jobban szeretsz-é
engem ezeknél?”**

Úgy tűnik, hogy Péterben akkor tudatosodott teljesen, hogy mi is a vele szemben támasztott elvárás, amikor az Úr a Galileai-tenger partján tanította őt. Korábban kétszer is megtapintva a keresztre feszítés okozta sebeket a Mester feltámadt testén, de a jelek szerint még mindig azon tűnődve, hogy mit is kezdjen magával, Péter kijelentette: „Elmegyek halászni” (János 21:3). Most, hogy Jézus már nem volt velük, Péter mintha beletörődött volna, hogy visszatér a régi életéhez és megélhetéséhez. A fiverei követték.

Egész éjszaka fáradoztak, de nem fogtak semmit. Amint – valószínűleg kimerülten és csüggedten – a part felé közeledtek, láttak valakit ott állni, akit nem ismertek fel, de aki azt javasolta nekik, hogy vessék ki újra a hálójukat. Talán eszükbe jutott egy korábbi alkalom, amikor egy hasonló tanácsnak engedelmességgel bőséges fogásban volt részük, mert ezúttal tiltakozás és kérdezősködés nélkül meg is tették (lásd Lukács 5:1–9; János 21:3–6). Amint kihúzták az ismét halak sokaságától nyüzsgő hálót, János így szólt Péterhez: „Az Úr van ott!” (János 21:7). Nem győzve kívánni, amíg a hajó partot ér, Péter „beveté magát a tengerbe”, hogy gyorsabban érjen oda a Mesterhez (János 21:7). Amikor a többiek partot értek, már várt rájuk a halból és kenyérből álló éték (lásd János 21:9).

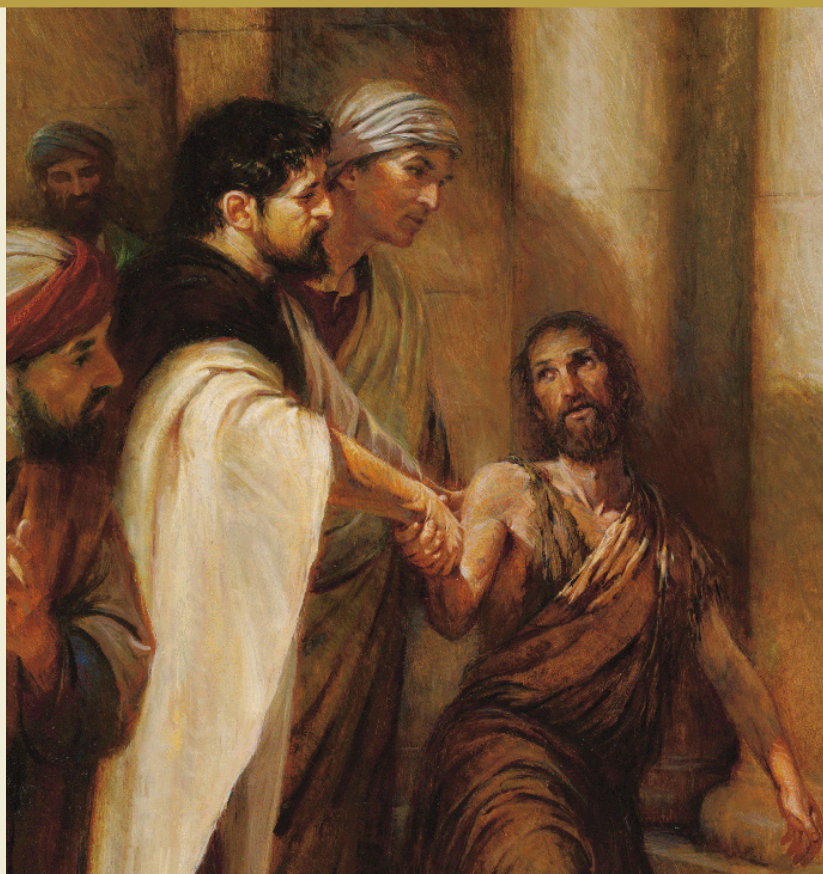
Az étkezést követően Jézus Péterhez fordult, és – nagy valószínűséggel pont azokra a halakra mutatva, melyeket Péter annyira ki akart fogni – ezt kérdezte az apostolától: „Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-é engem ezeknél?” (János 21:15). Péter nyilván furcsállta a kérdést. Még szép, hogy jobban

szerezte a Szabadítót a halaknál – vagy a halászatnál! Talán egy árnyalatnyi hitetlenkedést is rejtett felelete: „Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged!” Mire Krisztus így válaszolt: „Legeltesd az én bárányaimat!” (János 21:15). A Szabadító újra Péternek szegezte a kérdést, Péter pedig ismét kijelentette Krisztus iránti szeretetét, mire Krisztus újfent megparancsolta: „Őrizd az én juhaimat!” (János 21:16). Péter igen elszomorodott, amikor Jézus harmadszor is arra kérte a tanítványát, erősítse meg, hogy szereti Őt. Szenvedés és szenvedély érződik ki Péter harmadik tanúságából: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged” (János 21:17). Jézus ismét megparancsolta: „Legeltesd az én juhaimat!” (János 21:17).⁶ Ha valóban szereti az Urat, akkor innentől Péter nem lehet többé halász, hanem pásztornak kell lennie, aki a Mester nyájával törődik.⁷ Onnantól fogva Péter cselekedetei és szolgálattétele megerősítették, hogy végre megértette a megbízatását és küldetését, miszerint Krisztus különleges szolgájának és tanújának kell lennie.

Péter tanúsága

Ama galileai napot követően Péter figyelemre méltó hittel, bátorsággal és hajthatatlansággal ment előre, hogy Krisztustól kapott megbízatását teljesítse. Vezető apostolként előlépett, hogy az elhívásának megfelelően elnököljön az egyház felett. Miközben lefoglalta a hivatalával járó számos feladat, Péter nem feledkezett meg azon kötelezettségéről sem, hogy mindig Krisztus tanúja legyen – többek között a Szentlélek pünkösti kiadásakor összegyűlt sokaság előtt (lásd Apostolok cselekedetei 2:1–41); Salamon tornácán a templomban, egy csodás gyógyulást követően (lásd ApCsel. 3:6–7, 19–26); amikor elfogták és a zsidó vezetők elé állították (lásd ApCsel. 4:1–31, lásd még ApCsel. 5:18–20); a szentekhez intézett prédikációjában (lásd ApCsel. 15:6–11); valamint a leveleiben.

Leveleiben visszautal arra, hogy személyesen tanúja volt Krisztus szenvedéseinek, és kifejezi azon reményét, hogy „a megjelenendő dicsőségnek részese” lesz majd (1 Péter 5:1). Élete vége felé eltökélten számot

Péter figyelemre méltó hittel teljesítette a Krisztustól kapott megbízatását, amikor például e szavakkal fordult a sánta emberhez a templomban: „a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!”

vet azzal, hogy „hamar leteszem sátoromat, a miképpen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem” (2 Péter 1:14).

Talán azok a szavak indították Pétert e súlyos megjegyzésre, amelyeket Jézus mondott neki oly sok évvel korábban a galileai partokon. Miután a Szabadító ott megparancsolta Péternek, hogy legeltesse a juhait, kijelentette: „a mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, a hova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod” (János 21:18). Amint azt János világossá tette, „ezt pedig azért mondá [Jézus], hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg [Péter] az Isten. És ezt mondván, szóla [Péternek]: Kövess engem!” (János 21:19). Idős korára, amikor a halálon gondolkodott, Péter bizonyára békességre és örömmre lelt abban a tudatban, hogy életében valóban Krisztust követte, és készen állt a halálban is Őt követni.

Örülénk, ha Péter cselekedeteiről és írásából többet őrzött volna meg az Újszövetség. Ami azonban megőrződött, az olyan kincs, amely megkedvelteti velünk ezt a hithű halászt. A feljegyzés, bár rövid, mégis megmutatja nekünk, miként készítette fel Krisztus gondosan és egyénileg Pétert arra, hogy az Ő különleges tanúja legyen. Amikor a beszámolót olvassuk, megfigyelhetjük, hogy Péterével együtt növekszik a mi hitünk és tudásunk is Krisztust illetően. E növekedés reményt és távlati nézőpontot nyújthat számunkra a saját, hithez vezető utazásunk során. Ahogy figyelemmel kísérjük, miként válik világossá Péter számára, hogy mit is vár tőle Krisztus, majd pedig látjuk azt a bátorságot és elkötelezettséget, amellyel e Szabadítótól kapott megbízatás beteljesítésén munkálkodik, mi is eltöprengünk: „Tőlem mit vár Krisztus?”, illetve „Vajon elegendő, amit teszek?”. Amikor Péter Krisztusról való tanúságát tanulmányozzuk, azon vesszük észre magunkat, hogy mi is izgatottan vágyunk visszahangozni az ő szavait: „mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (János 6:69). ■

JEGYZETEK

1. Habár Pál apostol tanúsága, élményei és tanításai Péterénél sokkal részletesebben lettek megörökítve az Újszövetségben, Pál nem tartozott az eredeti Tizenkettek közé, és a négy evangélium sem említi.
2. Lásd Máté 17:1–13; 26:36–46, 58; Márk 13:1–37; Lukács 8:49–56; 9:28–36.
3. Lásd Máté 17:24–27; 18:2–35; 19:27–20:28; Lukács 12:31–49; János 13:6–19.
4. Lásd Máté 14:31; 15:15–16; 26:33–34, 40; Márk 8:32–33; János 18:10–11.
5. Pétert és a Krisztustól kapott gyakori feddéseit illetően Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) a következőket jegyezte meg: „Időnként megfeddte Pétert, mert szeretete; Péter pedig, mivel nagyszerű ember volt, képes volt fejlődni e feddettek nyomán. Van egy csodálatos vers a Példabeszédek

könyvében, melyre mindannyiunknak emlékezni kell: »A mely fül hallgatja az életnek dorgálását, a bölcsek között lakik. A ki elvonja magát az erkölcsi tanítástól, megútálja az ő lelkét; a ki pedig hallgatja a feddést, értelmet szerez.« (Példabeszédek 15:31–32.) Bölcsek vezető vagy bölcsek követő az, aki képes kiállni »az életnek dorgálását«. Péter képes volt rá, mert tudta, hogy Jézus szereti, és ezért Jézus igen magas tisztségre, vagyis felelőségre taníthatta ki Pétert a királyságban” (“Jesus: The Perfect Leader,” *Ensign*, Aug. 1979, 5).

6. Egyes vélemények szerint azzal, hogy Krisztus háromszor tette lehetővé Péternek az iránta való szeretete kinyilvánítását, alkalmat adott neki arra, hogy jóvátegye a Jézus tárgyalásának reményvesztett éjszakáján elkövetett háromszori megtagadást. Lásd például James E. Talmage: *Jézus a Krisztus* (2007). 634., Gergely Noémi és Gégény Tímea fordítása; Jeffrey R. Holland: Az első nagy parancsolat. *Liahóna*, 2012. nov. 83–84. A megtagadás részletezéséért és az abból levont tanulságokért lásd Gordon B. Hinckley, “And Peter Went Out and Wept Bitterly,” *Ensign*, May 1979, 65–67; Neal A. Maxwell, “A Brother Offended,” *Ensign*, May 1982, 37–38. Más magyarázatok szerint a görög szövegben megfigyelhető finom eltérések arra utalnak, hogy az egyes kérdések célja az volt, hogy Pétert az elhívása különböző vonatkozásairól és feladatairól tanítsa. Ennek megfelelően, amikor a Szabadító feltette a „szeretsz-e engem” kérdést, akkor az első két alkalommal a görög *agapaō* szót használta, amely felebaráti vagy erkölcsi értelemben vett szeretetet jelent, és amelyet gyakran használtak isteni vagy feltétel nélküli szeretet értelemben is; további példákért lásd 1 Korinthusbeliek 13:1–4; 2 Péter 1:7; Jelenések 2:19. Amikor harmadszor kérdezte Jézus Pétertől, hogy „szeretsz-e engem”, akkor a szeretetre a *fileō* kifejezéssel utalt, amely baráti érzelmeket, ragaszkodást vagy éppen testvéri szeretetet jelent. Érdekes, hogy Péter mindhárom kérdésre a *fileō* szóval felelve fejezte ki a szeretetét. Péter első szeretetnyilvánítására Krisztus azzal a parancsolattal válaszolt, hogy Péter „legeltesse” (görögül *boszkō*, vagyis legeltet, táplál) a „bárányait” (görögül *arnion*, vagyis egészen fiatal juh). Péter második szeretetnyilvánítására Krisztus azzal a parancsolattal válaszolt, hogy Péter „őrizzé” (görögül *poimainō*, vagyis pásztorként gondoz, felügyel) a „juhait” (görögül *probaton*, vagyis felnőtt juh). A Krisztushoz intézett harmadik szeretetnyilvánítására kapott válaszban a *boszkō* és a *probaton* szerepelt. Azzal tehát, hogy a Szabadító háromszor, két különböző módon is feltette a kérdést, azt tudakolta a tanítványától, hogy vajon egyaránt rendelkezik-e tiszta isteni szeretettel és testvéri szeretettel Óiránta; az ezt követő parancsolataiban pedig a Szabadító azt tanította Péternek, hogy nem csupán táplálnia, hanem pásztorként vigyáznia is kell úgy a nyáj fiatalabb, mint az idősebb tagjaira.
7. A történetek további részletezéséért és az abból tanulható tantételekért lásd Robert D. Hales, “When Thou Art Converted, Strengthen Thy Brethren,” *Ensign*, May 1997, 80–83.

Péter békességre és örömmre lelt abban a tudatban, hogy életében valóban Krisztust követte, és készen állt a halálban is Őt követni.

Írta: D. Todd Christofferson elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Vallásszabadság: A béke szegletköve

Törekedjünk hát a békére azáltal, hogy együtt munkálkodunk minden ember azon szabadságának megőrzésén és védelmezésén, hogy a saját döntésük szerinti vallásuk vagy meggyőződésük lehessen, melyet kifejezésre is juttathatnak.

Christofferson elder 2015. április 29-én mondta a következőket egy felekezeti konferencián, amelyet Brazíliában, São Paulo városában tartottak.

Nagyra értékelem a meghívást, hogy Önökkel lehetek a mai estén ezen a felekezeti találkozón, ahol muszlimok, szikhek, katolikusok, adventisták, zsidók, evangéliumiak, mormonok, bennszülött spiritualisták, felekezeten kívüliek és sokan mások, kormányzati és üzleti vezetőkkel vállalva, közösen beszélgetnek a vallásszabadságról, és ünneplik azt. Mi több, már önmagában az is erőteljes jelkép, hogy együtt összegyűltünk ebben az egyedi környezetben.

Különösen örülök annak, hogy itt lehetek Brazíliában, ebben a sokszínű kultúrában és népekben gazdag országban. Brazília eddig is virágzott és ezután is virágozni fog sokfélesége – közte a vallási sokféleség – felvállalása révén. Brazíliát nemrégiben a vallásra vonatkozó legkevesebb kormányzati korlátozással bíró országnak minősítették.¹ Gratulálok Brazíliának ehhez a jelentős elismeréshez! Brazíliának felelőssége van abban, hogy élére álljon az e szabadság elősegítésére hivatott nemzetközi törekvéseknek. Ahogy Jézus Krisztus fogalmazott az Újszövetségben:

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város [vagy ebben az esetben: ország]. [...]

Úgy fényltek a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Máté 5:14, 16).

Nagyra becsült kollégák! A világnak szüksége van arra, hogy Brazília világhossza hosszan és ragyogóan fénylő. Ma este azt ünnepeljük, ami ebből a jövőképből kialakulhat.

Háttér és alapelvek

A vallásszabadság a béke szegletköve egy olyan világban, ahol számtalan egymással vetekedő világnézet létezik. Ez adja meg mindannyiunknak a teret ahhoz, hogy magunk határozzuk meg, mit gondolunk és hiszünk – hogy azt az igazságot kövessük, melyet Isten a szívünkhez szól. Lehetővé teszi a sokféle meggyőződés egymás mellett élését, megvédi a védteleneket, és segít tárgyalások által rendezni az ellentéteinket. Így hát – amint azt az Emberi Jogok Európai Bírósága több ügyben is bölcsen megállapította – a vallásszabadság létfontosságú a hívő emberek számára, valamint „értékes eszköz az ateisták, agnosztikusok, szkeptikusok és érdektelenek számára is”. Méghozzá azért, mert „függ tőle az a demokratikus társadalomtól elválaszthatatlan pluralizmus, melynek kivívásáért drága árat kellett fizetni az évszázadok során”².

Az életerős szabadság több annál, amit a politikafilozófusok „negatív szabadságnak”, vagyis a valamitől való szabadságnak neveznek – bármennyire fontos is legyen az egyébként. Inkább a sokkal gazdagabb „pozitív szabadság” körébe tartozik – annak szabadsága ez, hogy az ember a vallását vagy meggyőződését olyan jogi, politikai és társadalmi környezetben élje meg, amely türelmes, tiszteletteljes és befogadó a sokféle meggyőződéssel szemben.

Vallási és hitbéli szabadságunkkal élve nyilvánítjuk ki a legalapvetőbb meggyőződéseinket, melyek nélkül minden más emberi jog értelmetlen lenne. Miként érvényesíthetjük a szólásszabadságot, ha nem mondhatjuk ki, amiben igazán hiszünk? Miként érvényesíthetjük a gyülekezési szabadságot, ha nem gyűlhetünk össze azokkal, akik osztoznak eszményeinkben? Miként élvezhetjük a sajtószabadságot, ha nem nyomtathatjuk ki vagy tehetjük közzé a nyilvánosság számára, hogy kik is vagyunk valójában?

A jó hír az, hogy nagy előrelépés történt a vallásszabadság terjedésében. A saját életem során is tanúja voltam ennek a fejlődésnek. Példa erre, hogy 1948-ban – amikor még csupán hároméves voltam – az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűlése elfogadta az Emberi jogok egyetemes nyilatkozatát, amelyben az a felszólítás állt, hogy „minden személynek [legyen joga] a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához”³.

Amikor 21 éves voltam, egy olyan szerződés volt tárgyalás alatt, amely kötelezővé tette volna az ENSZ nyilatkozatát. Ez a szerződés – a Polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmánya – megerősítette azt az elképzelést, hogy minden embernek legyen joga „a vallás vagy meggyőződés szabad megválasztásához vagy elfogadásához, és ahhoz a szabadsághoz, hogy vallását vagy meggyőződését akár egyénileg, akár másokkal közösségben, nyilvánosan vagy magánkörben kifejezésre juttathassa hódolatban, szertartásokban, gyakorlásban és tanításban”⁴. Az egyezmény 10 évre rá, 1976-ban lépett hatályba.

2017-re 169 ország – gyakorlatilag a világ összes fejlett országa – csatlakozott az egyezményhez.⁵ Az Emberi jogok amerikai egyezménye (a Costa Rica, San José-i paktum), amelyet 1969-ben fogadtak el, és 1978 óta van hatályban, szinte azonos megfogalmazásban védelmezi a vallásszabadságot.⁶

Nyomós okok támasztják alá az elért haladást, és még további lépésekre kell hogy ösztönözzenek bennünket. A vallásszabadság erőteljes összefüggést mutat egy sereg pozitív gazdasági, közegészségügyi és polgári eredménnyel.⁷ Általánosságban elmondható, hogy a vallásos egyéneknek jobb a családi életük, erősebb a házasságuk, kevésbé jellemző körükben a droghasználat és a bűnelkövetés, magasabban képzetek, nagyobb arányban önkénteskednek, illetve tesznek adományokat jótékonyági szervezetek számára, jobbak a munkaszokásaik, tovább élnek, egészségesebbek, magasabb a jövedelmük, valamint a jóllét és boldogság magasabb szintje jellemzi őket.⁸ Nyilvánvaló, hogy a vallásszabadság és a vallás gyakorlása erősíti a társadalmat.

Az éberség és együttműködés szükségessége

Sajnos a vallás és meggyőződés szabadsága által élvezett védelem gyakran gyenge, figyelmen kívül hagyott, és támadásoknak kitéve. Miközben a vallásszabadság növekszik, erőteljes hatások igyekeznek korlátozni azt, még olyan országokban is, amelyek hagyományosan annak leghevesebb védelmezői közé tartoztak. Ezek a hatások már számos országban uralkodóvá váltak vagy most nyernek teret. Sok olyan része van a világnak, ahol elképzelhetetlennek tartanák azt a fajta ünneplést, amelyet mi itt Brazíliában élvezünk.

Figyelemre méltó, hogy 2013-ban durván 5,5 milliárd ember – a világ lakosainak 77%-a – élt olyan országban, ahol erősen vagy nagyon erősen korlátozták a vallásszabadságot. Mindössze hat évvel korábban ez az arány még 68% volt.⁹

Gyakorlatilag az összes nyugati demokrácia azt hirdeti, hogy hisz a vallásszabadság elvében. Az elv alkalmazása az, ami ellentéteket szülhet. A vallásszabadságot fenyegető veszélyek jellemzően akkor jelentkeznek, amikor a vallásos emberek és intézmények valami olyat kívánnak mondani vagy tenni – vagy éppen nem hajlandóak valami olyat mondani vagy tenni –, ami szembemegy a hatalmon lévők, köztük a politikai többség nézeteivel vagy céljaival. A vallás gyakran ellenkulturális, ennél fogva népszerűtlen. Ebből kifolyólag gyakran még ott is hevesen ellenzik a vallásszabadságot a gyakorlatban, ahol elviekben a legtöbbször támogatják azt.

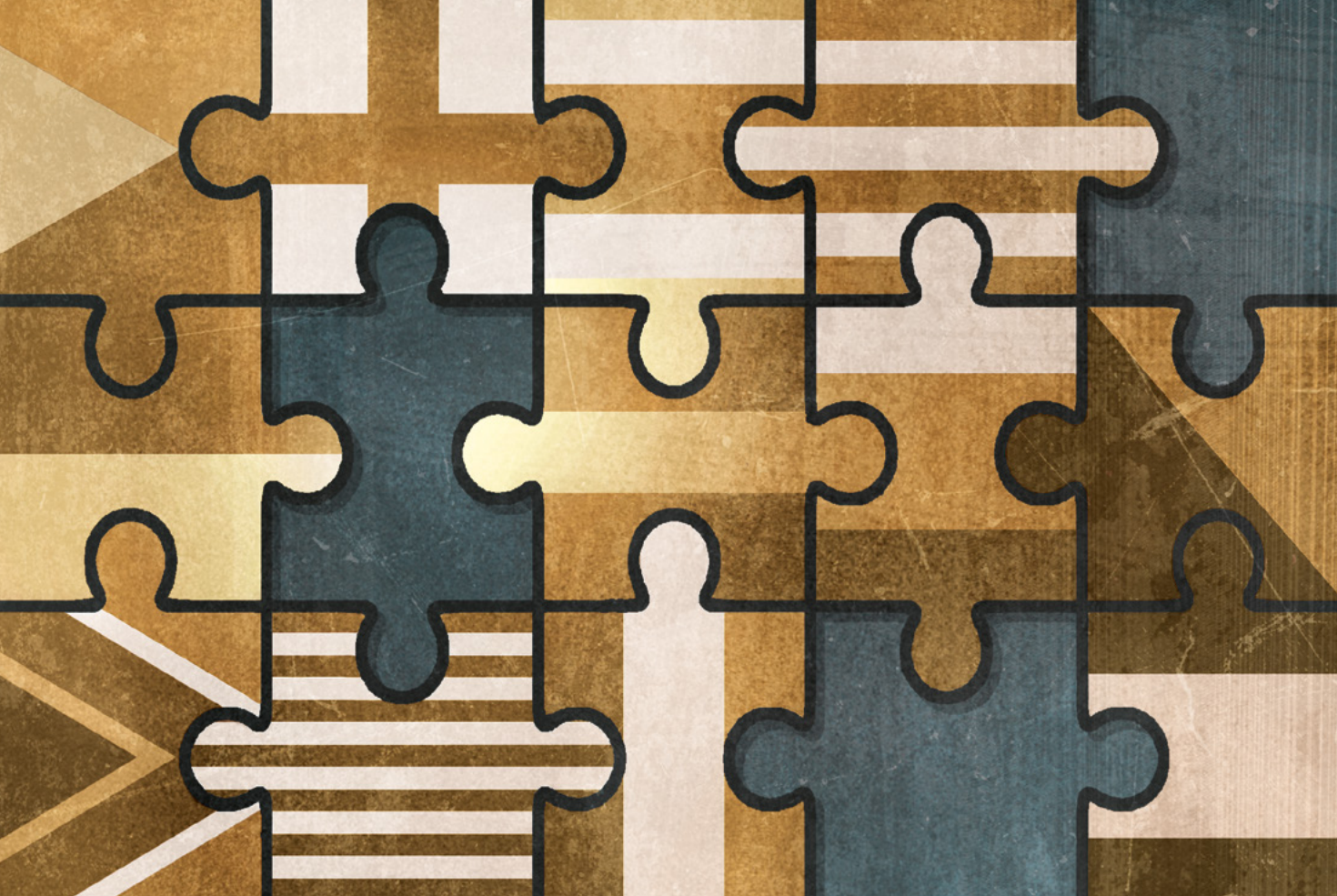
Európában és Észak-Amerikában olyan kérdésekben jelentkeztek az ellentétek, mint hogy az egyházak eldönthetik-e, kit alkalmazzanak (vagy ne alkalmazzanak) lelkésznek; hogy az egyének hordhatnak-e vallási ruházatot vagy jelképeket a munkahelyükön vagy az iskolában; hogy a munkáltató köteles-e fizetni a munkavállalók fogamzásgátlását és

abortuszát; hogy kényszeríthetőek-e az egyének a hitbéli meggyőződésüket sértő szolgáltatások nyújtására; hogy megtagadható vagy visszavonható-e egy szakmai vagy egyetemi megbízás az erkölcsi normák vagy meggyőződés talaján; és hogy a vallásos hallgatói szervezetektől megkövetelhető-e az ellentétes hitbéli meggyőződést valló hallgatók felvétele.

Brazília – a maga vallási sokszínűségével – szintén küszködik hasonló kérdésekkel, mint például az üzletek vasárnapi zárvatartása, a vallási ruházat viselése, és az afrobrazil hagyományoknak biztosított védelem. Hálásak vagyunk, amiért e kérdések közül számosat a vallásszabadság javára oldottak meg. A vallási meggyőződés szabad gyakorlását érintő kérdések gyors és megfelelő megoldása felbecsülhetetlen hozzájárulást fog jelenteni Brazíliának ahhoz, hogy tiszteletben tartsa saját sokszínűségét. Azzal, hogy megengedi a vallásos embereknek és szervezeteknek, hogy nyilvánosan és vádaskodások nélkül éljék meg a hitüket, Brazília továbbra is a

1948-ban az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűlése elfogadta az Emberi jogok egyetemes nyilatkozatát, amelyben az a felszólítás állt, hogy „minden személynek [legyen joga] a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához”. Amikor 21 éves voltam, egy olyan szerződés volt tárgyalás alatt, amely kötelezővé tette volna az ENSZ nyilatkozatát. 2017-re 169 ország csatlakozott az egyezményhez.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza örömmel áll Önök és mások mellett ebben a létfontosságú erőfeszítésben. Habár derűlátóak vagyunk abban a tekintetben, hogy az erőfeszítéseink eredményesek lesznek, ezen erőfeszítéseket közösen kell megtennünk, mivel egyikünk sem nyerheti meg egyedül ezt a harcot.

vallásszabadság ragyogó és reményteli példája lesz a világ számára.

Arra biztatom Önöket, hogy kapaszkodjanak erősen az Önök által otthon kivívott szabadságokba, és haladjanak bátran az élen a vallásszabadság előmozdításában világszerte. Sürgetően szükséges a vallásszabadság megvédése és megőrzése – olyan méltányos és kiegyensúlyozott módon, amely mások alapvető jogait is védelmezi.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza örömmel áll Önök és mások mellett ebben a létfontosságú erőfeszítésben. Habár derűlátóak vagyunk abban a tekintetben, hogy az erőfeszítéseink eredményesek lesznek, ezen erőfeszítéseket közösen kell megtennünk, mivel egyikünk sem nyerheti meg egyedül ezt a harcot. Dallin H. Oaks elder, aki társam a Tizenkét Apostol Kvórumában, mondott valamit nemrégiben egy ehhez hasonló fórumon, én pedig szeretném megismételni a szavait:

„Elengedhetetlen, hogy mi, akik hiszünk Istenben, valamint a helyes és a helytelen

létezésében, eredményesebben fogjunk össze azon vallási szabadságunk védelmére, mely szerint szabadon prédikálhatjuk és gyakorolhatjuk az Istenbe vetett hitünket és a helyes és helytelen Őáltala megszabott tantételeit. [...] Nincs is szükség másra az általam vázolt vonalak mentén létrejövő összefogáshoz és széles koalícióhoz, mint egy közös hitre abban, hogy létezik helyes és helytelen az emberi viselkedésben, melyeket egy Legfelsőbb Lény szabott meg. Mindenkinek, aki hisz ebben az alapvetésben, hathatósabban kellene összefognia annak érdekében, hogy megőrizzük és megerősítsük vallási meggyőződésünk hirdetésének és gyakorlásának szabadságát – bármi legyen is az a meggyőződés. Ugyanazon az ösvényen kell együtt haladnunk egy darabig, biztosítandó azon szabadságunkat, hogy külön utakon haladjunk tovább, amikor az a saját meggyőződésünk szerint szükséges.”¹⁰

A feladatunk nehéz lesz, és állandó éberséget követel, mégis a lehető legfontosabb.

Zárásul a Tan és a szövetségek egyik szentírásrészét idézem. Ez a rész 1835-ben került kinyilatkoztatásra, egy olyan időszakban, amikor az őseimet az alkotmány nyújtotta védelem ellenére is elűzték otthonaikból, mert olyan hitelveket fogadtak el, amelyek mások számára újak és eltérőnek tűntek. Ez tehát egy kijózanító emlékeztető a mi időnkre – különösképpen, amikor napjaink vallásszabadságot érintő korlátozásai közül számos olyan országban is előfordul, amelyek támogatják az elvet, de olykor elmulasztják a gyakorlatba átültetni azt.

A szentírásunk azt mondja, hogy „egyetlen kormány sem létezhet békességben, csak ha olyan törvényeket alkot, és őriz meg sértetlenül, amelyek minden egyén számára biztosítják a lelkiismeret szabad gyakorlását”. A kormány joga, hogy „fogja vissza a bűnözést, de soha ne rendelkezzen a lelkiismeret felett; büntesse meg a bűnt, de soha ne nyomja el a lélek szabadságát” (T&Sz 134:2, 4).

Törekedjünk hát a békére azáltal, hogy együtt munkálkodunk minden ember azon szabadságának megőrzésén és védelmezésén, hogy a saját döntésük szerinti vallásuk vagy meggyőződésük lehessen, melyet kifejezésre is juttathatnak akár egyénileg, akár másokkal közösségben, akár otthon, akár külföldön, nyilvánosan vagy magánkörben, hódolatban, szertartásokban, gyakorlásban és tanításban. ■

A beszéd teljes szövege megtalálható angolul a mormonnewsroom.org oldalon.

JEGYZETEK

1. Lásd “Brazil Has Lowest Government Restrictions on Religion among 25 Most Populous Countries,” July 22, 2013, theweeklynnumber.com/weekly-number-blog; “Restrictions and Hostilities in the Most Populous Countries,” Feb. 26, 2015, pewforum.org.
2. Kokkinakis v. Greece, 3/1992/348/421 (May 25, 1993), para. 31; Nolan and K. v. Russia, 2512/04 (Feb. 12, 2009), para. 61; lásd még Serif v. Greece, 38178/97 (Dec. 14, 1999), para. 49; Emberi jogok európai egyezménye, 9. cikk.
3. Vö. ENSZ, Emberi jogok egyetemes nyilatkozata, 18. cikk, 1948. dec. 10., <http://www.menszt.hu/layout/set/print/content/view/full/201>.
4. Vö. Polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmánya, 18. cikk, 1966. dec. 16., net.jogtar.hu.
5. Lásd Polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmánya; lásd még W. Cole Durham Jr., Matthew K. Richards, and Donlu D. Thayer, “The Status of and Threats to International Law on Freedom of Religion or Belief,” in Allen D. Hertzke, ed., *The Future of Religious Freedom: Global Challenges* (2013), 31–66.
6. Lásd American Convention on Human Rights [Emberi jogok amerikai egyezménye] “Pact of San José, Costa Rica,” Nov. 22, 1969 (Inter-American Specialized Conference on Human Rights), oas.org; lásd még Juan G. Navarro Floria and Octavio Lo Prete, “Proselitismo y Libertad Religiosa: Una Visión desde América Latina,” in *Anuario de Derecho Eclesiástico del Estado*, no. 27 (2011), 59–96.
7. Lásd Brian J. Grim, Greg Clark, and Robert Edward Snyder, “Is Religious Freedom Good for Business?: A Conceptual and Empirical Analysis,” *Interdisciplinary Journal of Research on Religion*, vol. 10 (2014), 4–6; Paul A. Marshall, “The Range of Religious Freedom,” in Paul A. Marshall, ed., *Religious Freedom in the World* (2008), 1–11.
8. Lásd Patrick F. Fagan, “Why Religion Matters Even More: The Impact of Religious Practice on Social Stability,” *Background*, no. 1992 (Dec. 18, 2006), 1–19; Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 443–92.
9. Lásd “Latest Trends in Religious Restrictions and Hostilities,” Feb. 26, 2015, pewforum.org.
10. Dallin H. Oaks, “Preserving Religious Freedom” (előadás a Chapman Egyetem jogi karán, 2011. febr. 4.), mormonnewsroom.org.

ÖTLETEK A CSALÁDI ESTHEZ

Beszélgetsetek el a családotokkal a vallásszabadság fontosságáról, beleértve azt is, hogy a hazatok polgárai miként vívták ki annak idején az istenimádat szabadságát. Milyen események hozták el a vallásszabadságot a hazatokban? Ezek között lehetnek törvények, tiltakozások vagy akár háborúk is. Készíthetsz kvízkérdéseket, ezzel is segítve a családtagjaidnak, hogy tevékeny részvétel által tanulhassanak erről a témáról. Érdeemes lehet továbbá elbeszélgetnetek a következő kérdésekről: Hogyan áldja meg a vallásszabadság az életünket? Milyen lenne az életünk, ha nem gyakorolhatnánk szabadon a vallásunkat? Hogyan segíthetnének a vallásszabadság előmozdításában magunk és mások számára?

Írta: **Steven E. Snow** elder

általános felhatalmazott hetvenes, valamint egyházi történetíró és feljegyzésvezető

Szentek:

JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZÁNAK TÖRTÉNETE AZ UTOLSÓ NAPOKBAN

Brigham Young elnök (1801–1877) arra ösztökölte az egyházi történetírókat 1861-ben, hogy változtassanak a megközelítésükön. „Elbeszélő stílusban írjatok” – tanácsolta, hozzátéve, hogy „csupán tizedannyi részt írjatok meg”.¹

A következő oldalakon tárgyalt történet ezt a tanácsot követi. Örömmre szolgál, hogy bemutathatok egy új, négykötetes sorozatot, melynek címe *Szentek: Jézus Krisztus egyházának története az utolsó napokban*. Ebben a számban az 1. fejezetet közöljük le, a további fejezetek pedig fokozatosan jelennek majd meg a későbbi lapszámokban. Még ebben az évben kerül majd kiadásra az első kötet, amelyet később követ a többi is.

A *Szentek* könyv az Úr azon parancsolatára adott válaszként készült, miszerint „folyamatosan vezess[ük] az egyházi feljegyzést és történetet” (T&Sz 47:3). A korábbi egyháztörténelmi művektől eltérően ez egy elbeszélő történelmi mű, amely olyan magával ragadó stílusban lett megírva, hogy a fiatalok és a felnőttek számára egyaránt befogadható legyen.

Azonban a *Szentek* nem történelmi kitaláció. Igaz történet, mely a múltban élt emberekről szóló feljegyzéseken alapul. Minden egyes részletet és a párbeszédet minden sorát történelmi források támasztják alá. Az egyes fejezetek végén szereplő jegyzetek megnevezik e feljegyzéseket és további forrásokat is. Azok, akik el szeretnék olvasni az eredeti feljegyzéseket, jobban meg szeretnék érteni a kapcsolódó témákat, és még több történetet szeretnének

felfedezni, megtalálják a hivatkozásokat a kötetek végén, illetve a szentek.lds.org oldalon.

A visszaállítás gazdag kárpítja

E könyvek nem képeznek szentírást, azonban a szentíráshoz hasonlóan egyszerre tartalmaznak isteni igazságot és olyan tökéletlen emberek történetét, akik Jézus Krisztus

Ez a Nauvoot ábrázoló kép fog szerepelni a Szentek első kötetének borítóján.

engesztelése által szentté próbálnak válni (lásd Móziás 3:19). A négy kötet együttesen meséli el annak történetét, hogy az Úr egyháza miként törekszik eleget tenni a szentek tökéletesítésére irányuló feladatának (lásd Efézusbeliek 4:11–13).

Formátumát, stílusát és célközönségét tekintve a *Szentek* egészen más, mint az utóbbi két, többkötetes történet, melyeket az egyház a múltban kiadott. Az elsőt Joseph Smith kezdte írni az 1830-as években, kiadására pedig 1842-től került sor.² A másodikat 1930-ban adta ki B. H. Roberts, egyházi segéd-történetíró.³ Az evangélium azóta történt világméretű elterjedése, valamint az Úr azon parancsolata, hogy az egyház története folyamatosan vezetve legyen „az egyház, valamint a felnövekvő nemzedékek javára” (T&Sz 69:8), azt jelzik, hogy ideje bevonnai több utolsó napi szentet a történetbe.

A *Szentek* hétköznapi férfiak és nők történeteit meséli el az egyház kezdeti napjaitól mostanáig. Új részletekkel és meglátásokkal is szolgál az egyháztörténet ismeretebb személyiségeit és eseményeit illetően. Mindegyik történet segíteni fog nektek megérteni és értékelni azokat a szenteket, akik előttetek járva alakították az egyházat olyanná, amilyen napjainkban. Hozzátok hasonlóan nekik is volt részük kihívásokban és sikerekben, és áldozatokat hoztak Sion megalapításáért. Történeteik – a tieitekkel együtt – egymásba szöve alkotják a visszaállítás gazdag kárpitját.

MILYEN FORMÁTUMOKBAN LESZ ELÉRHETŐ A SZENTEK?

A négy kötet 14 nyelven fog megjelenni könyv alakban, online a szentek.lds.org oldalon, valamint az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban. Bizonyos nyelveken elérhető lesz továbbá e-könyv és hangoskönyv formátumban is.

MIT FOGNAK TARTALMAZNI AZ EGYES KÖTETEK?

- Az 1. kötet – amely az év későbbi szakaszában válik elérhetővé – a visszaállítás történetét meséli el, Joseph Smith gyermekkorától egészen addig, amikor a szentek 1846-ban részesülnek a szertartásokban a nauvoo-i templomban.

Szent múltunk

A Mormon könyve lejegyzői nagy- és kislemezeket is készítettek. A nagylemezekre jegyezték fel a politikai és a katonai történelmet. A kislemezeken „Isten dolgairól” írtak, melyeket „a legértékesebbnek” tartottak, ami lehetett többek között „olyan prédikáció, mely szent, vagy kinyilatkoztatás, mely nagyszerű, vagy prófétálás” (1 Nefi 6:3; Jákób 1:2, 4). A kislemezeket „Krisztus kedvéért, és népünk kedvéért” (Jákób 1:4) vezették. A *Szentek* azt a célt tűzte ki maga elé, hogy a történelem „kislemezeinek” egyikévé váljon, mely a szent múltunkra összpontosít. Ezért csupán apró ízelítőt tartalmaz abból a sok történetből, amelyeket el lehetne mesélni annak szemléltetésére, hogyan munkálkodik az Úr az utolsó napi szentek életében.

A *Szentek* nemcsak a múltban élt tökéletlen emberekről szól, akik az Úr segítségével jobbá váltak, hanem azokhoz a mostani tökéletlen emberekhez is szól, akik mindig emlékezni szeretnének Őrá. Ez a sorozat segíteni fog nektek felidézni, hogy mily irgalmas is volt mindig a Szabadító a népéhez; hogy miként tette erőssé a gyengéket; és hogy miként fogtak össze a szentek az egész földön Isten munkájának előmozdítására. ■

JEGYZETEK

1. Brigham Young szavai, Wilford Woodruff naplója, 1861. okt. 20. Egyháztörténeti Könyvtár, Salt Lake City.
2. Lásd *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, ed. B. H. Roberts (1902–12 [vols. 1–6], 1932 [vol. 7]).
3. Lásd B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints: Century I*, 6 vols. (1930).

- A 2. kötet a szentek küzdelmeire fog összpontosítani, ahogy megpróbálták az Amerikai Egyesült Államok nyugati felébe gyülekezni, és a Salt Lake City-i templom 1893-as felszentelésével fog zárulni.
- A 3. kötet az egyház nemzetközi növekedését beszéli el a Svájci Bern templom 1955-ös felszenteléséig.
- A 4. kötet a közelmúltba kalauzolja az olvasót, amikor már templomok hálózták be a földet.

Bizonyos kiválasztott témákhoz további részletes forrásanyagok lesznek közzétéve az interneten az egyes kötetek kiegészítéseként.

1. fejezet

Kérj hittel

Ez a Szentek: Jézus Krisztus egyházának története az utolsó napokban című új, négykötetes egyháztörténeli elbeszélés első fejezete. A könyv 14 nyelven lesz elérhető mind nyomtatásban, mind az Evangéliumi könyvtár alkalmazás Egyháztörténet rovatában, mind pedig a szentek.lds.org oldalon. A további néhány fejezet a következő lapszámokban lesz közzétéve a könyv első kötetének az év későbbi szakaszában történő megjelenéséig. Ezen fejezetek 47 nyelven lesznek elérhetőek az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban, valamint a szentek.lds.org oldalon.

1815-ben az indonéziai Sumbawa szigete dúsan zöldre vált a nemrég hullott eső nyomán. A családok az előttük álló száraz évszakra készülődtek, ahogy azt évről évre, nemzedékek óta mindig is tették, rizsföldjeiket művelve a Tambora tűzhányó árnyékában.

Április 5-én azonban a hegy hamut és tüzet okádva felébredt több évtizedes szunnyadásából. Az emberek több száz mérföldnyire onnan is hallották az ágyúdörgésre emlékeztető robajt. A kisebb kitörések több napon át tartottak, majd április 10-ének estéjén az egész hegy felrobbant. Három tüzes csóva tört az ég felé, amelyek egyetlen hatalmas robbanásban egyesültek. Folyékony tűz hömpölygött a hegyoldalra, elborítva a lábánál található falut. Forgószelek tépázták a térséget, fákat tépve ki és otthonokat sodorva el.¹

A kaotikus állapotok egész éjjel, de még a következő éjszakába nyúlóan is tartottak. Hosszú mérföldeken át hamu borította a talajt és a tengert, néhol a két lábnyi [kb. 60 cm-es] vastagságot is elérve. A dél éjfélnek tűnt. A háborgó tenger számos helyen kicsapott a partra, tönkretéve a termést és falvakat mosva el. A Tamborából heteken át záporozott a salak, a kő és a tüzes törmelék.²

A rákövetkező néhány hónap során a kitörés hatásai átgyűrűztek az egész földgolyón. Az embereket világszerte

csodálatos naplementék kápráztatták el, ám az élénk színek mögött valójában a föld légkörében lebegő vulkáni hamu halálos következményei álltak. A következő évben az időjárás kiszámíthatatlanná és pusztítóvá vált.³

A kitörés miatt Indiában leesett a hőmérséklet, a kolera pedig emberek és családok ezreinek életét követelte. Kína termékeny völgyeiben a megszokott enyhe időjárást nyári hóviharak váltották fel, az özönvízszerű esőzések pedig elpusztították a termést. Európában megfogyatkoztak az élelmiszerkészletek, ami éhínséget és rettegést eredményezett.⁴

Az emberek mindenütt magyarázatot próbáltak találni a szokatlan időjárás okozta szenvedésre és halálozásokra. India hindu templomai szent emberek imáitól és kántálásaitól visszhangoztak. A kínai költők a fájdalom és a veszteség nagy kérdésein tépelődtek. Franciaországban és Angliában az emberek térdre hullottak, attól való félelmükben, hogy elérkeztek a Biblia által megjövendölt borzalmas csapások. Észak-Amerikában arról szóltak a lelkészek prédikációi, hogy Isten így bünteti az eltévelyedett keresztényeket, és a figyelmeztetés hangjával igyekeztek felszítani a vallásos érzelmeket.

Az emberek szerte az országban templomokba és megújulási összejövetelekre sereglettek, aggodalmasan igyekezve megtudni, hogy miként menekülhetnének meg az eljövendő pusztulástól.⁵

A Tambora kitörése még a következő évben is hatással volt Észak-Amerika időjárására: a tavaszt havazás és gyilkos fagyok követték, 1816 pedig úgy maradt meg az emberek emlékezetében, mint az év, amikor nem volt nyár.⁶ Az Amerikai Egyesült Államok északkeleti sarkában Vermont sziklás dombjai már évek óta nehezítették

Ez a látogatóközpont a vermonti Sharonban található, azon a helyen, ahol 1805. december 23-án Joseph Smith született. A háttérben látható kőoszlop 38,5 láb (11,7 méter) magasra nyúlik a talapzatáról – egy-egy láb Joseph Smith életének minden éve jelképeként.

teljes nyomorúságban hagyva engem nyolc kisgyermekkel.”

Mr. Howard közölte, hogy már elköltötte a szekér hajtásáért kapott fizetését, és ezért nem mehet tovább.

„Nincs szükségem kegyelmedre – közölte Lucy. – Én magam fogom hajtani a fogatot.”

Ott hagyta Mr. Howardot a kocsmában, és megesküdtött, hogy a gyermekek ismét együtt lesznek az apjukkal, bármi történjen is.¹²

Sáros és hideg utak vártak rájuk, de Lucy biztonságban elvitte a családját Palmyrába. Ahogy elnézte, amint a gyermekek az apjukba kapaszkodnak és puszilgatják őt, úgy érezte, hogy az utazással járó minden szenvedésük elnyerte jutalmát.

A család hamarosan kibérelt egy kis házat a településen, és megbeszélték, hogyan tehetnének szert egy saját gazdaságra.¹³ Úgy döntöttek, hogy a legjobb az lesz, ha addig dolgoznak, amíg előteremtik az első részletet a közeli erdős részen fekvő egyik földterületre. Az idősebb Joseph és a fiai pénzért kutat ástak, kerítésdeszkát hasítottak és szénát kaszáltak, miközben Lucy és a lányok pite, root beer [üditóital], valamint díszes terítők készítéséből és árusításából keresték meg a betevőt a család számára.¹⁴

Ahogy az ifjabb Joseph növekedett, a lába egyre erősödött, és már könnyen járt-kelt Palmyrában. A településen a térség minden részéből érkezett emberekkel ismerkedett össze, akik közül sokan fordultak a vallás felé lelki vágyódásaik kielégítését és az élet nehézségeinek magyarázatát keresve. Joseph és családja nem tartozott egyik egyházhoz

sem, de a szomszédságból sokan jártak istentiszteletre valamelyik tornyos presbiteriánus kápolnába, a baptisták gyülekezeti házába, a kvéker terembe, vagy ki a táborhelyre, ahol a metodista vándorprédikátorok időről időre megújulási összejöveteleket tartottak.¹⁵

Joseph 12 éves korában vallási viták söpörtek át Palmyrán. Bár keveset olvasott, szívesen töprengett el különböző eszméken. Meghallgatta a prédikátorokat, remélve, hogy többet tudhat meg halhatatlan lelkéről, de a prédikációk után gyakran volt bizonytalan. Azt mondták neki, hogy bűnősként él egy bűnös világban, és elveszett lenne Jézus Krisztus üdvözítő kegyelme nélkül. Noha Joseph hitt az elmondottakban, és rosszul érezte magát a bűnei miatt, nem volt benne biztos, hogy miként lelhetne megbocsátásra.¹⁶

Arra gondolt, hogy segítene, ha istentiszteletre járna, de egyetlen helyen sem tudott megállapodni. A különböző egyházak véget nem érően vitatkoztak arról, hogy miként szabadulhat meg az ember a bűntől. Miután Joseph egy ideig hallgatta ezeket a vitákat, gyötrelmesnek találta, hogy az egyazon Bibliát olvasó emberek eltérő következtetésekre jutnak annak jelentését illetően. Hitt benne, hogy Isten igazsága fellelhető valahol – csak éppen nem tudta, hogy találjon rá.¹⁷

A szülei sem voltak benne biztosak. Mind Lucy, mind az idősebb Joseph keresztény családban nőtt fel, és hitt a Bibliában és Jézus Krisztusban. Lucy eljárt egyházi

összejövelekre, és gyakran vitte magával a gyermekeit is. Már azóta kereste Jézus Krisztus igaz egyházát, hogy a nővére évekkor korábban meghalt.

Amikor egyszer – még valamikor Joseph születése előtt – súlyosan megbetegedett, attól félt, hogy meghal, mielőtt megtalálná az igazságot. Egy sötét és elhagyatott szakadékot érzékelt saját maga és a Szabadító között, és tudta, hogy nincs felkészülve a következő életre.

Ahogy éjszaka ébren feküdt, Istenhez imádkozott és megígérte Neki, hogy ha életben hagyja, meg fogja keresni Jézus Krisztus egyházát. Amint imádkozott, az Úr hangja szólt hozzá, biztosítva őt arról, hogy ha keresni fog, akkor talál. Attól kezdve több egyházba is ellátogatott, de még nem találta meg az igazit. De még amikor úgy is tűnt, hogy a Szabadító egyháza már nincs jelen a földön, Lucy egyre csak kutatott, bízva abban, hogy mégis jobb templomba járni, mint nem.¹⁸

Feleségéhez hasonlóan az idősebb Joseph Smith is éhezett az igazságra, de úgy érezte, hogy egy téves egyháznál az is jobb, ha nem jár semelyikbe. Édesapja tanácsát követve az idősebb Joseph a szentírásokban kutatott, buzgón

imádkozott, valamint hitt abban, hogy Jézus Krisztus a világ szabadítására jött el.¹⁹ Mégsem tudta azonban összeegyeztetni azt, amit igaznak érzett, azzal a zavarodottsággal és széthúzással, melyet az őt körülvevő egyházakban látott. Az egyik éjszaka azt álmodta, hogy az egymással vetélkedő prédikátorok a szarvukkal a földet turo, bőgő szarvasmarhákhöz hasonlatosak, ami elmélyítette azon aggodalmát, miszerint csak keveset tudnak Isten királyságáról.²⁰

Látva szülei elégedetlenségét a helyi egyházakkal, az ifjú Joseph csak még jobban összezavarodott.²¹ A lelke forgott kockán, mégsem tudott senki kielégítő válaszokkal szolgálni számára.

Miután több mint egy éven át gyűjtötték a pénzt, a Smith család ki tudta fizetni az első részletet egy 40 hektáros erdős területért Palmyrától délre, Manchesterben. Miközben továbbra is eljártak másoknak dolgozni, a megvásárolt területen megcsapolták a juharfák édes nedvét, gyümölcsöst ültettek, és irtásokat hoztak létre, hogy növényeket termesszenek.²²

Az ifjú Joseph a földeken dolgozva is tovább aggódott a bűnei miatt és lelke jóléte felől. Palmyrában lecsillapodott

Ez a rönkház, amely a New York állambeli Palmyra mellett áll, annak az otthonnak a másolata, amelyet a Smith család épített ott, miután odaköltöztek Vermontból. A háttérben a Szent Liget látszik.

ugyan a vallási megújulás, de a prédikátorok továbbra is versengtek a megtértekért, úgy helyben, mint szerte a térségben.²³ Joseph nappal és éjjel figyelte, ahogy a nap, a hold és a csillagok rendezetten és fenségesen vonulnak az égbolton, és megcsodálta az élettől nyüzsgő föld szépségét. Megfigyelte a körülötte lévő embereket is, és elámult erejükön és értelmükön. Mintha minden arról tett volna tanúságot, hogy Isten létezik és a saját képére teremtette az emberiséget. De miképpen találhatott volna Rá Joseph?²⁴

1819 nyarán, amikor Joseph 13 éves volt, metodista prédikátorok gyűltek össze konferenciára néhány mérföldre a Smith család gazdaságától, majd a vidéken szétszéledve igyekeztek megtérésre sarkallni az olyan családokat, mint amilyen Josephé is volt. E prédikátorok sikere aggodalmat váltott ki más környékbéli lelkészekben, így hamarosan kiélesedett a megtértekért folytatott verseny.

Joseph eljárt az összejövetelekre, meghallgatta a lelkesítő prédikációkat, és tanúja volt a megtértek örömköltésainak. Velük együtt szeretett volna kiáltani, de gyakran úgy érezte, hogy szavak és vélemények kereszttüzeiben áll. „E sok felekezet közül vajon melyiknek van igaza; vagy talán mindannyian tévednek? – tette fel magának a kérdést. – Ha bármelyiküknek igaza van, melyik az, és hogyan tudhatnám meg?” Tudta, hogy szüksége van Krisztus kegyelmére és irgalmára, de azt nem, hogy hol is találhatná meg azt ilyen sok, a valláson összekülönböző ember és egyház között.²⁵

Elillanni látszott a remény, hogy válaszokra – lelkében pedig békességre – lelhet. Azon tűnődött, miképpen találhatja meg bárki is az igazságot ekkora zajban.²⁶

Az egyik prédikáción Joseph felfigyelt arra, amit egy lelkész az Újszövetségből, Jakab levelének első fejezetéből idézett. „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége – szól az idézet –, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja...”²⁷

Joseph hazament, és elolvasta ezt a verset a Bibliában. „Soha egyetlen szentírásrész sem szól nagyobb erővel az ember szívéhez, mint akkor ez az enyémhez – idézte fel később. – Úgy tűnt, nagy erővel hatolt szívem minden érzésébe. Újra meg újra átgondoltam, tudva, hogy ha valakinek bölcsessége van szüksége Istentől, hát az én vagyok”. Korábban olyan szemmel forgatta a Bibliát, mintha az összes válasz ott lenne benne. Most azonban maga a Biblia üzenete neki, hogy a kérdéseivel közvetlenül Istenhez forduljon személyre szóló válaszokért.

Joseph az ima mellett döntött. Korábban soha nem imádkozott még fennhangon, de bízott a Biblia ígéréiben.

Az állt benne, hogy „kérje hittel, semmit sem kételkedvén”²⁸. Isten meg fogja hallani a kérdéseit – még ha Joseph esetlenül is fogalmazza meg őket. ■

Az idézett művek részletes felsorolása a szentek.lds.org oldalon tekinthető meg angol nyelven.

Ahol a jegyzetekben a *Téma* megjelölés szerepel, ott további tudnivalók olvashatók a szentek.lds.org oldalon.

JEGYZETEK

- Raffles, “Narrative of the Effects of the Eruption,” 4–5, 19, 23–24.
- Raffles, “Narrative of the Effects of the Eruption,” 5, 7–8, 11.
- Wood, *Tambora*, 97.
- Wood, *Tambora*, 78–120; Statham, *Indian Recollections*, 214; Klingaman and Klingaman, *Year without Summer*, 116–18.
- Wood, *Tambora*, 81–109; Klingaman and Klingaman, *Year without Summer*, 76–86, 115–20.
- Klingaman and Klingaman, *Year without Summer*, 48–50, 194–203.
- Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 131; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 2, [11]–book 3, [2]. **Téma:** Joseph Smith lábműtéte.
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [3]; Stilwell, *Migration from Vermont*, 124–50.
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [4]; Bushman, *Rough Stone Rolling*, 18–19, 25–28. **Téma:** Id. Joseph Smith és Lucy Mack Smith családja
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [5]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 131–32.
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [2]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 131.
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [5]–[6]; Lucy Mack Smith, History, 1845, 67; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 132. **Téma:** Lucy Mack Smith
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [6]–[7].
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [7]; Tucker, *Origin, Rise, and Progress of Mormonism*, 12. **Téma:** Id. Joseph Smith és Lucy Mack Smith családja
- Cook, *Palmyra and Vicinity*, 247–61. **Témák:** Palmyra és Manchester; Keresztény egyházak Joseph Smith napjaiban
- Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1–2, in *JSP*, H1:11–12.
- Joseph Smith története 1:5–6; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, [1]–2, in *JSP*, H1:208–10 (draft 2). **Téma:** Vallási hiedelmek Joseph Smith napjaiban
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 2, [1]–[6]; “Records of the Session of the Presbyterian Church in Palmyra,” Mar. 10, 1830.
- Asael Smith to “My Dear Selfs,” [Asael Smith „Drága Feleim” kezdetű levele] Apr. 10, 1799, Asael Smith, Letter and Genealogy Record, 1799, circa 1817–46, Church History Library.
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, miscellany, [5]; Anderson, *Joseph Smith’s New England Heritage*, 161–62.
- Joseph Smith története 1:8–10; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 2, in *JSP*, H1:208–10 (draft 2). **Téma:** Vallási hiedelmek Joseph Smith napjaiban
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 3, [8]–[10]; Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1, in *JSP*, H1:11. **Téma:** A Szent Liget és a Smith család gazdasága
- Téma:** Ébredések és megújulások.
- Apostolok cselekedetei 10:34–35; Joseph Smith History, circa Summer 1832, 2, in *JSP*, H1:12.
- Neibaur, Journal, May 24, 1844, elérhető a josephsmithpapers.org oldalon; Joseph Smith története 1:10; Joseph Smith, “Church History,” *Times and Seasons*, Mar. 1, 1842, 3:706, in *JSP*, H1:494.
- Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, in *JSP*, J1:87; Joseph Smith története 1:8–9; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 2, in *JSP*, H1:210 (draft 2).
- “Wm. B. Smith’s Last Statement,” *Zion’s Ensign*, Jan. 13, 1894, 6; Jakab 1:5.
- Joseph Smith története 1:11–14; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 2–3, in *JSP*, H1:210–12 (draft 2); Jakab 1:6.

A HIT KÉPMÁSAI

Feinga fafaragóként dolgozik, és ebből tartja el a feleségét, három saját gyermeküket, és még három másik gyermeket, akiknek gondját viselik. Ez nem volt mindig könnyű, de Istent téve az első helyre mindig jutott nekik elegendő.

CHRISTINA SMITH, FÉNYKÉPÉSZ

Feinga Fanguna

Tonga, Tongatapu

Amikor a feleségemmel, 'Anauval még fiatal házasok voltunk, apró tárgyakat faragtam, és a piacra vittem őket eladni. Voltak napok, amikor vittem haza pénzt, más napokon pedig semmit nem adtam el.

A pátriárkai áldásomban az az ígéret szerepel, hogy Isten meg fogja áldani a két kezem munkáját, és hogy a tehetségemet az emberek megsegítésére fogom használni. Ezek az ígéretek már megvalósulóban vannak.

Sokféleképpen részesülünk áldásokban. A rokonaink gazdagnak tartanak minket. Nem vagyunk azok, de megvan mindenünk, amire szükségünk van, mert Istent tesszük az első helyre.

TUDJ MEG TÖBBET!

Olvasd el Feinga hitbéli utazását a liahona.lds.org oldalon.

További történeteket találhatsz a hitről az LDS.org oldalon a Médiakönyvtárban [Media Library].

Tudd meg az srs.lds.org oldalon, hogyan válhatsz önellátóvá az egyház önellátási kezdeményezése révén.

Elmondtam neki, hogy ami történt, nem véletlen volt, hanem késztetést éreztem.

KÖVETTEM AZ ELSŐ BENYOMÁST

Az egyik vasárnap, miután hazaértem istentiszteletről, majdnem az egész délutánt átaludtam.

Mire felébredtem, már besötétedett. Mielőtt nekiálltam, hogy megtervezzem a hetemet, imádkoztam, hogy megkérdezzem, hogyan szolgálhatnám legjobban az Urat. Az a benyomásom támadt, hogy menjek házitanítani. Már este 8 óra volt, úgyhogy azt mondtam magamnak, hogy majd kedden elmegyek, de a korábbi benyomás, miszerint aznap este kell mennem, még erősebbé vált.

Eszembe jutott az a tanács, amelyet Ronald A. Rasband eldertől, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjától hallottam a limai misszionáriusképző központban, amikor még ott tanítottam: „Kövessétek az első benyomást!”

Azonnal felhívtam a házitanítótársamat, de nem vette fel. Úgy döntöttem, hogy én akkor is megyek.

Elindultam otthonról, és láttam, hogy az egyházközségem egyik fiatal papja is odakint ballag az utcán. Oda mentem hozzá, és megkérdeztem, hogy elkísérne-e. Beleegyezett. Amikor az első családnál a testvér ajtót nyitott, elmondtam neki, hogy úgy éreztem, meg kell látogatnom. Elmosolyodott, és közölte, hogy másnap műtétje lesz, ezért örülne egy áldásnak. Áldást adtam neki, majd elindultunk a másik családhoz.

Már 8:40 volt, mire odaértünk a házukhoz. Meglepődtek, hogy ilyen késői órán jöttünk el hozzájuk. Beléptünk az otthonukba, és akkor láttuk, hogy az apa beteg.

Felajánlottam, hogy adok neki egy áldást.

Ahogy hazafelé mentünk, társamnak a Moróni 7:13-ból idéztem: „minden dolog, ami jó cselekedetekre hív és csábít, valamint Isten szeretetére, és az ő szolgálatára, azt Isten sugalmazza.”

Elmondtam neki, hogy ami történt, nem véletlen volt, hanem késztetést éreztem. Azt mondta, hogy elhiszi, mert mielőtt odamentem volna hozzá, éppen azért a tudásért imádkozott, hogy miként ismerheti fel a Léket.

Nem tudom, hogy a házitanításra indító benyomásom a családjaimnak vagy e fiatal papnak szolt-e inkább, de hálás vagyok, amiért hallgattam rá. Tudom, hogy nagy áldások jönnek, amikor követjük a Lélek első benyomását. ■
Kenny Quispitupac, Peru, Lima

MINDENKINEK KELL EGY BARÁT

Egyetlen határozott gondolat járt a fejemben a gyülekezeti ház bejáratához közeledve: „Ha ma nem szerzek egy barátot az egyházban, soha nem jövök vissza.” Korábban voltam már néhányszor az egyházi gyűléseken az egyik ismerőssel, de ez volt az első alkalom, hogy érdeklődőként magamban és *magamért* jöttem. Éreztem, hogy csatlakoznom kell az egyházhoz, de több aggodalmam és fenntartásom is volt.

Amikor beléptem az épületbe, egy fiatal felnőtt széles mosollyal és szívélyes kézfogással köszöntött. Bemutakozott: a neve Dane McCartney volt. Láttam már korábban is, amikor próbajátékon vett részt az egyetemi futballcsapatomban. A szorongásom elpárolgott, amikor odahívott, hogy az egyházi gyűlések alatt üljek mellette. Utána még vacsorázni is meghívott a szüleihez. Esélyem sem volt, hogy aznap bármikor is egyedül érezzem magam. Dane és a családja felkaroltak engem, és segítettek megválaszolni számos kérdésemet. Néhány héttel később csatlakoztam az egyházhoz.

Ha Dane csupán barátságos lett volna velem aznap, valószínűleg az úrvacsorai gyűlés után otthagytam volna az egyházat, és feladtam volna, úgy vélekedve, hogy én megpróbáltam, de ez az egyház egyszerűen nem nekem való. Bár kétségtelenül fontos barátságosnak lennünk, a kedvességnél több kell ahhoz, hogy *barátok* legyünk. A McCartney család szeretete és támogatása fontos szerepet játszott a megtérésemben.

Ennek már 14 éve. Azóta teljes idejű missziót szolgáltam, templomi

házasságot kötöttem, és öt gyönyörű gyermekkel áldattam meg. Szolgáltam püspökként és cövekelnökként. Tanácskoztam olyan egyháztaggal is, akik nem jártak már istentiszteletre, mert egyedül érezték magukat, és nem volt barátjuk az egyházban. A szívem megszakad értük. Azt kívánom, bárcsak valaki felkarolta volna őket,

Dane megmutatta nekem, hogy a kedvességnél több kell ahhoz, hogy barátok legyünk.

ahogy engem a McCartney család!

Köszönöm Mennyei Atyámnak, hogy Dane aznap barátságot kötött velem. Remélem, mindannyian összeszedjük a bátorságunkat, hogy barátai legyünk azoknak, akik még érdeklődnek az egyház iránt, esetleg új vagy éppen visszatérő egyháztaggok. ■
Tim Overton, USA, Arizona

A VIGASZ ÁLDÁSA

Amikor egyértelmű lett, hogy édesapám rákja gyógyíthatatlan, édesanyám csüggedten ennyit mondott: „Úgy látszik, hogy hiába várjuk a csodát.” Abban a pillanatban azt éreztem, hogy a családnak igenis lesz része csodákban, még ha édesapám életének megőrzése nem is lesz köztük.

Az egyik csoda aznap reggel következett be, amikor a barátnőm, Beth, megkérdezte, hogy mit tervezek aznapra. Elmondtam, hogy a terveim szerint édesapámmal töltöttem volna a délutánt a kórházban, de nem tudott senki vigyázni a gyerekekre. Beth nagylelkűen felajánlotta, hogy vigyáz a gyerekeimre, hogy én édesapámmal lehessek. Azt is felajánlotta, hogy hoz vacsorát a családomnak. Nagyon hálás voltam.

Amikor megérkeztem a kórházba, édesapámnak annyi ereje sem volt, hogy kinyissa a szemét vagy egyen valamit. Viszont nem sokkal később drámai módon visszatért az életereje. Több mint három órán át teljesen ébren volt és beszélgettünk, és még az osztályon is sétáltunk néhány kört. Ez idő alatt én voltam

Meghatott, hogy Isten arra készítette Beth-t, hogy ő legyen az az áldás, amelyet az imájában számomra kért.

az egyedüli látogatója. Abban az áldásban volt részem, hogy kettesben tölthettem vele ezt az időt.

Aznap együtt nevtünk és együtt sírtunk. Édesapám megosztotta velem a földi élet hátrahagyásával kapcsolatos érzéseit és azt, ami a legfontosabb volt számára – a Jézus Krisztus evangéliumáról való bizonyosságát. Az

a délután életem egyik legbecesebb emlékei közé tartozik. Apa három nappal később elhunyt.

Csak a temetés után egy héttel fogtam fel, hogy azon a délutánon beszéltem vele utoljára, amikor Beth a gyerekeimre vigyázott. Miközben könnyek gördültek végig az arcomon, küldtem Bethnek egy ímélt, hogy

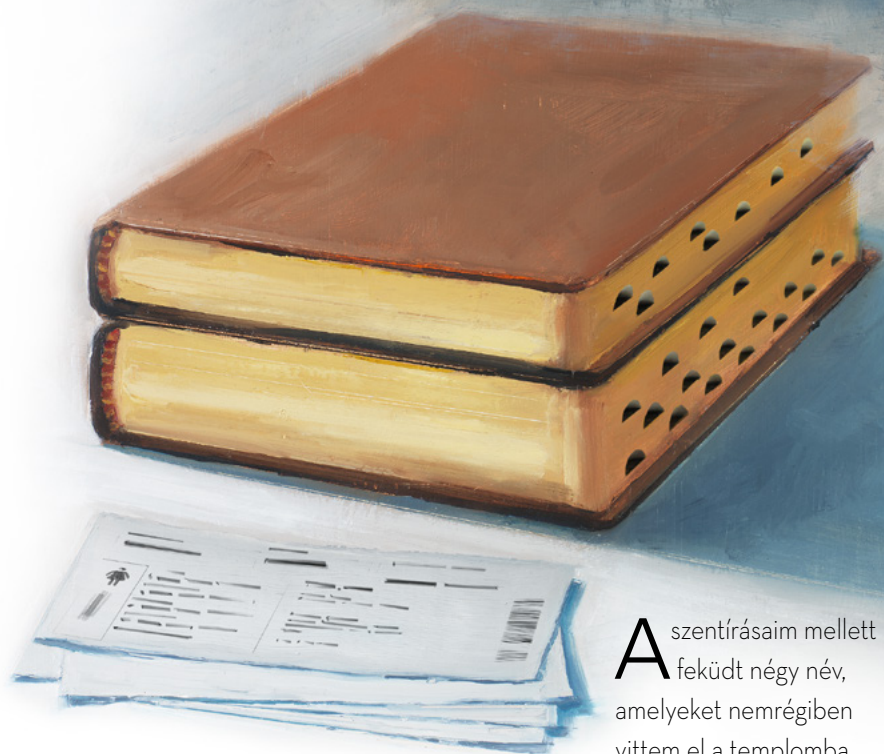

megköszönjem a szolgálatát, és elmondjam, milyen sokat jelentett nekem.

Beth így válaszolt: „Bizonyságom van arról, hogy Isten a vigasz és kegyelem áldását szeretné nyújtani nekünk – különösképpen akkor, amikor valamilyen nehézségen megyünk keresztül. Ebben az időszakban vigaszért imádkoztam számodra és a családod számára.”

Meghatott, hogy Isten arra készítette Betht, hogy ő legyen az az áldás, amelyet az imájában számomra kért. Tudom, hogy Isten a vigasz áldásait adja nekünk életünk nehéz időszakaiban. ■

Sarah Bieber, Kanada, Alberta, Calgary

A szentírásaim mellett feküdt négy név, amelyeket nemrégiben vittem el a templomba.

HOL VAN AZ ÉN KINCSEM?

Miután a gyermekeimet elindítottam az iskolába, elkezdtem átgondolni a nap hátralevő részét. Sok teendőm volt, de mivel éjszakás voltam a kórházban, a rendelkezésre álló időm korlátozott volt. Dolgozhattam az udvaron, varrhattam az unokaöcsém születésnapjára szánt takarót, vagy tornázhattam. Eszembe jutott Ezra Taft Benson elnök (1899–1994) egyik kijelentése:

„Amikor Istent tesszük az első helyre, minden egyéb dolog a megfelelő helyére kerül, vagy pedig kihullik az életünkből” (“The Great Commandment—Love the Lord,” *Ensign*, May 1988, 4).

„Legyenek a szentírások!” – gondoltam. Leültem az íróasztalomhoz,

és folytattam az előző nap elkezdett szentírás-tanulmányozást:

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiásásák és ellopják;

Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben...

Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Máté 6:19–21).

„Hol van az én kincsem?” – gondoltam. A szentírásaim mellett feküdt négy név a férjem családjából, amelyeket nemrégiben vittem el a templomba. A férjem szülei voltak mindkettejük családjában az elsők, akik csatlakoztak az egyházhoz. Az elmúlt két évet azzal töltöttem, hogy elhunyt apósom vonalát kutattam. Úgy döntöttem, hogy megnézem a FamilySearch oldalán, vajon a szertartások rögzítve lettek-e már a rendszerben.

Végignéztem a templomi ikonokat az ő családi vonalán. Meglepetésemre több olyan név is volt, amelyeket ugyan előkészítettem pecsételési szertartásra, azok mégsem lettek elvégzett-ként rögzítve. Valahogy elkeverhettem a kártyákat, és a pecsételések még nem lettek elvégezve! Amint újra kinyomtatam a neveket, egy határozott gondolatom támadt: „Most már intézheted a napi teendőidet.”

Békességet éreztem, mert tudtam, hogy az Urat tettem az első helyre, Ő pedig segített azt sorolni előre, ami a legfontosabb volt. Kétségtelenül az az öröm az én legnagyobb kincsem, hogy a családommal az örökkévalóságokban is együtt lehetek. Tudom, hogy ha Istent teszem az első helyre, akkor minden más dolog úgy oldódik meg, hogy az a lelki épülesemre és mások javára is szolgáljon. ■

Ashlee Cornell, USA, Oklahoma

„Ő ki fog szabadítani minket”

Írta: Reid Tateoka

AJapánt 2011 márciusában meg-rázó földrengés 9,0-ás erősségű volt a Richter-skálán – ez volt a történelemben feljegyzett egyik leghatalmasabb földrengés. Akkoriban a Japán Szendai Misszió elnökeként szolgáltam, és az országnak ez a területe feküdt legközelebb a rengés epicentrumához. Több mint 16 000 ember veszítette életét, valamint otthonok és más épületek százezrei omlottak össze a földrengésben és az azt követő szökőárban.

A széles körű pusztítás ellenére egyetlen misszionáriust sem veszítettünk el. A rákövetkező napokban és hetekben csodákat tapasztaltam meg a velünk szolgáló misszionáriusok életében. Mind a földrengés előtt, mind pedig azt követően a szerető Atya egy sor olyan eseményt indított el, amelyek megmentették a misszionáriusai életét.

Védett helyekre vezetve

Misszióinkban a Korijama Zóna vezetőségi gyűlései szinte mindig

csütörtökön voltak. Ezúttal azonban a gyűlést 2011. március 11-ére, péntekre, a földrengés napjára ütemezték be. A vezetőségi gyűlések rendszerint csak a zóna- és kerületi vezetők részvételével zajlottak. Ezúttal azonban a zónában szolgáló összes misszionáriust meghívták a vezetőségi gyűlésre. Ez azt jelentette, hogy a földrengés napján a Szendai Misszió azon misszionáriusai, akik legközelebb laktak a rengés és a szökőár által megrongált atomreaktorokhoz, messze távol voltak a lakásaiktól, biztonságban gyűlésezve a korijamai kápolnában. Az Úr „biztonságos talajra” vitte őket.

Nem a vezetőségi gyűlésen jelen lévő misszionáriusaink voltak az egyetlenek, akik biztonságos helyre jutottak a földrengés kezdete előtt. A misszionáriusok korán megtanulják, hogy az Úrra és a Lélek készítetéseire támaszkodjanak. Amikor elkezdődött a földrengés, nem volt idő a vezetőket hívogatni útmutatásért. A misszionáriusok azért éltek túl, mert addigra már

**Az Úr a szörnyű
pusztítás
közepette is
vigyázott a
misszionáriusaira.**

követtek a Lelket, aki olyan védett helyekre vezette őket, amelyeket Mennyei Atya készített számukra.

A rengéseket követően számos misszionárius jutott el a kiürítési központokig. Voltak zónák, ahol ösztönösen a kápolnákhöz mentek, amelyek viszonylag kisebb károkat szenvedtek, és ahol erősebben érezték a Szentlélektől jövő békességet. Néhány szerencsés a saját lakásában

FÉNYKÉPEK A SZERZŐ ÉS MICHAEL REMINGTON JÓVOLTÁBÓL

maradhatott, de fűtés, víz, villany és étel nélkül. Viszont mindannyian séretlenek voltak.

Úttorlaszoktól vezérelve

Kezdetben, amikor még nem tudtam az atomerőmű károsodásáról, megpróbáltam rögtön a rengések után hazaküldeni a vezetőségi gyűlésen lévő misszionáriusokat a lakásukba. Az Úr azonban útjukat állta. Nem jártak a buszok és a vonatok. Így hát Mennyei Atya továbbra is biztonságban tartotta a misszionáriusokat Korijamában.

Úgy gondoltam, hogy rám a rengés epicentrumához közel fekvő misszióházban lesz szükség, de miután nyolc órát autóztunk a megrongálódott és zsúfolt utakon, rá kellett jönnünk, hogy a mi utunk is el van torlaszolva. Kiderült, hogy Korijamában maradv

jobban tudunk segíteni a többi misszionáriusunk kimentésében, ennek folyamata pedig további bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy az Úr őrködött felettünk.

A földrengést követően megindult a roham az üzemanyagért. A károsodott utakon is menetképes üzemanyag-szállító teherautók nagyon lassan haladtak, következőképpen három-négy órás várakozás alakult ki a kutaknál, ha egyáltalán volt üzemanyag. Az Úr azonban csodálatos módokon gondoskodott rólunk. Például miközben a sziget másik felére, a biztonságos Niigatába juttattuk el a nővéreket és az eldereket, rájöttünk, hogy 18 órája autóznunk egyetlen tankolással, és a szintjelző folyamatosan teli tankot mutat. Niigata határában aztán a mutató azonnal leesett az üres jelzéshez.

Veszélyes utazás

Szerencsére a mi szerető Atyánk a súlyos pusztítás közepette továbbra is rendezett módon irányította a kiürítést. Veszélyes volt hosszú útra indulni. Továbbra is voltak utóregések. A tömegközlekedést leállították. A víz- és áramszolgáltatás akadozott, és szinte lehetetlen volt benzint vagy élelmiszert venni. Tateoka nőtestvérrel együtt jól tudtuk, hogy nincs rajtunk kívül senki, aki eljuthatna egy hegyvidéki területen szolgáló két elderhez, illetve két másik elderhez a hegyeken túl, a sziget túlfelén. Az autópályákat lezárták, így ehhez az utolsó utazáshoz öt-hat órát kell majd autóznunk mellékutakon, fel a hegyekbe, aztán még két vagy három órába fog telni, amíg átkelünk a hegyeken és leereszkedünk Curuokába, végül pedig újabb négy óra lesz, mire újra biztonságba érünk.

Március 16-án reggel indultunk el, és délután 5 óra körül érkezünk Oszugi elder és Juasza elder lakásához. Az utolsó két elder felvételéhez vissza kellett mennünk déli irányba, keresztül egy hágón, majd leereszkednünk Curuoka városába. Mivel a tank már félig sem volt, tudtuk, hogy nem fordulhatunk vissza. Ahogy elindultunk, hogy felvegyük az utolsó két eldert, eleredt a hó. Hamarosan olyan hóviharban találtuk magunkat, hogy szinte vakon, alig 25 km/h sebességgel haladtunk előre. Nem láttam a felezővonalat sem.

Fél nyolckor, amikor végül elértük a hegytetőt, rendőrök állítottak meg minket. Az egyikük arról tájékoztatott, hogy egy hócsuszamlás eltorlaszolta az utat és elzárta a hágót. Közölte, hogy nem fogunk tudni továbbmenni: vissza kell fordulnunk, és keresnünk kell egy másik utat, hogy a hótörleszt megkerülve jussunk át a sziget túlsó felére. Mivel nem maradt elég benzinünk a torlasz megkerülésére, úgy tűnt, hogy nem fogunk tudni eljutni Lay elderhez és Ruefenacht elderhez Curuokába.

Csodákkal teli utazás

A rendőri utasításnak engedelmességedve, leverten fordultunk vissza. Megkértem a kisbuszban utazó eldereket, hogy hívják fel a Jamagata egyházközséget, hátha találunk valakit, aki kisegítene minket egy kis benzinnel. Félreálltunk és buzgón imádkoztunk, a tőlünk telhető legjobban igyekezve méríteni a menny hatalmából. Újabb csodáért imádkoztunk, és ismét az Úrhoz fordultunk.

A misszionáriusok az összes tevékeny egyháztágot felhívták, de senkinek sem volt benzine. A benzinkutak is zárva voltak, mert kifogytak a készleteik. Ekkor az eldereknek az a benyomása támadt, hogy fel kellene hívniuk egy kevésbé tevékeny ismerőst, Cucsihasi testvért. Mennyei Atyánk ismét vezette a lépteinket. Cucsihasi testvér tudott adni nekünk 20 liter benzint, de ahhoz, hogy eljussunk ehhez a jóságos testvérhoz, egy órát kellett volna autózniunk északra, az úti célunkkal éppen ellentétes irányba. A felajánlott benzin így is hasznos lett volna, de ahhoz nem elegendő, hogy megkerülhessük a hótörleszt.

Hittel elindultunk hát északra, bár azt még mindig nem tudtuk, hogy fogjuk felvenni a két eldert. Eljutottunk Sindzsó városába, ahol megkaptuk a 20 liter benzint. Nem sokkal ezután felhívott az egyik tanácsosom, Josida elnök, aki már nagyon aggódott, amiért még mindig nem térünk vissza. Megkérdezte, hogy merre járunk. Amikor közöltük, hogy Sindzsóban, megdöbbsent ezen a nagy kitérőn. Oda már nem tudott volna utánunk jönni, hogy segítsen hazatérni.

Aztán megnézte a térképét, és akadozva, elcsukló hangon ezt mondta: „Van egy eldugott hágó, ahol átkelhetek Sindzsóból a curuokai elderekhez.” Az Úr utat készített számunkra, hogy pontosan ott legyünk, ahol lennünk kellett a hótörleszt megkerüléséhez. A kapott benzin pont elég volt arra, hogy biztonságosan megkerülhessük a hótörleszt, és felvehessük az eldereket.

Amikor a földrengés után kapcsolatba léptem az összes elderrel, és

A LÉLEK VEZETNI FOG MAJD BENNÜNKET

„Isten mennyei tervének részeként megáldattunk a Szentlélek ajándékával. [...] Az élet tengerén hajózva alapvető fontosságú, hogy kövessük a Szentlélek benyomásait. A Lélek segíteni fog nekünk elkerülni a kísértéseket és veszélyeket, valamint vigasztalni fog, és át fog vezetni minket a kihívásokon.”

Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Rendben van, mint a bristoli hajó: Legyetek érdemesek a templomra, jó időben és rossz időben egyaránt. *Liahóna*, 2015. nov. 42.

megtudtam, hogyan jutottak biztonságos helyre pont a földrengés és a szökőár előtt, nagyon hálás voltam. Két misszionárius, akik egy kiürítési központ negyedik emeletére kapaszkodva menekültek meg a szökőártól, hálájukat fejezték ki, amiért a nagy veszély idején is biztonságban voltak.

Úgy érezték, hogy Hélamán szavai jól illenek a helyzetükre: „[A]z Úr, a mi Istenünk meglátogatott minket annak zálogával, hogy ő ki fog szabadítani minket; igen, olyannyira, hogy békét szólt a lelkünkhöz, és hatalmas hitet adott nekünk, és felébresztette bennünk reményét az általa történő szabadulásnak” (Alma 58:11). ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

A saját családom körében végzett misszióm

Írta: **Andrea Gómez Lagunes**

Amikor felnyitottam a missziós elhívásomat, meglepetten láttam, hogy a Mexikó Veracruz Missziót jelölték ki számomra. Születésemkor a családom Veracruzban lakott, és a távolabbi rokonaim zöme még mindig ott él. A családközből egyedül mi voltunk az egyház tagjai, így hát izgalommal töltött el a gondolat, hogy alkalmam lesz megosztani az evangéliumot a rokonaimmal.

Miután viszont megérkeztem, egyszer sem szolgáltam hozzájuk közel eső területen. Mindenesetre megadtam a címüket a társaimnak, hogy meglátogathassák őket.

Tizenöt hónapnyi szolgálat után gondok adódtak a térdemmel. Sokat kínlódtam vele, és időnként a fájdalom elviselhetetlen volt. Amikor elmentem vele orvoshoz, ő megállapította, hogy a műtét az egyetlen megoldás. Ez azt jelentette, hogy idő előtt fogok hazatérni. Alig akartam elhinni, hogy ez történik velem: már csak három hónap volt hátra a missziómból!

Úgy döntöttem, hogy az Úrhoz fordulok, és vigaszt, illetve – ha lehetséges – csodát kérek tőle. Az imámra adott válaszként mély megkönnyebbülést éreztem a szívemben. A misszióelnököm felesége őszinte anyai szeretettel biztatott, hogy térjek haza és gyógyuljak meg, én pedig írtam is a családomnak, tájékoztatva őket arról, hogy két héttel később otthon leszek.

Ezek után interjút tartott velem a misszióelnököm. Elmondta, hogy édesanyám megkereste őt, és felajánlotta, hogy eljön Veracruzba, hogy az egyik nagynénim és nagybácsim otthonában gondoskodjon rólam a felépülésemig, hiszen addig úgyis szüneteltetnem kell a misszionáriusi tevékenységeket. Az elnököm azt mondta nekem, hogy ez talán megoldható, de engedélyt kell kérnie.

Amikor később megtudtam, hogy megadták az engedélyt, a szívem majd' kiugrott a helyéről: maradhatok a misszióm végéig! Elmondtam egy hálaimát.

A műtét napján a misszióelnököm ezt mondta: „Gómez nővér, ki kell derítened, miért engedte meg az Úr, hogy

A misszióelnököm kérdése ott motoszkált a fejemben: miért engedte az Úr, hogy maradjak és befejezzem a missziómat?

Veracruzban maradj.” Ettől kezdve azt tűztem ki célul magam elé, hogy megtalálom ezt az okot.

Édesanyám, aki időközben megérkezett Veracruzba, közölte velem: „Lita mama (az apai nagymamám) bejön a kórházba, hogy meglátogasson. Ez jó alkalom lenne arra, hogy az őseidről kérdezzesd.”

„Milyen kiváló ötlet!” – gondoltam. Már alig vártam, hogy az őseimről

faggassam a rokonaimat. Lita mama megkérdezte, hogy mit jelent misszionáriusnak lenni. Beszéltem neki a visszaállításról, majd pedig a szabadítás tervéről, mert a férje – az én nagypám – pár évvel azelőtt meghalt. Majd feltette a kérdést, amelyet reménykedve vártam: „Láthatom majd ismét a kedvesemet?”

Kérdése örömmel töltött el, és így válaszoltam: „Persze, hogy láthatod!” A szeme felragyogott. Csodálatos volt megosztani vele ezt az örök igazságot. Voltak még további kérdései is, mindegyik a szabadítás tervével kapcsolatosan. Aztán én kérdezgettem őt a családomról, hogy kiegészíthessem a családfámat. Éreztem, miként teszi őt képessé a Lélek a szabadítás tervének megértésére.

Később eljutottam a többi rokonomhoz is, és beszéltem az anyai nagymamámmal, aki segített további neveket találni. Ráadásul meg is tudtam osztani az evangéliumot mindazokkal, akiket meglátogattam.

Megértettem, hogy miért engedte Isten, hogy először elmenjek Veracruzba misszióba, majd pedig ott is maradjak a műtétet követően. A családtörténet iránti mélységes szeretettel tértem vissza a missziómba. Édesanyám gyengéd gondoskodásának köszönhetően képes voltam befejezni a missziómat.

Az apai nagymámam egy évvel később meghalt, ami miatt nagyon szomorú voltam. Másfelől viszont hálás voltam és izgatott, hogy egy év elteltével elvégezhetem majd érte a templomi munkát. Amikor megkeresztelkedtem érte, nem tudtam visszatartani az örömkönnyeimet. Végre együtt lehetett a kedvesével, akivel több mint 60 évig élt házasságban.

Kétségem sincs afelől, hogy az Úr ismeri a szívünket. Megengedte, hogy Veracruzban maradjak, ahol taníthattam a családomat, és hirdethettem a Megváltónk, Jézus Krisztus által hozott örömhírt. Tudom, hogy egy napon ismét láthatom majd a nagyszüleimet. A mi felelősségünk elvégezni a munkát az őseinkért, hogy egy nap azt mondja majd nekünk Isten: „Jöjj hozzám, te áldott; el van készítve számodra egy hely Atyámnak palotáiban” (Énós 1:27). ■

A szerző Mexikóban, Chihuahuaában él.

Írta: **M. Russell Ballard** elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

JÉZUS KRISZTUS

Békességünk forrása

Zaklatott szívünkbe csak akkor jön el a békesség, ha követjük Krisztus világosságát.

M iután egy teljes napig tanított és útmutatásokat adott, az Úr azt tanácsolta tanítványainak, hogy keljenek át a Galileai-tenger túlsó partjára.

Aznap éjjel, hajózás közben „nagy szélvihar támadta, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóba, annyira, hogy már-már megtelék.

Ő pedig a hajó hátulso részében a fejaljon aluszik vala. És fölkeltek őt és mondának néki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk?

És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj

el! És elállt a szél, és lón nagy csendesség” (Márk 4:37–39).

El tudjátok képzelni, mit gondolhattak az apostolok, amikor látták, hogy maguk az elemek – a szél, az eső és a tenger – engedelmessé válnak Mesterük higgadt parancsának? Bár még csak nemrég hívták el őket a szent apostolságba, ismerték, szerették Őt, és hittek Benne. Hátrahagyták munkájukat és családjukat, hogy Őt kövessék. Viszonylag rövid időszak alatt hallották lenyűgöző tanításait, és látták hatalmas csodatételeit. De ez a

**A JÉZUS ÁLTAL ÍGÉRT
ÖRÖKKÉVALÓ BÉKESSÉG EGY
BELSŐ BÉKE, MELY A HITBEN
SZÜLETIK, A BIZONYSÁG
HORGONYA TARTJA A HELYÉN,
A SZERETET TÁPLÁLJA.**

cselekedet meghaladta értelmüket, és ez bizonyára látszott is az arcukon.

„És monda nékik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?”

És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?” (Márk 4:40–41).

A viharos és néha rémisztő időkből a Szabadító végtelen és örök

békéjének ígérete különleges erővel tör ránk – csakúgy, ahogy a robajló hullámok lecsendesítésére való képessége is bizonyára mélyen megérintette azokat, akik oly sok évvel ezelőtt Vele voltak azon a viharos estén ott, a Galileai-tengeren.

Belső békére lelni

Hasonlóan azokhoz, akik az Ő halandó szolgálattetele idején éltek, ma is vannak köztünk olyanok, akik a fizikai békében és jólétben keresik a Szabadító csodás hatalmának jeleit.

Néha nem értjük meg, hogy a Jézus által ígért örökkévaló békesség egy belső béke, mely a hitben születik, a bizonyosság horgonya tartja a helyén, a szeretet táplálja, és a folyamatos engedelmesség és bűnbánat által

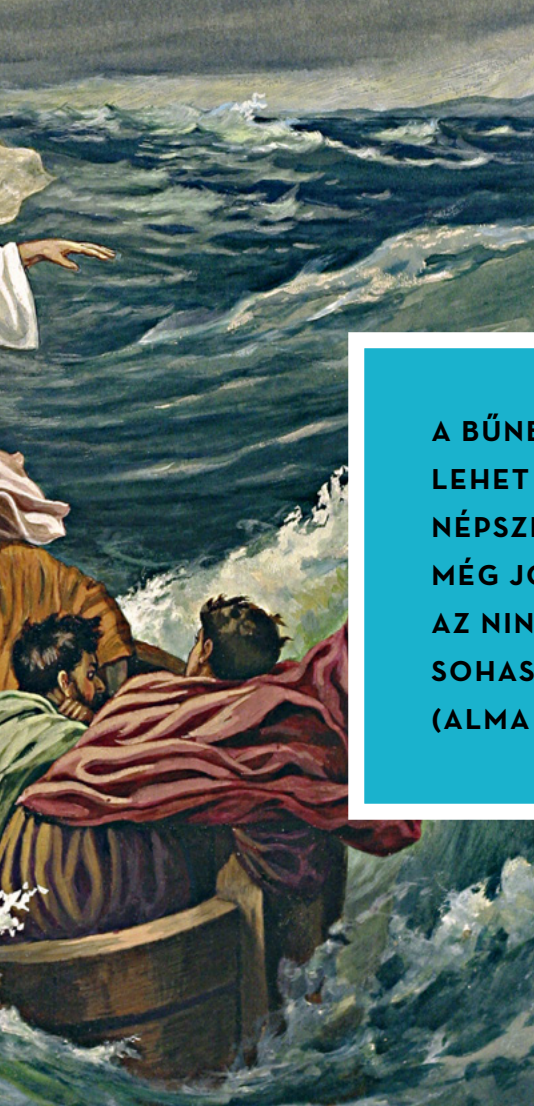
nyer kifejezést. Olyan lelki béke ez, amely áthatol a szívünkön és az egész lényünkön. Ha valaki igazán ismeri és érzi ezt a belső békét, nem fél a világi zűrzavartól vagy viszályoktól. Mélyen legbelül tudja, hogy minden rendben van, ami az igazán fontos dolgokat illeti.

A bűnbánatban nincs békesség. Lehet benne könnyebbség, népszerűség, hírnév és akár még jólét is, de békesség,

az nincs. „[A] gonoszság sohasem volt boldogság” (Alma 41:10). Az ember nem lehet békességben, ha élete nincs összhangban a kinyilatkoztatott igazsággal. Nincs békesség a rosszindulatban vagy a viszálykodásban. Nincs békesség a közönségességben, a nemi vagy egyéb szabadosságban. Nincs békesség a kábítószertől, az alkoholtól vagy a pornográfától való függőségben. Nincs békesség mások bármiféle bántalmazásában, legyen az akár érzelmi, fizikai vagy szexuális, mert a bántalmazókat szellemi és lelki nyugalanság tölti el mindaddig, amíg teljes alázáttal Krisztushoz nem jönnek, és maradéktalan bűnbánat által bűnbocsánatra nem törekednek.

**A BŰNBEN NINCS BÉKESSÉG.
LEHET BENNE KÖNNYEBBSÉG,
NÉPSZERŰSÉG, HÍRNÉV ÉS AKÁR
MÉG JÓLÉT IS, DE BÉKESSÉG,
AZ NINCS. „[A] GONOSZSÁG
SOHASEM VOLT BOLDOGSÁG”
(ALMA 41:10).**

(János 16:33; kiemelés hozzáadva).

Békesség – az egész lényeteket a bensőtökig átható valódi békesség – csakis az Úr Jézus Krisztusba vetett hitben és hit által érkezik. Amikor Mennyei Atyánk gyermekei felfedezik ezt a becses igazságot, és megértik és alkalmazzák az evangéliumi tantételeket, nagy békesség csapódhat le a szívükön és lelkükön. Ezt mondta a Szabadító Joseph Smithen keresztül: „Tanulj tőlem, és hallgass a szavaimra; járj lelkem szelídségében, és békességed lesz én bennem!” (T&Sz 19:23).

Hálás vagyok, amiért tanúságomat tehetem nektek arról, hogy Jézus a Krisztus, Isten Fia. Ha hittel és bizalommal követjük Őt, mindannyian rátalálhatunk arra az édes belső békére, melyet az evangélium kínál nekünk. ■

Részletek egy 2002. áprilisi általános konferenciái beszédből.

Úgy hiszem, előbb-utóbb mindenki vágyik „az Istennek békesség[ér]e, mely minden értelmet felül halad” (Filippibeli 4:7). Zaklatott szívünkbe csak akkor jön el ez a békesség, ha követjük Krisztus világosságát – mely „minden embernek megadatott, hogy különbséget tehessen jó és gonosz között” (Moróni 7:16) –, amint az a bűneink megbánása és a bűnbocsánatra való törekvés irányába vezet minket.

„Békességet hagyok néktek”

Csupán órákkal azelőtt, hogy az Úr Jézus Krisztus megkezdte az engesztelés dicsőséges, ám borzalmas folyamatát, a következő jelentőségteljes ígéretet tette apostolainak:

„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek”
(János 14:27).

Vajon azt a fajta békességet ígérte az Ő szeretett társainak, amelyet a világ ismer: viszályok és megpróbáltatás nélküli védelmet és biztonságot? A történelmi feljegyzések bizonyosan mást mutatnak. Ezen első apostoloknak igencsak kijutott a megpróbáltatásból és az üldöztetésből életük hátralevő részében. Az Úr valószínűleg ezért tette hozzá ígéretéhez azt a gondolatot, miszerint „nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (János 14:27).

„Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem – folytatta. – E világon nyomorúságtok leszen; de biztatok: én [le]győztem a világot”

**ÚGY HISZEM, ELŐBB-UTÓBB
MINDENKI VÁGYIK „AZ ISTENNEK
BÉKESSÉG[ÉR]E, MELY MINDEN
ÉRTELMET FELÜL HALAD”
(FILIPPIBELIEK 4:7).**

A világ békessége vagy KRISZTUS BÉKESSÉGE

Jézus Krisztus tartós békességet tud adni nekünk, még a nehézségek és megpróbáltatások idején is.

írta: Sarah Hanson

Mire van szükség a társadalmi, politikai és vallási felfordulás által jellemzett világban ahhoz, hogy békességre lelhesz? Jó barátokra? Szerető családra? Biztonságra és védelemre? Néha úgy gondoljuk, hogy akkor érezhetünk csak valódi békességet, ha az életünk megfelel az ilyen és hasonló elvárásoknak. Az élet azonban soha nem lesz 100%-osan

tökéletes és könnyű. Akkor miképpen nézhetünk szembe a megpróbáltatásokkal úgy, hogy közben békességet is érezzünk?

A világ véleménye szerint csak akkor lehet békességet érezni, ha nincs semmiféle konfliktus. De ez nem igaz! Evangéliumán keresztül Jézus Krisztus olyan belső békét biztosít számunkra, amely meghaladja a világ

által nyújtott békességet. Ha hittel Őrá tekintünk, bármilyen körülmény közepette békességet érezhetünk.

A Szabadító ezt tanította: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: *nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja*” (János 14:27; kiemelés hozzáadva). Íme néhány különbség a világ békessége és Jézus Krisztus békessége között.

A világ békessége

1. A békességnek azonnal kell jönnie - nem kellene, hogy várjunk rá!

2. A nehézségek közepette nem lehetsz békességre.

3. A békesség azt jelenti, hogy nincs háború.

4. Úgy tehetsz szert békességre, ha tetszés szerinti életet élsz.

5. A hibáid és gyengeségeid beismerése nem hoz békességet.

6. Abból fakad a békesség, ha csak a saját szükségleteiddel törődsz.

7. Abból fakad a békesség, ha mások elismerésének kivívására törekszel.

8. Nekünk kell megpróbálnunk megteremteni a saját békességünket.

Békesség Krisztusban

1. Néha várunk kell a békességre - de „ne add fel! [...] Bízál Istenben, és higgy az elkövetkezendő jó dolgokban!”¹

2. Békességre a megpróbáltatások közepette is szert tehetünk.

3. Bármilyen körülmény közepette békességre lehetünk.

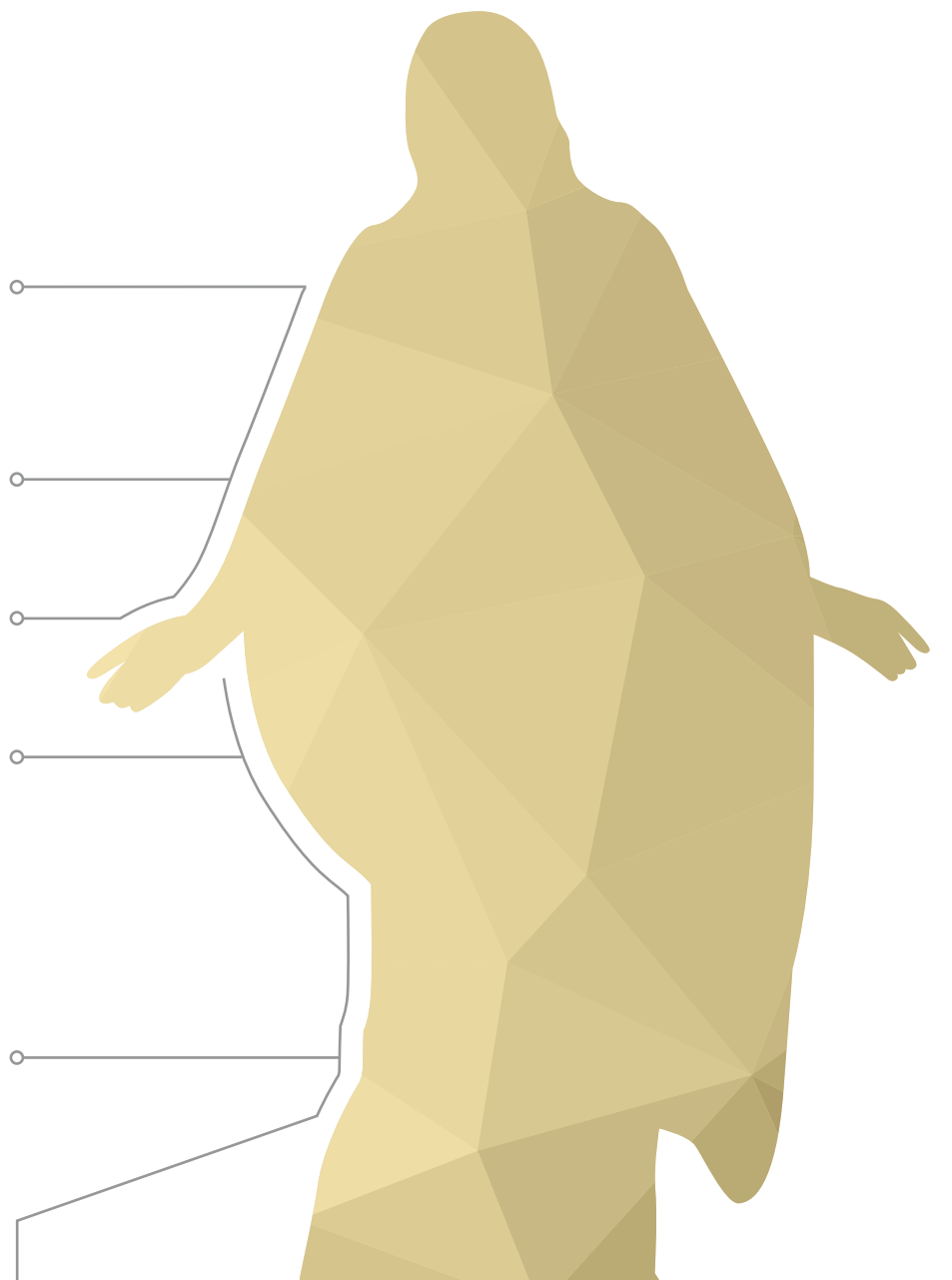
4. A békesség az evangélium szerinti élet és a parancsolatok betartása által érkezik.

5. Az őszinte bűnbánat békességet eredményez. „A bűnbánat szó egész szépsége a régi gondoktól és a régi szokásoktól és a régi bánkódásoktól és a régi bűnöktől való megszabadulás ígéretében rejlik. Az evangéliumi szókincs legreménytelibb és legbuzdítóbb - és igen: legbékételjesebb - szavai közé tartozik.”²

6. A békesség mások szolgálatából és abból fakad, ha béketeremtők vagyunk másokkal.

7. Békességre akkor teszünk szert, amikor azon vagyunk, hogy jobb tanítványai legyünk Jézus Krisztusnak.

8. Az a békesség, „amely az igazlelkűség... jutalma”, az „a Szabadító küldetésének és engesztelő áldozatának egyik megígért ajándéka”³.

Ha Jézus Krisztusra összpontosítjuk az életünket, valóban érezni fogjuk, ahogy Ő „békét szól a lelkünkhez” (vö. Alma 58:11). Át fogunk élni nehéz időszakokat ebben a világban, de áldást jelent számunkra az a tudat, hogy van valaki, akihez bármilyen küzdelmes helyzetben fordulhatunk. A Szabadító ezt mondta: „Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. „E

világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok; én [le]győztem a világot” (János 16:33). A Szabadító engesztelésének köszönhetően most és mindörökké lehetséges a békesség. ■

JEGYZETEK

1. Vö. Jeffrey R. Holland: „A jövő jó javának főpapja”. *Liahóna*, 2000. jan. 45.
2. Jeffrey R. Holland, “The Peaceable Things of the Kingdom,” *Ensign*, Nov. 1996, 83.
3. Quentin L. Cook: Személyes békesség: az igazlelkűség jutalma. *Liahóna*, 2013. máj. 33.

NEM LEHET BEFAGYASZTANI AZT, AMI A SZÍVEMBEN VAN

Írta: Blossom Larynoh

A mikor 1978-ban az egyház először jutott el Ghánába, a kormányzat nem igazán értette magát az egyházat, és hogy mit csinál. Ez igen sok híreszteléshez vezetett.

A rákövetkező 10 évben az egyház egyre jobban elterjedt, ahogy a híresztelések is. Emlékszem, olyanokat mondtak az emberek, hogy az Egyesült Államok így küld kémeket a kormányunk ellen. Ez, valamint az akkoriban terjesztett mormonellenes művek sokasága nagyon gyanakvóvá tette a kormányt.

A befagyasztás

1989. június 14-én a kormány bezáratta az egyházi épületeinket, hazaküldte a misszionáriusokat, és törvényen kívül helyezte az egyház összes hivatalos tevékenységét. Mi úgy nevezzük ezt az időszakot, hogy „a befagyasztás”. 18 éves lányként viszont csak annyit tudtam, hogy egy nap bejelentették, hogy többet nem mehetünk istentiszteletre. Még katonákat is kirendeltek az épületek őrzésére, hogy biztosan távol tartsanak minket.

Mivel többé nem találkozhattunk a kápolnáinkban, engedélyt kaptunk az egyházi vezetőktől, hogy otthon tartsunk úrvacsorai gyűléseket. Akinek nem volt a családjában papságviselő, azt arra buzdították, hogy menjen át egy olyan családhoz, ahol van. Zavaros időszak volt ez, de egyúttal nagyon

különleges is. Megosztottuk a bizonyosságunkat, és ez még jobban összehozott minket.

Hogy nevezheted magad mormonnak?

Még a befagyasztás idején történt, hogy hazulról bentlakásos iskolába költöztem. Miután odakerültem, az egyik tanár meghalotta, hogy utolsó napi szent vagyok. Kipécézt, hogy rosszakat mondjon nekem az egyházzal. Sokszor és kíméletlenül beszélt róla. Gyakran eltűnődtem: „Miért pécézt ki engem, és miért mondja nekem ezeket? Hiszek az evangélium tanításaiban, ugyanakkor én is ember vagyok.”

Egy nap megkérdezte, hogyan nevezhetem magamat továbbra is mormonnak. Talán nem hallottam a befagyasztásról? A helyzet az, hogy a mi társadalmunkban nem szokás felelni a felnőttekkel. Mivel ő tanár volt, így hát nem vitatkozhattam vele. Viszont abban a pillanatban rájöttem, hogy valóban van bizonyosságom. Nem tudom, hogyan jöttek a nyelvemre ezek a szavak, de a Lélek mellém szegődött, én pedig felálltam és ezt mondtam: „Az egyház a szívemben van. Azt pedig senki nem fagyaszthatja be, ami a szívemben van!”

Ezek után békén hagyott.

1990 novemberében a kormányzat feloldotta a befagyasztást, és bejelentette, hogy

A GHÁNAI BEFAGYASZTÁS

1989. június 14-én a ghánai kormányzat betiltotta Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát. Az egyház minden épületét bezárták, de a 6000 egyháztagnak megengedték, hogy az otthonukban istentiszteletet tartsanak. 1990. november 29-én a kormányzat feloldotta a tiltást, és engedélyezte az egyháznak minden tevékenység folytatását. Ma több mint 72 000 egyháztag, egy misszionáriusképző központ, valamint egy templom van Ghánában.

*Blossom még fiatal nő volt,
amikor a ghánai kormány
betiltotta a mormon
istentiszteleteket.*

az egyháztagjaink ismét szabadon gyakorolhatják a vallásukat. Az iskola területén nem volt rádió vagy tévé, így ezt onnan tudtam meg, hogy az a bizonyos tanár is értesült erről, és azonnal értem küldetett. Amint megpillantott, ezt mondta: „Feloldották az egyházadra vonatkozó tiltást! Megint járhat sz templomba.”

Látszott, hogy osztozik az örömben.

Nem fagyasztják be azt, ami a szívedben van

Akik a befagyasztás idején megmaradtak az egyházban és közösen gyakorolták a vallásukat, erősebb kötelekeket alakítottak ki. Valódi fivérek és nővérek lettünk. Még ma is mindannyian értesülünk arról, hogy mi történik a többiekkel, bár azóta már mindannyiunk útja más-más irányba vitt. Úttörőknek érezzük magunkat.

Szívesen mesélem el az embereknek, hogy ha tudod, hogy a hitelveid igazak, és bizonyosságod van róluk, akkor lehetnek ugyan próbatételeid, de a hitednek nem kell meginognia. Ha valamiről tudod, hogy igaz, és hiszel benne, azt senki nem veheti el tőled. Nem fagyasztják be azt, ami a szívedben van. ■

*A szerző az Amerikai Egyesült Államokban,
Kaliforniában él.*

Írta: Massimo De Feo elder a Hetvenektől

HOGYAN MÉLYÍTEM EL A KAPCSOLATOMAT ISTENNEL?

Amikor 12 éves lettem, komolyan elkezdtem gondolkodni azon, miként lehetnék tevékeny az evangéliumban.

Ez még otthon, az olaszországi Tarantóban volt. Alig pár évvel azelőtt történt, hogy a fivéremmel együtt találkoztunk a misszionáriusokkal, és az egyház tagjai lettünk, de azt kezdtem érezni, hogy több mindenben szeretnék részt venni. Elkezdtem vágyani arra, hogy úrvacsorát osszak. Emlékszem, minden vasárnap azzal az imával a szívemben mentem istentiszteletre, hogy felkérjenek úrvacsoraoasztásra.

Az egyik vasárnap reggel a gyülekezeti elnököm behívott az irodájába. Azt mondta: „Massimo, az Úr azt szeretné, hogy megkapd a papságot, és diakónussá légy elrendelve.”

Amikor meghallottam ezeket a szavakat – „az Úr azt szeretné” –, valami erősen megérintett. Éreztem, hogy nem egy ember kér tőlem valamit, hanem valóban *személyesen* az Úr tárja elém ezt a felelősséget. Amikor a gyülekezeti elnököm rám nézett, éreztem, hogy az Úr nyújtja felém a kezét.

Ahogy elkezdtem minden vasárnap úrvacsorát osztani, éreztem az isteniség erejét az életemben. Felelősségteljesnek éreztem magam, tevékenynek éreztem magam, és tudtam, hogy az Úr munkáját végzem. Közelebb éreztem magam Őhozzá azáltal, hogy szolgáltam Őt.

Az az élmény, hogy a vezetőimen keresztül és a feladataimban is éreztem az Úr kezét, segített kialakítanom egy mélyebb személyes kapcsolatot Vele. Tevékenyebb akartam lenni az evangéliumban; amikor ennek megfelelően éltem, éreztem Isten jelenlétét az életemben. Az ilyen kapcsolat kialakítása Vele az egyik legfontosabb dolog, amit fiatal korodban megtehetsz.

MEGLÁTNI AZ URAT A VEZETŐIDBEN

Amikor találkoztam a gyülekezeti elnökömmel, mély lelki benyomást tett rám az az érzés, hogy maga az Úr, nem pedig csupán a gyülekezeti elnököm ad nekem feladatot. Azáltal, hogy felismertem az Urat a vezetőmben, közelebb éreztem magam Őhozzá, és elmélyült a kapcsolatom Vele.

Ha fiatalon megérted, hogy amikor átadnak neked egy elhívást, vagy amikor bent ülsz az egyházi óráidon, akkor Mennyei Atya és Jézus Krisztus szavait hallod, akkor másképpen – lelki módon – tudsz majd tekinteni az egyházra. *Akarni* fogod, hogy részt vehess az Úr munkájában. Képes leszel mély lelki élményekben részesülni, és minden vasárnap egyre közelebb fogod érezni magad Őhozzá.

MEGLÁTNI AZ URAT A SZERTARTÁSOKBAN

Azáltal is személyes kapcsolatot alakíthatunk ki az Úrral, ha felismerjük a jelenlétét, amikor az evangélium szertartásaiban veszünk részt. Amikor részt veszünk a szertartásokban – amilyen például az úrvacsora –, tudjuk, hogy „megnyilvánul az istenség hatalma” (T&Sz 84:20). Amikor az úrvacsorát osztottam, már 12 vagy 13 éves koromban is valóban azt éreztem, hogy eszköz vagyok az Ő kezében. Éreztem Isten jelenlétét és hatalmát azokban a szertartásokban, valamint az istenség erejét az életemben. Az, hogy az Urat felismerve ebben a szertartásban hetente ért engem ez a szent élmény, segített elmélyítenem a Vele való személyes kapcsolatomat.

Ez nem korlátozódik kizárólag az úrvacsora *kiosztására*. Akkor is érezhetjük az istenség erejét, amikor vasárnaponként *veszünk* az úrvacsorából. Amikor veszünk az úrvacsorából, azt nem szabad félvállról véve vagy alkalmyszerűen vagy felszínesen tennünk. Akarnunk kell, el kell döntenünk és fel kell készülnünk rá, hogy veszünk az úrvacsorából – mindez lehetővé teszi, hogy érezzük életünkben az istenség erejét. Használjuk az úrvacsorát erőtejes lelki eszközként az Istennel való kapcsolatunk elmélyítésére és arra, hogy felkészüljünk az élet mindennapi kihívásaira!

MÉLY SZEMÉLYES KAPCSOLAT

Dönts el már most, hogy mély személyes kapcsolatot fogsz kialakítani az Úrral! Minél közelebb érzed magad Őhöz, annál könnyebb lesz szolgálni Őt.

Az Úr felkarol mindegyikünket, személyesen. Amikor istentiszteleten vagyunk, az Ő szavait halljuk. Amikor veszünk az úrvacsorából, az Ő szent szertartásait teljesítjük be. Fel kell ismernünk Isten jelenlétét és hatalmát a vezetőinkben és a szertartásokban, hogy elmélyíthessük a személyes kapcsolatunkat Ővele. ■

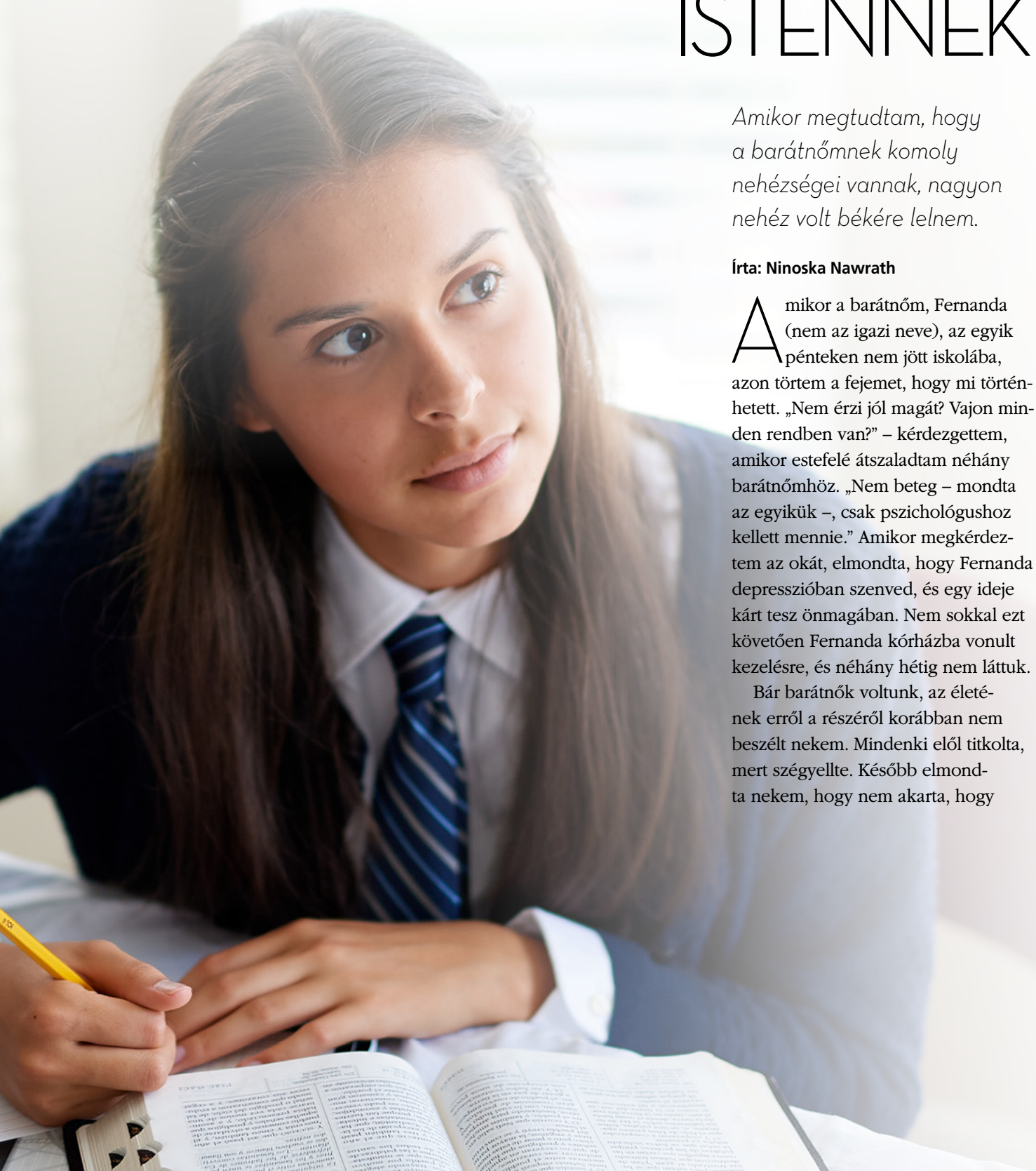
ÁTADOM AZ AGGODALMAIMAT ISTENNEK

Amikor megtudtam, hogy a barátnőmnek komoly nehézségei vannak, nagyon nehéz volt békére lelnem.

Írta: Ninoska Nawrath

Amikor a barátnőm, Fernanda (nem az igazi neve), az egyik pénteken nem jött iskolába, azon törtem a fejemet, hogy mi történhetett. „Nem érzi jól magát? Vajon minden rendben van?” – kérdezgettem, amikor estefelé átszaladtam néhány barátnőmhöz. „Nem beteg – mondta az egyikük –, csak pszichológushoz kellett mennie.” Amikor megkérdeztem az okát, elmondta, hogy Fernanda depresszióban szenved, és egy ideje kárt tesz önmagában. Nem sokkal ezt követően Fernanda kórházba vonult kezelésre, és néhány hétig nem láttuk.

Bár barátnők voltunk, az életnek erről a részéről korábban nem beszélt nekem. Mindenki elől titkolta, mert szégyellte. Később elmondta nekem, hogy nem akarta, hogy

szánakozzanak rajta vagy a helyzetén. Csakhogy én nem szánakoztam – egyszerűen csak együtt éreztem vele.

Így hát azon az első napon, az iskolából hazaérve csak feküdtem az ágyamon, arcomat a párnába fúrva. Érzelmileg kimerült voltam, ugyanakkor túl ideges az alváshoz. A világon zűrzavar lett úrrá. Úgy éreztem, mintha egy vihar kellős közepén lennék, ahol rengeteg gondolat és érzés örvénylik a szélben. Zavarodott voltam, magányos, és legfőképpen tehetetlen.

Hogyan segíthetnék?

Mit tehetnék vagy mondhatnék, amivel segítek neki? Hogyan foghatnánk össze mi, a barátai, hogy támogassuk? Semmiféle megoldást nem találtam a barátaim vagy saját magam megnyugtatására. Sugalmazásért imádkoztam, de úgy éreztem, hogy egyszerűen nem érkeznek válaszok az imáimra.

A következő héten azonban isteni megnyilatkozásban volt részem. A kora reggeli ifjúsági hitoktatási órán ültem, amikor is a hitoktatónk emlékeztetett minket az első látomásra, valamint arra, hogy Joseph Smith közvetlenül Mennyei Atyától kért segítséget a nehézségeit és aggodalmait illetően. Majd a hitoktatónk ezt

mondta: „Ha megkeressük és megkérdezzük az Atyát, Ő válaszolni fog. Soha nem leszünk egyedül.”

Ráébredtem, hogy szomorúságomban elzártam a szívemet Mennyei Atyámtól. Bár igyekeztem gyakran imádkozni, az nem volt elég – túl sok volt bennem a félelem ahhoz, hogy békére leljek. Tudtam, hogy Ő pontosan érti, hogy mit érzek, és képes segíteni nekem. Ehhez azonban meg kellett nyílnom Őelőtte, és igazán bízni abban, hogy Ő képes rá. Hitet kellett gyakorolnom.

Így is tettem. Amint újra és újra imádkoztam és olvastam a szentírásaimat, arra törekedve, hogy átengedjem a Szabadítónak a terheit, idővel megértettem, hogy a barátnőm depressziója végül el fog múlni. Annak ellenére, hogy a külső zűrzavar nem múlt el, nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak éreztem magam. Édesanyám folyamatosan arra biztatott, hogy törekedjek békességre. Ezt mondta: „A barátnőd rendbe fog jönni, és te is. Maradj erős az evangéliumban, és minden megoldódik.”

A barátnőmet támogatva

Amikor Fernanda végül visszatért az iskolába, komolyan mellé tudtam

állni, de csak azért, mert addigra már Jézus Krisztus által magam is törekedtem és rá is letem a békeségre. Igyekeztem a tőlem telhető legjobb hallgatóságnak bizonyulni, pozitívnak lenni, és megosztani az evangéliumot. Magabiztosnak éreztem magam, amikor elmagyaráztam neki a boldogság tervét, és elmondtam, hogy Atyánk azt szeretné, ha a kihívásaink ellenére is boldogságra lelnénk. Ez időbe telhet, de minden egyes gyermeke számára lehetséges.

Az én életemben is volt már sok olyan helyzet, amikor szorongást és szomorúságot éreztem, de az evangéliumnak köszönhetően soha nem felejttem el, hogy honnan jöttem. Tudom, hogy Isten lánya vagyok, és hogy van egy terve a számomra – és Fernanda számára is. Mindannyian a saját önálló ösvényeinken járunk, de mindegyik a javunkra van, mert Ő szeret bennünket. Minden egyes ösvénynek, minden egyes megpróbáltatásnak megvan a rendeltetése. Ha pedig képesek vagyunk békére lelni e megpróbáltatások során, akkor másokkal is megoszthatjuk az így szerzett békességet. ■

A szerző Chilében, Mauléban él.

DEPRESSZIÓ: HOGYAN REAGÁLJUNK?

Ha valamelyik barátod depresszióban szenved, tégy külön erőfeszítést arra, hogy meghallgasd és támogasd a megpróbáltatásai során. Szüksége van a szeretetedre. Kérj tanácsot a szüleidtől! Fontos, hogy a barátod szülei is tudjanak a helyzetről (még ha a barátod nem is szeretné), és kérj tőlük is tanácsot abban, hogy mit tehetsz. Ha a helyzet súlyos (például kárt tesz magában), a szülei pedig tudnak róla, mégsem tesznek semmit, akkor beszélj egy tanárral, iskolai tanácsadóval vagy egyházi vezetővel.

AZ PEDIG **AZ**
ÖRÖK ÉLET, HOGY
MEGISMERJENEK
TÉGED,

AZ EGYEDÜL
IGAZ ISTENT,
ÉS A JÉZUS
KRISZTUST,

A KIT
ELKÜLDTÉL.

lásd János 17:3

1 Nefi 3:7

Az Úr megparancsolta Nefinek, hogy menjen és cselekedjen.

1 MEGYEK

„A[z Istenbe] vetett bizalmatokat fejezitek ki, amikor a tanulás szándékával figyelték, bűnbánatot tartotok, majd mentek, és megteszitek, amit Ő kér. Ha bíztok annyira Istenben, hogy az [egy] konferenciá[ko]n elhangzó összes szónoklatban, énekben és imában odafigyelték az Ő üzenetére, akkor meg is fogjátok találni azt. Ha pedig azután mentek és meg is teszitek, amit Ő kér tőletek, akkor a Belé vetett bizalomhoz szükséges erőtök növekedni fog, idővel pedig majd hála tölt el benneteket, amikor felismeritek, hogy Ő is bízik bennetek.”

Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben: Bíz Istenben, majd menj, és tedd a dolgod! *Liahóna*, 2010. nov. 73.

2 MEGTESZEM

„[F]elállítottam magamnak ezt a szabályt: Amikor az Úr parancsol, cselekedj!”

Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007). 167.

4 UTAT KÉSZÍT

Az Ószövetségben az „utat készíteni” jelentése ez volt: egy jó minőségű, jól megjelölt út kiépítése (lásd 5 Mózes 19:3) vagy egy ösvény megtisztítása az akadályok eltávolításával (lásd Ésaías 40:3).

Amikor az Úr ad nekünk egy parancsolatot, mindig fog készíteni számunkra egy utat, ha készen állunk bízni Őbenne és engedelmessé válni. Azonban Nefihez hasonlóan nekünk is először hittel kell cselekednünk; az út majd ezután fog megjelenni, mert az Úr „hatalommal, az emberek gyermekeinek hite szerint munkálkodik” (Moróni 10:7).

3 AZ ÚR MEGPARANC SOLT

„Az Úr minden parancsolata a fejlődésünkre, haladásunkra és növekedésünkre adatott.”

Robert D. Hales elder (1932–2017), a Tizenkét Apostol Kvórumából: „If Thou Wilt Enter into Life, Keep the Commandments,” *Ensign*, May 1996, 36.

5 VÉGREHAJTHASSÁK

„Ha... hitetek volna, ...semmi sem volna lehetetlen néktek.”

Máté 17:20

Szerkesztői megjegyzés: ezt az oldalt nem a kiválasztott tanismereti versek átfogó magyarázatának szántuk, csupán a saját tanulmányozáshoz szolgáló kiindulópontnak.

Hogyan kérhetném meg a barátaimat, hogy ne beszéljenek rosszindulatúan vagy helytelenül másokról?

Pletyka, rosszindulatú szavak, közönséges beszéd – valószínűleg ezt már mind hallottad az iskola folyosóin járva. Néha éppen a barátaid azok, akik így viselkednek, és talán kényelmetlenül is érzed magad emiatt, nem tudva, hogy mit reagálj rá, pedig jó hatással lehetsz, ha példát mutatsz.

Bár nem túl kellemes odaállni ezzel mások elé, ne feledd, hogy „a trágár, közönséges vagy durva beszéd és gesztikulálás, továbbá az erkölcstelen viccek sértik az Urat és másokat is”¹. A rosszindulatú szavak pedig még akkor is fájdalmat okoznak, ha viccből mondják azokat.

Ha a barátaid nem éppen helyénvaló vagy kedves dolgokat mondanak másokról, „jóindulatúan buzdítsd őket más szavak megválasztására! Ha nem hagyják abba, udvariasan sétálj el, vagy változtasd meg a témát!”² Magyarázd el, hogy te abban hiszel, hogy minden ember Isten gyermeke, és ennek megfelelő tisztelet illeti meg. Inkább azt válaszd, hogy támogató barátja leszel mindenkinek, ne pedig bíráló és leszóló ellenfele. A te erős példád hasznos minta lesz a barátaid számára is.

A fiatalság erősségéért azt tanítja, hogy „a tiszta és értelmes beszéd ragyogó és élénk elmére vall”³. A szavaid tükrözzék a meggyőződésedet, és akkor a Lélek veled lesz majd, hogy irányítást biztosítson az ilyen nehéz helyzetekben.

Afelől pedig nyugodt lehetsz, hogy az igaz barátok tisztelni fognak azért a döntésedért, hogy tiszta, felemelő nyelvezetet használsz, amely mások jó tulajdonságait emeli ki.

Segítsetek egymásnak pozitívnak maradni!

A barátnőim és én is karkötőt hordtunk, és amikor bármelyikünk rosszat mondott valakiről, megrántottuk a karkötőjét. Ez mindig jó emlékeztető volt arra, hogy pozitívan gondolkodjunk és beszéljünk.

Caroline J., 18 éves, USA, Utah

Kérd Isten segítségét!

Az ima által erőt fogsz kapni Istentől ahhoz, hogy tudd, hogyan beszélj másokkal. Először is, kérd azt az Úrtól, hogy tudd, mit mondj a barátaidnak. Kérd meg Őt arra is, hogy segítsen a barátaidnak megérteni, milyen fontos mindenkire Mennyei Atya szeretett gyermekeként tekinteni. Hangsúlyozd ki, mennyire fontos a legjobbat látni az emberekben, és nem mondani róluk rosszakat.

Victória Kércia M., 19 éves, Brazília, Piauí

Szeretettel fogadd a különbségeket!

A barátainknak tudniuk kell, hogy mivel mindegyikünk másban jó, ezzel hasznára tudunk lenni egymásnak. Az embereknek vannak hiányosságai, de akkor is mindig nagyon kell szeretnünk őket, és hinniük kell abban, hogy a Szabadító engesztelő áldozatában benne van az erő a változásra.

Esther M., 19 éves, Kongói Demokratikus Köztársaság, Mbujimayi

Beszélgj egyenesen!

Teljesen kedvesen is szólhatsz a barátaidnak: „Légyszi, hagyjátok abba! Nekem ez rosszul esik.” Vagy: „Kérlek, ne beszéljetek így! Ez nagyon durva.” Hiszen végül is a két nagy parancsolat egyike az, hogy „szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:39).

Clayton P., 14 éves, USA, Arizona

Változtasd meg a nézőpontjukat!

Megmondhatod nekik nagyon egyszerűen, hogy nem helyes, amit csinálnak, és meg kellene próbálniuk felvidítani valakit, nem pedig elszomorítani. Akár meg is kérdezheted tőlük, hogy éreznék magukat, ha rájuk tennének rosszindulatú megjegyzéseket mások. Segíts nekik más nézőpontból látni a helyzetet! Ha segítesz másoknak jobbá válni, te is gyakrabban fogod tudni érezni a Leleket, és az Úr meg fog áldani az igazlelkű cselekedeteidért.

Darren O., 15 éves, USA, Utah

Légy bátor!

Ahogy Eszter, Joseph Smith, az egyiptomi József és még sok más szentírásbeli személy,

neked is meglehet a bátorságod annak megakadályozásához, hogy a barátaid helytelenül beszéljenek másokról. Én is ilyen helyzetben voltam, és elég bátorságom volt ahhoz, hogy szeretetteljes és megértő módon beszélgessek a barátaimmal. A végén elfogadták és megértették, mennyire fontos, hogy tiszta és méltó nyelvezetet használjunk! A szentírások olvasása és az ima

mellett még a böjtölés is sokat segít az ilyen helyzetekben. Imádkozz és hittel kérd Mennyei Atyánkat, hogy adjon neked bátorságot ahhoz, hogy megszólalj és megérintsd a barátaid szívét.

Paola H., 17 éves, Salvador, San Salvador

Légy példa!

A legjobb módszer az, ha példát mutatsz. Kezdd el te, hogy jó és pozitív dolgokat

mondasz arról, akiről éppen szó van. Meg fogsz döbbsenni, milyen gyorsan megváltozhat a beszélgetés.

Eads elder, 24 éves, Korea Szöul Déli Misszió

Magyarázd el, hogy mit veszítenek!

Mondd el a barátaidnak, hogy milyen sok jó élményről és másokkal való barátkozásról maradnak le így. Magyarázd el, hogy a káromkodás nem jó, mert eltávolít másoktól és beszennyezi az elménket. Ráadásul a jó emberek kerülni fogják azt, aki csúnyán beszél.

Elisa Ferreira S., 16 éves, Brazília, Minas Gerais

A SZAVAKNAK EREJE VAN

„Meglehető erővel bírnak a szavak: építhetnek is, de le is rombolhatnak. Talán mindannyian fel tudunk idézni olyan negatív szavakat, melyek lesújtottak minket, és olyan szeretettel kiejtett szavakat, melyek szárnyakat adtak a lelkünknek. Ha úgy döntünk, hogy csak pozitívan szolunk másokhoz és másokról, akkor az felemeli és megerősíti a körülöttünk lévőket, és segít nekik a Szabadító útján járni.”

Jean B. Bingham, a Segítőegylet általános elnöke: Elhozom otthonomba az evangélium világosságát. Liahóna, 2016. nov. 7.

JEGYZETEK

1. *Hűek a hithez: Evangéliumi értelmező szótár* (2007). 203.
2. *Hűek a hithez*. 204.
3. *A fiatalág erősségéért* (füzet, 2011). 20.

KÖVETKEZŐ KÉRDÉS

„Már hosszú ideje küszködöm ugyanazokkal a kísértésekkel. Ez nagy csalódást okoz. Hogyan tudnám végre elhagyni ezeket?”

Válaszokat és – ha szeretnétek – nagy felbontású fényképeket 2018. március 15-éig adhatjátok le a liahona.lds.org oldalon (kattintsatok a „Submit an Article or Feedback” felíratra).

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok én, Az Úr tervét nagy hittel követem” (Gyermekek énekeskönyve, 48.).

Épp csak véget ért Easton első németországi istentisztelete. Azt hitte, hogy nagyon másmilyen lesz, de eléggé hasonlított ahhoz, amilyen ott volt az istentisztelet, ahol előtte Amerikában lakott. Csak itt fejhallgatót

kellett felvennie, hogy a beszédek angol fordítását hallgathassa.

Anya és Apa beszédbe elegyedett a mögöttük ülő családdal. Úgy tűnt, hogy nekik is van egy ennyi idős fiuk!

„Ez a Finotto család – mondta anya Eastonnak. – GianMarco egy osztályba fog járni veled a suliban.”

Kiállni az egyházért

Írta: Tracie Carter
és Maryssa Dennis
Igaz történet alapján

„Király!” Easton rámosolygott GianMarcóra. A nevét úgy kellett kiejteni, hogy „dzsan” és „markó”, csak egyben. „Szóval, ti honnan jöttetek?”

GianMarco viszonozta a mosolyt. „Eredetileg Olaszországból, de most éppen Kínából költöztünk ide.”

„Hűha! – ámuldozott Easton. – Még soha nem voltam Kínában.”

Másnap Easton elment az új iskolájába. Egy kicsit ideges volt, de aztán meglátta, hogy GianMarco integet neki az osztályterem túlfeléről. Legalább már volt egy barátja. A világ minden részéről jártak gyerekek az osztályába. Még az is lehet, hogy tetszeni fog neki ez az iskola.

„Jó reggelt!” A tanárnő rámosolygott a gyerekekre.

„Albina néni vagyok. Kezdeként meg tudná mondani nekem valaki, mit jelent az, hogy *identitás*?”

Az egyik lány jelentkezett. „Azt jelenti, hogy ki is vagy. Ami számodra a legfontosabb.”

„Pontosan! – mondta a tanárnő. – Akkor hát ismerjük meg egymást. Melyek azok a dolgok, amelyek részei a ti identitásotoknak? Mi az, amitől te vagy?”

„Szeretem a videojátékokat!” – mondta egy lány az első padból. A tanárnő elmosolyodott, és felírta a táblára: *hobbik*. „És még mi más?”

GianMarco feltette a kezét. „Olaszországból jöttem.” Albina néni bólintott, és felírta a táblára: *ország*.

Easton is törte a fejét, hogy mit mondjon. „Én járok istentiszteletre” – mondta egy fiú hátul.

„Ez jó! – gondolta Easton. – Ezt nekem kellett volna mondanom.”

Valaki felnevetett. Aztán már sokan nevettek. Easton zavartan GianMarcóra pillantott. GianMarco is zavartnak tűnt. Min nevetnek a többiek?

Amikor Easton hazaért, elmesélte Anyának a történeteket.

Anya elhúzta a száját. „Vannak, akik nem értik, hogy miért fontos az egyház. Azt hiszik, hogy butaság.”

„Ó” – mondta Easton. Ő egyáltalán nem tartotta butaságnak az egyházat.

Néhány héttel később Albina néni megkérte a tanulókat, hogy tartsanak az egyik szülőjükkel egy bemutatót a családjuk identitásáról.

„Mi legyen a mi projektünk?” – kérdezte Anya, miközben vacsorához terítettek.

Eastonnak eszébe jutott, hogyan nevettek az osztálytársai. „Szerintem legyen az egyházzal” – mondta.

Anya elmosolyodott. „Ez kiváló ötlet.”

„Mi lenne ha GianMarcóval és az anyukájával közösen tartanánk?”

„Remek ötlet. Vacsora után felhívom őket.”

Másnap ájtott GianMarco és az édesanyja. Először mindannyian arról beszéltek, hogy szerintük mi a legfontosabb az egyházzal kapcsolatban. Anya leírta az összes ötletüket egy füzetbe. Aztán fogtak néhány kartonlapot, és kerestek képeket Jézusról, a prófétákról és a templomokról, aztán felragasztották őket.

Végül eljött a bemutató ideje.

Easton ott állt GianMarcóval és kettejük anyukáival az osztály előtt. Mély lélegzetet vett:

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai vagyunk” – vágott bele a mondandójába. Aztán felváltva magyaráztak az egyházzal. GianMarco a szentírásokról beszélt. Anya beszámolt a prófétákról. GianMarco édesanyja a családi estről szólt néhány

szót. Easton témája a keresztkedés volt. Tényleg nagyon szuper volt minden!

Easton egészen kellemesen érezte magát a végére. És senki sem nevetett – úgy tűnt, hogy a gyerekeknek tulajdonképpen tetszett a bemutató! Easton örült, hogy megoszthatott valami ennyire fontosat az osztálytársai-val. Mosolygott. Tisztában volt az identitásával: ő Isten gyermeke! ■

A szerzők a németországi Baden-Württembergben, illetve az Amerikai Egyesült Államok Utah államában élnek.

Isten gyermeke vagyok

Hiszek Jézus Krisztusban

Része vagyok egy családnak

ISTEN GYERMEKEI

„Miként deríthetitek ki az *identitásotokat*? Először is, emlékezzetek rá, hogy Isten gyermekei vagytok.”

Russell M. Nelson elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke: „Identity, Priority, and Blessings,” *Ensign*, Aug. 2001, 11.

Az ajándékok megosztása

Olá!

A nevem Alice,
és úgy érem el, hogy
FÉNYLJEN A
VILÁGOSSÁGOM,
hogy KIMUTATOM
A HÁLÁMAT!

Egy Marissa Widdison (Egyházi folyóiratok)
által készített interjú alapján

A CSALÁD A BRAZÍLIAI SÃO PAULO TEMPLOM ELŐTT

1. Himnuszok és hangszerek

Brazíliában élek a szüleimmel, a nővéremmel és az öcsém-mel. A nővéremmel, Juliával szoktunk zongorázni az egyházközségünk úrvacsorai gyűlésén.

Boldog érzések

Amikor kimutatjuk a hálánkat, az Úr a Szentlélektől jövő boldog érzésekkel áld meg minket.

2. Váratlan ajándék

Az egyik vasárnap Stahlke testvér az egyházközségünkben megajándékozott minket. Azt mondta, hogy az ajándékkal köszöni meg nekünk a vasárnaponként játszott zenét. Felnyitottuk a dobozt, és egy különleges fúvós hangszer volt benne! Összerak- tam a melodikát, és elkezdtem játszani rajta. Elvarázsolt a hangja.

4. Különleges álom

Stahlke testvér nagyon meghatódott és boldog volt, amikor játszottam neki. Elmondta, hogy előző éjjel erről a himnusz- ról álmodott! Érez- tem, hogy Isten szeret engem és szereti őt.

3. Jobb adni, mint kapni

Hamarosan elkezdtem himnuszokat is játszani a hangszeren. Szerettem volna valamivel megkö- szönni Stahlke testvér ajándékát, ezért begyako- roltam a Mily nagy Isten szeretete című himnuszt (*Himnuszok*, 118. sz.). Megkértem apukámat, hogy vigyen el Stahlke testvérhez, hogy megmutathassam neki az ajándé- ka segítségével felfedezett új tehetségemet.

KÜLDJ NEKÜNK EGY CSILLAGOT!

Mondd el nekünk, hogy te mit teszel, amitől ragyogóan fénylesz! Vágj ki egy csillagot, és írd rá egy olyan alkalomról, amikor jó példa voltál. Kérd meg az egyik szülődet, hogy küldje el a csillag fényképét és a saját beleegyezését a liahona@ldschurch.org címre.

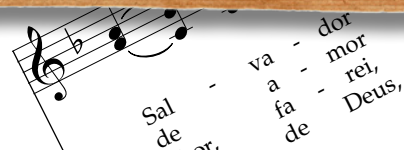

TE HOGYAN TUDNÁL FÉNYLENI?

Tanulj meg elénekelni, eljátszani vagy vezényelni egy him- nuszt, és mutasd be családi esten.

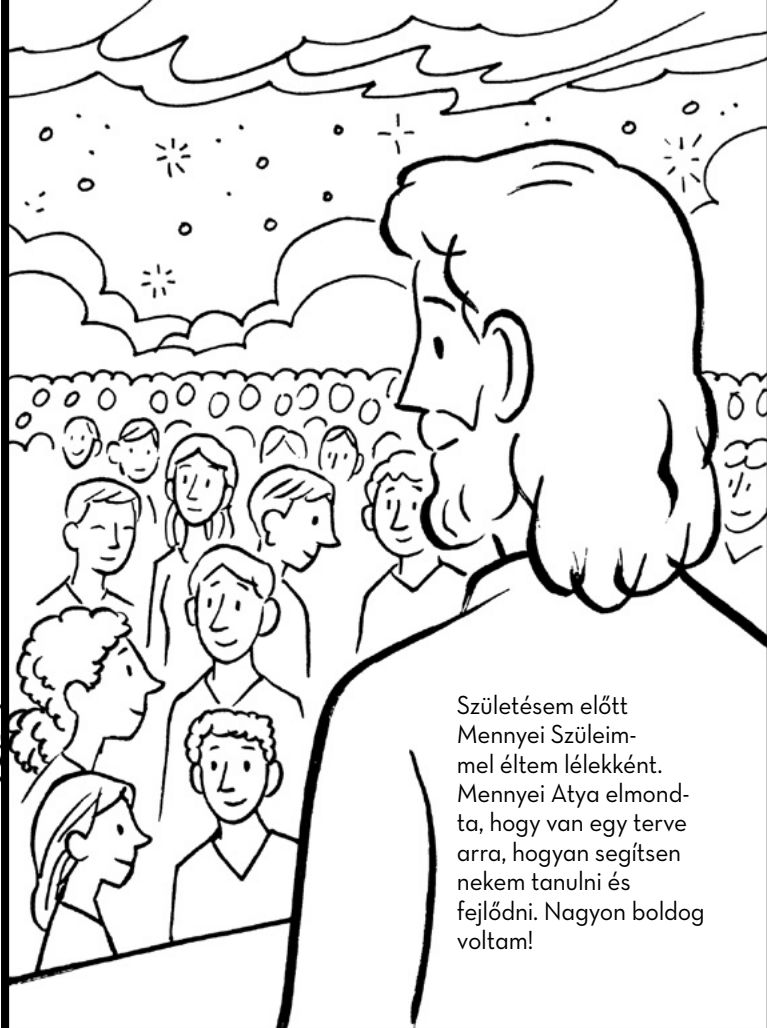
Gyakorold valamelyik tehetségedet, és oszd meg valakivel.

Az én ötletem: _____

A BOLDOGSÁG terve

Színezd ki ezeket a képeket, amelyek elmesélik Mennyei Atya számodra készített tervét! Készíthetsz belőlük egy füzetecskét is, ha a lapokat kivágod, a hátuljuknál egymáshoz ragasztod őket, és összetűzöd a lapszéleket.

Születésem előtt Mennyei Szüleimmel éltem lélekként. Mennyei Atya elmondta, hogy van egy terve arra, hogyan segítsen nekem tanulni és fejlődni. Nagyon boldog voltam!

Jézus Krisztus vállalkozott rá, hogy a Szabadítónk legyen. A földre jött, és tökéletes példát mutatott nekem. Megfizetett a bűneimért. Tudja, mit érzek, amikor gondjaim vannak, és képes segíteni rajtam. Szeretem Jézust!

Ezen a gyönyörű földön születtem. Van testem! A lelkem és a testem együtt dolgozik, miközben én egyre több mindent tanulok. Mindennap úgy igyekszem Jézust követni, hogy kedves vagyok.

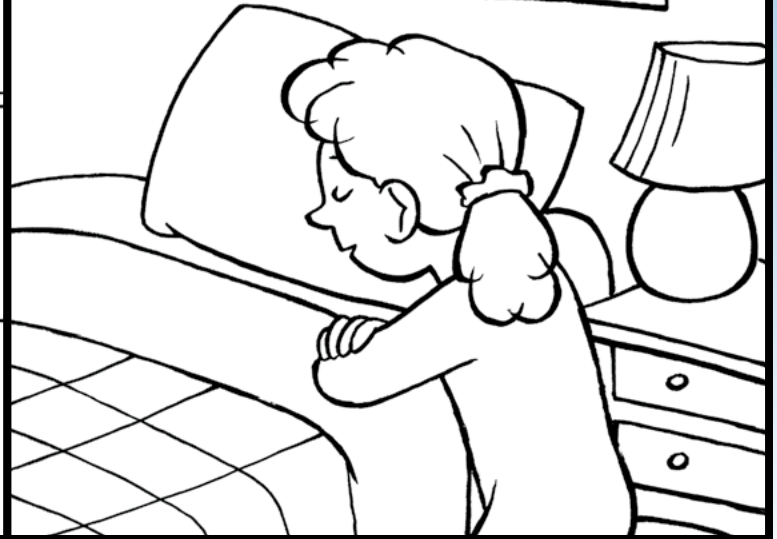

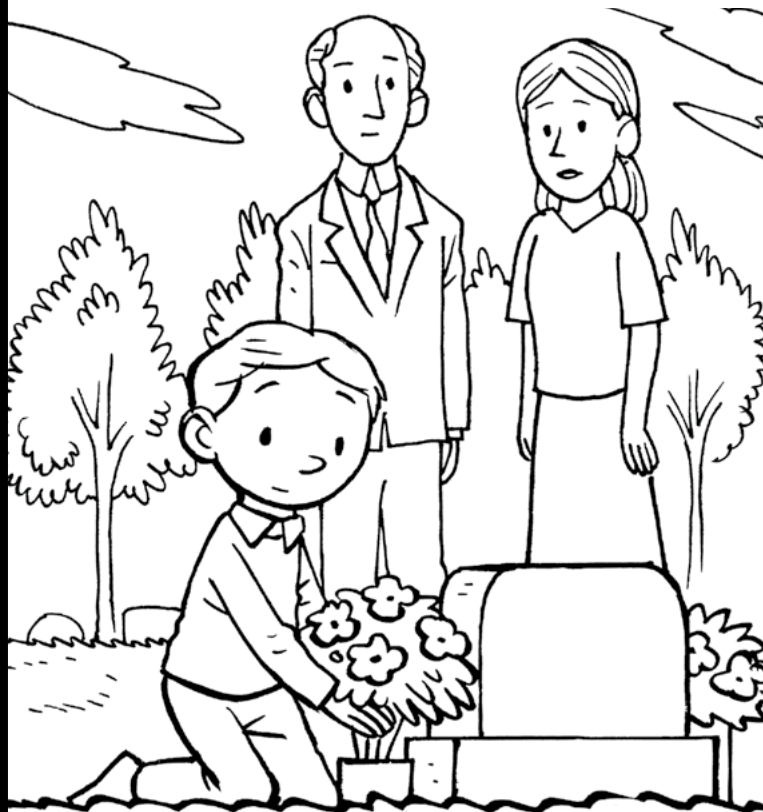
Azzal is követem Jézust, hogy megkeresztelkedem. Megígérem, hogy betartom a parancsolatokat. Mennyei Atya megígéri, hogy a Szentlélek segíteni fog nekem. Amikor valami rosszat teszek, akkor bűnbánatot tartok, és legközelebb jobban igyekszem. Így tanulok és fejlődöm!

Habár messze vagyok Mennyei Szüleimtől és Jézus Krisztustól, mégis közel érezhetem magam Hozzájuk. Bármikor imádkozhatok Mennyei Atyához. Olvashatom a szentírásokat. Egy nap majd elmehetek a templomba, ahol még többet fogok tanulni Isten számomra készített tervéről. A templom egy békés, boldog hely.

A halál is az élet része. Amikor majd meghalok, a testem a földön marad, a lelkem pedig a lélekvilágba távozik. A családommal és a barátaimmal leszek.

Egy napon a testem és a lelkem ismét egyesülni fog. Ismét látni fogom Jézust! Örökké a családommal és Mennyei Szüleimmel élhetek. Annnyira hálás vagyok ezért a boldogságtervért!

„Jézus Krisztus *valóban* Isten Egyszülött és Szeretett Fia. Ő a Teremtőnk. Ő a Világ Világossága. Ő a mi Szabadítónk a bűntől és a haláltól. Ez a legfontosabb ismeret a földön, és ezt ti magatok is tudhatjátok, mint ahogy én magam tudom.”

Írta: Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A Jézus tanításai című beszédből. Liahóna, 2011. nov. 90–93.

Peter F.
Meurs elder
a Hetvenektől

Próbálkozz tovább!

„[H]a megalázkodnak előttem és hisznek bennem, akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat” (Ether 12:27).

Még fiatal voltam, amikor a szüleim csatlakoztak az egyházhoz. Egy kis gyülekezethez tartoztunk Ausztráliában. Édesanyám zongorázott az istentiszteleten, de csak néhány himnuszt tudott eljátszani. Én is tanultam zongorázni. Amikor hétéves lettem, a gyülekezeti elnök megkért, hogy játsszak az istentiszteleten.

Zongorázás közben néha a rossz billentyűt ütöttem le. Ilyenkor sírtam. Nagyon félénk és ideges voltam, de egyre csak gyakoroltam. Jól akartam játszani a himnuszokat. Ma már nagyon szeretek zongorázni! Az összes himnuszt el tudom játszani. Az új-zélandi misszióm során is egy kis gyülekezetben szolgáltam. Nem volt senki, aki tudott volna zongorázni, ezért egy éven keresztül én orgonáltam és zongoráztam. Áldás volt számomra, hogy megbirkóztam a félelemmel. Azt is lehetővé tette, hogy másokat is megáldjak.

Kisfiúkoromban a beszéd is nehezemre esett. Dadogtam. Nehéz volt mindenki előtt megosztani a bizonysgomat. Néha, amikor beszélni próbáltam, könnyekben törtem ki. Segítségképpen papsági áldásokat is kaptam. Anya és apa nagyon bátorítottak. Végül aztán megáldattam azzal, hogy világosabban és magabiztosabban tudtam beszélni.

Az idegesség viszont még ma is megvan. Ijesztő volt odamenni az emelvényhez és beszélni az általános konferencián! Ugyanakkor nagyon erőteljes volt ott a lelkeség. Felemelő és megnyugtató érzés volt. Bámulatos volt.

Ha félénk vagy, vagy nehezedre esik beszélni, ne add fel a próbálkozást! Még ha továbbra is küszködsz, akkor is hallanunk kell, amit mondani szeretnél. Sok embert áldhatsz meg azokkal a dolgokkal, amelyeket csak te tudsz kimondani! ■

Konferenciai gyöngyszemek

Íme néhány kedvenc idézetünk a 2017. októberi általános konferenciáról!

„A hit
mindig
legyőzi a
félelmet.”

- Henry B. Eyring elnök,
első tanácsos az Első Elnökségben

- Ronald A. Rasband elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Az Úr
szeret
velünk
lenni.”

- Sharon Eubank,
első tanácsos a Segítőegylet általános
elnökségében

„Istennek
fontos munkája
van mindannyiunk
számára.”

- Ifj. John C. Pingree elder
a Hetvenektől

„Lángra lobbantjátok a
fényeteket?”

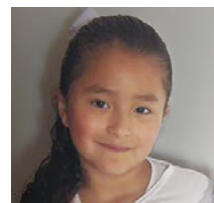

A MI OLDALUNK

Amikor a családommal elmegyünk a templomhoz, mindig nagyon erősen érzem a Lelket, mintha mellettünk állna a Szabadító. Szeretek a templom közelében lenni.

Alana L., 8 éves, Brazília

Követem Jézust, amikor kimutatom a szeretetemet a barátaim iránt az iskolában, és tiszteletteljes vagyok velük.

Vianca V., 7 éves, Kolumbia

Tudjuk, hogy A Mormon könyve segíthet a gondjainkban, ahogy az ima is. Az öcsém nagyon szeret imádkozni.

Benjamín M., 3 éves, és Joaquín M., 8 éves, Chile

Amikor megkeresztelkedtem, éreztem a Lelket. Ettől arra kezdtem el vágyani, hogy a helyeset válasszam. Boldog voltam, amikor azt tettem, amit Jézus tanított. Amikor elmentünk a templomba a testvéremmel, anyuval és apuval, akkor egymáshoz pecsételték bennünket, és boldog voltam. Örökkévaló család leszünk, ha azt tesszük, ami helyes.

Manuel R., 9 éves, Salvador

Ádám és Éva

Írta: Kim Webb Reid

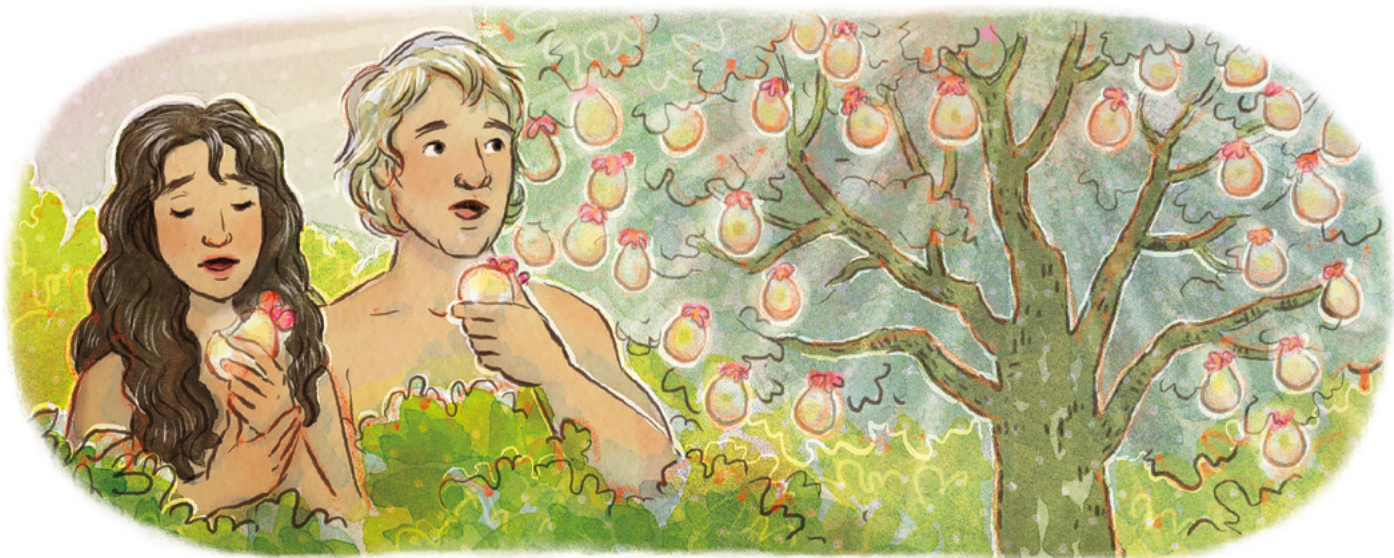
Mennyei Atya és Jézus megteremtették a világot. Megalkották a szárazföldet, a tengert, a napot és a csillagokat. Növényeket és állatokat alkottak. Ekkor a föld készen állt Mennyei Atya gyermekei számára. Vajon kiket küldjön, hogy elsőként éljenek a földön?

Ádámot és Évát!

Mennyei Atya az Éden kertjébe helyezte őket. Minden olyan étel, amelyre szükségük volt, megtermett a kertben. Nem kellett dolgozniuk. Nem voltak betegek.

Mennyei Atya megmondta Ádámnak és Évának, hogy ha esznek egy bizonyos fa gyümölcséből, el kell hagyniuk Édent. Sátán megkísértette Évát, hogy egyen a gyümölcsből, és ő evett. Ahogy aztán Ádám is.

Az a döntésük,
 hogy elhagyják Édent,
 része volt Mennyei
 Atya tervének.
 Miután elhagyták Édent,
 Ádám és Éva megtanult
 imádkozni, bűnbánatot
 tartani és hinni Jézusban.
 Szülőkké váltak, és taní-
 tották gyermekeiknek az
 evangéliumot. Az
 Édenen kívüli élet nehe-
 zebb volt, de fontos
 új dolgokat tanultak.
 Boldogok voltak.

Olyan vagyok, mint Ádám és Éva. Úgy döntöttem, hogy a földre jövök, hogy tanulhassak, növekedhessek és hasonlóbbá válhassak a Mennyei Szüleimhez. ■

Tudok jó döntéseket hozni

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos
az Első Elnökségben

AZ EVANGÉLIUM MINDEN IGAZSÁGOT FELÖLEL

Az általunk látott falevél egyszerűen egyetlen mikroszkopikus pillanatkép – része a lenyűgöző tudás végtelenül hatalmas erdejének.

A történelem fontos. Ha pedig a történelemből levont tanulságokhoz horgonyozzuk magunkat, az lehetővé fogja tenni számunkra, hogy az emberi létezés legjobb példáit kövessük.

Michael Crichton, a néhai író, állítólag ezt mondta: „Ha nem ismered a történelmet, akkor nem tudsz semmit. Olyan falevél vagy, amely nem tudja, hogy egy fához tartozik.” A történelem nemcsak a létezés leveleiről tanít; tanít az élet gallyairól, ágairól, törzseiről és gyökereiről is. És ezek a leckék fontosak.

Halandókként az egyik gyengeségünk, hogy azt gondoljuk, a mi „levelünkön” kívül nincs más – hogy a mi igazságunk teljes és egyetemes.

Egy régi jiddis közmondás [szerint]: „A tormában lévő kukacnak torma a világ.” Szeretném kihangsúlyozni, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza által megragadott igazság túlterjed a leveleken, és határozottan túlterjed a tormán! Túlterjed időn és téren, és minden igazságot felölel.

Jézus Krisztus evangéliuma nemcsak a volt és a van, hanem a lehet és a lesz igazságát is felöleli. Ez minden igazság közül a leggyakorlatiasabb. A tanítvány útjára tanít – olyan ösvény ez, amelyen a közönséges, hibákkal bíró halandók dicsőséges, halhatatlan és határtalan lényekké változnak, kiknek isteni lehetőségei meghaladják szegényes képzelőerőnket.

Igen, ez gyakorlatias igazság. Ez az igazság elképzelhetetlenül értékes. Ez a legmagasabb rendű igazság. Azért vagyunk ezen a földön, hogy megtudjuk, hogyan keressük, fedezzük fel és alkalmazzuk az igazságot. Jézus Krisztus evangéliuma minden igazságot felölel, és emellett olyan tudásra összpontosít, mely a legnagyobb értékkel fog bírni számunkra ebben az életben és az eljövendő örökkévalóságokon keresztül.

Hát nem figyelemre méltó érzés olyan egyházhoz tartozni, amely megragadja az igazságot – tekintet nélkül annak forrására –, és azt tanítja, hogy még sokkal több fog adatni, mivel Isten „ezután is ki fog nyilatkoztatni sok nagyszerű és fontos dolgot Isten királyságát illetően” [Hittételek 1:9]? Ennek eredményeképpen alázattal viszonyulunk a rendelkezésünkre álló igazsághoz. Tisztában vagyunk vele, hogy tudásunk egy folyamatban lévő mű; hogy az általunk látott falevél egyszerűen egyetlen mikroszkopikus pillanatkép – a lenyűgöző tudás végtelenül hatalmas erdejének része. ■

A „Seeing Beyond the Leaf” című beszéd alapján, amely 2014. március 7-én, a Brigham Young Egyetem egyháztörténelmi szimpóziumán hangzott el Salt Lake Cityben.

ÁDÁM ÉS ÉVA,
CUNA INDIÁN TEXTILALKOTÁS,
PANAMA, SAN BLAS-SZIGETEK

Az ördög által megkísértve Ádám és Éva vettek a tiltott gyümölcsből, és így halandóvá váltak. Éva bizonyosságot tett az ebből fakadó áldásokról: „Ha nem lett volna vétkünk, soha nem lett volna magunk, és soha nem ismertük volna a jót és a gonoszt, valamint megváltásunk örömét, és az örök életet, amelyet Isten ad mind az engedelmeseknek” (Mózes 5:1).

Szintén ebben a számban

FIATAL FELNŐTTEKNEK

„Ő ki fog szabadítani minket”

Amikor pusztító földrengés rázta meg a missziójukat, a Japánban szolgáló misszionáriusok érezték, hogy az Úr irányítja és óvja őket.

44. o.

FIATALOKNAK

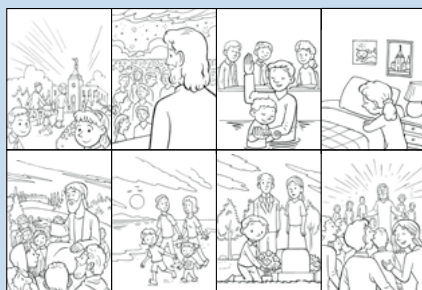
50. o.

JÉZUS KRISZTUS Békességünk forrása

Ahogy a Szabadító lecsendesítette a Galileai-tenger robajló hullámaait, éppúgy kínálja mindegyikünknek az örökké tartó belső béke reménységét is.

GYERMEKEKNEK

A boldogság terve

Vágd ki és színezd ki ezt a füzetecskét, amely elmeséli Mennyei Atya boldogságtervét!

70. o.

